

GERİYE DÖNÜŞLER

Useless and Empty Words-1

girdap zack unthatow

SOKAK EDEBİYATI & SOLuCAN FANZ.in - 10 (Mart 2015)

Geriye Dönüşler - Useless and Empty Words-1

girdap zack unthatow

Baskı ve Cilt

Fotokopi-Isısal Cilt

1.Baskı

12 Mart 2015'ten itibaren Fanzinlik için sürekli...

IABN(International Abnormal Book Number): 101-101-101-X

GERİYE DÖNÜŞLER

Useless and Empty Words-1

girdap zack unthatow

önsez-i

yazdıklarını basılı yayımlayabilmenin tek yolu kitap mıdır?
soruyu şöyle değiştirelim; bir insan yazdıklarını neden yayımlar?
daha aptalca bir soru için bkz: “neden yazıyorsun?”

buk’un, benzer bir soruya karşılık verdiği yanıt: “neden bu kadar aptalca sorular soruyorsun” idi.

yaptığım bir çok şey için, aynı iki aptal soruyu çok işittim:
“para kazandırıyor mu?”
“neden?”

işin parasal yönünü es geçelim. fanzin yaparak para kazanılmaz. ama bu soruyu sorabilen zihniyet, her daim önümde, dokuz metre onbeş santim uzağımda bile değil, daima burnumun dibinde, bir baraj olarak duruyor, taşaklarını korumaktan başka bir dert de edinmeden kendilerine.

“neden?” kısmına geri dönersek:

epey sıkıldığım bir dönemde, “neden yaşıyorsun” demiştim, “neden yazıyorsun” sorusuna cevaben. ve dönüp bana, “yazmak için mi yaşıyorsun” demişti. ki anlatılmadığımı anlamıştım, ki daha aptalca, ki yazmak için yaşanmaz, yaşamak için de yazılmaz. son iki ifadeyi, dört farklı anlamda, düşünebiliriz, sonuç değişmeyecektir. açmoyalım. şimdilik. anlamları.

zırvallıklarımı, birisi, kitap haline getirmiş olsaydı da, sonuç değişmeyecekti, yıllar sonra, yayımlayan yerin, keleşir kitaplar kategorisine gireceğime, şüphem

yok. elimizde kalanları, çöpe atmak yerine, kakalamak için, fiyatımızı düşmeyi öğrettiler bize, ki avucumuzu yalamayalım.

“kapitalizm, kitabı, değişim-değeri bağlamında bir meta [ticari eşya, mal] gibi görür. kapitalist için mesela bir ayakkabı ile bir kitap arasında, bir fark söz konusu değildir. Kullanım değerinde nasıl metanın niteliği öne çıkıyorsa, değişim değerinde metanın niceliği öne çıkar. kapitalist için, metanın niteliği değil, niceliği, yani, kaç sattığı önemlidir artık. kitabın da bir ticari eşya [metâ] olarak çok satıyor olması, kapitalizmin mantığı ile birebir örtüşür. doğallıkla çok satışı sağlamak için kışkırtıcı ve elbette göz alıcı bir reklamcılığa ihtiyaç vardır.” hilmi yavuz

baştaki soruya dönersek: yazdıklarını basılı yayınlatabilmenin en iyi yolu fanzindir. galiba, bu yüzden, uzun uzun zamandır, bir şeyler, biriktikçe, toparlayıp, farklı isimler altında, veriyorum fırına. ve şimdi, bir zamanlar bir çok yayınevine sunduğum, ve sonrasında, tüm içeriğini, bir zip dosyası yapıp, netten saldıgım, “useless and empty words”, yani, “işe yaramaz ve boş kelimeler” adlı, kitap olmayan kitabımı, (yayınlanınca, ona da “kitap değil bu” diyecekler, şiirlerime “şiir değil bu”, öykülerime “öykü değil bu” denildiği gibi) kitabın içindeki bölümleri, o bölümlerin isimlerini kitabın ismi yaparak, yayınlama karara aldım. bazı öyküler, geçmiş bazı fanzinlerimizde de yayınlanmış olabilir, ama hiçbir zaman herhangi bir yayında veya net ortamında yayınlanmamış şeyler de olabilir.

“geriye dönüşler” adlı zırvalık da, bunlardan bir tanesi. ilki.

bir zamanlar, yazılmaya çalışılıp, yazılmayan ama bilinçaltımda tamamen kurgulanıp yaşanmış olan, gerçeklikten, arda kalan öykülerin, bir toplaması. ki hala, sorulacak olursa eğer bana, “bunlar gerçek mi” diye, gerçekmiş gibi anlatabilirim herkese. çok fazla psikotrop, gerçeklikle bağımızı koparıp, sadece düşlediğiniz birşeyleri, gerçekmiş gibi hatırlamanıza neden olabiliyor.

12 sene önceydi. 2000 yılı, eylül ayı. hiç kimse yoktu. gerçek anlamda. özlem, refik, tuncay ve seçil dışında. odamın içinde dönüp duran hayaletler. ve ardından, onlarla birlikte geçen 9 senenin, yadsınamayacak bir şekilde gerçekliğini ret etmenizi sağlayan, bir dinamit atarlar içinize, 2009’da, ayılırsınız: gerçeklikle kurduğunuz bağ, hiç hoşunuza gitmez: psikoz öncesi-psikoz-psikoz sonrası.

burada okuyacağınız kişi ve olaylar, hayal ürünü değildir, kurgusal olarak adlandırılabilir her durum, aslında yaşanmış olan bir gerçekliğin, bilinçaltında farklı bir frekansta açığa çıkmış halinden başka hiçbir şey değildir. o yüzden, ardından dönüp, şurası olmamış, burası buraya uymamış, edebi değil, şiir değil, gerçekdışı, çelişkili, abartılı, ve türevi, her türlü eleştiri, kamusal alandan, özel alana doğru yapılan, izinsiz bir yürüyüşten, başka bir şekilde algılanmayacaktır. hoşunuza gitmiyorsa, okumazsınız, olur biter: tüketici haklarının bu konuyla ilgili bir kanunu yok: çünkü ortada, satıcı-tüketici-satış fiyatı-garanti belgesi yok.

ancak, küçükleri muzır neşriyattan koruma kanununun, konuyla ilgili görüşleri, çevirmenleri manken sanan polislerin, üniforma fantezileri ile, sınırlı olduğu için; hakkınızı bir de, o tür ilgili mercilerde, arayabilirsiniz: benim başımda, ilgilim olan bir mercii yok.

ait olduğumuz, toplum-veya-devlet-veya-dünya; atar damarımızı kesmekle uğraşıyor. ki bize sattıklarını, tersyüz edip, gerisin geri kusamayalım.

girdo

2.haziran.2012

geriyeye dönüşler
birinci bölüm

giriş-gelişme

geriye dönüşler – part1

birinci bölüm

1.

beş yıl önce. karşıyaka’da, bir evdeyim. ev, üçüncü katta. refik, seçil ve özlem var evde. özlem ev sahibi, refik özlem’in abisi, seçil refik’in sevgilisi ve ben ise bir köşede, elimde bir üçlü ile, boş boş bakıyorum halıya. halının rengi yeşil, dümdüz, halı saha gibi yani.

“hey, geçirsene şu boku bana artık adamım” diyor özlem, elimi uzatıyorum ona, ama kafam sabit. yerdeyim ve yanı başımdaki sehpa da bir gece lambası var, hemen dibimde, ve lambanın sıcaklığını hissedebiliyorum, o derece yakınım. lambanın rengi kırmızı.

seçil’in ailesi, şu an bulunduğumuz evin bir üst katında. ve, evet, sıra bana geliyor tekrar, bir nefes daha. ve bir yudum daha. ve bir kez daha, “hey, geçirsene şu boku bana artık adamım” diyor özlem. bunlar ısınma turları, uzun zamandır öykü yazamıyorum çünkü, beş ayda bir adet çıkarttım. zor bi dönemden geçiyorum ve daha da zorlaşmakta, ama boş ver, biz beş yıl önce ne bok yediğimizle ilgilenelim, kim takıyordu ki zaten beş yıl sonrasını o dönemlerde? şu an da beş yıl sonrasını düşünecek halde değilim zaten.

seçil ile refik bir konu üzerinde tartışıyorlar, özlem ise kendine bi tekli sarıyor, elimdeki ölü. *aslında, o odadaki herkes ölü.* ve bir yudum daha. altı saattir birlikteyiz ve ben son iki saat boyunca sustum, ama yavaştan geliyorum, son düzlükte atağa kalkıcam.

2.

liseyi yeni bitirmiştim ve yaz stajı yaptığım yerde işe alınmış, iki hafta sonra da işten atılmışım, her neyse, bir gün bi telefon geldi, dayım arıyordu, ve beni dershaneye göndermeye karar vermişti, o benim için her şeye önceden karar vermiştir, ben bu yüzden yapmam gerekenler konusunda düşünmeye ihtiyaç duymuyorum, gittim, ve bir sene boyunca sadece ders çalıştım, ardından lise sonda aldığım puanla da girebileceğim ancak zaten lisede üç yıl boyunca iyice sıkıldığım için okumak istemediğim bir bölüme, derslane yardımı ile üçüncü sırada girdim, aslında amacım başka bir bölümdü. “boşu boşuna bir yıl” diyor-sanız yanılıyorsunuz, bunun üzerine “boşu boşuna dört yıl” olarak bir ilavesi de oldu. beşte sıfır. okula puan sıralamasına göre üçüncü sırada girip, dört yıl sonra da atıldım. ama neyse, o dönemlerde, gerçekten, ama gerçekten, bir şey olmak istiyordum, ve bundan ne zaman vazgeçtiğimi, yani filmin nerde koptuğunu bilmiyorum. istek duymuyorum, ve böylesi daha iyi. galiba. en azından. yani bence. evet. doğru olmalı. istek duymamak. harika. gerçekten. bir başına ve başı boş. gerçekte de öyle mi acaba?

3.

müzik çalıyor, adının social distortion olduğunu yıllar sonra öğrendiğim bir grup, tek bir şarkı, dönüp duruyor odada. tükenmiş bir şekildeyiz, hiçbir amacımız, gitmek isteyebileceğimiz hiçbir yer yok. bu duruma nasıl geldiğimi bilmiyorum, kimse bilmiyor, bir noktadan sonra patlak veriyor her şey, başta anlayamıyorsun yani, sonra birden, ucuz bir otel odasında farkına varıyorsun gene yanlış yaptığının, dağılmış eşyaların, bir ton kitap ve cd arasında, tıpkı bir hapishane hücrelerini andıran bir otel odasında, tek pencere, o pencere de otelin içine, hole dönük, yani dışarıyı göremiyorum, gökyüzünü. eşyaları toplayıp şehri terk edicem. oysa ben, o eşyaların arasında durmuş daha önceki beş yılımı ya da aynı şekilde başka birilerine kaptırdığım hatunları düşünüyorum, çünkü o sabah okuduğum bir kitapta tanrılarımından bir tanesi, “daha önce bi çok herife hatun kaptırdım” diyor. “sen de bendensin” diyorum tanrıya, ya da yazara. ya da her ne boksa. ya da ama bir saniye, farkında olmadan o yeşil halılı evdeki diğer üçlü ile bi kaç tek attığımız geceyi anlatırken neden bir ay öncesine geçiş yaptım bilmiyorum. bilinçaltı olabilir, hemen hemen aynı hisler. tıpkı bir kokunun sizi geçmişe götürmesi gibi. iyi de bu ikisi arasındaki benzer öge nedir? tükeniş olabilir belki. ya da. ama. her neyse...

sürekli kendimi tekrar ediyorum galiba... boktan bir kısa film senaryosunun farklı versiyonları gibi. aynı rolü oynayan değişik insanlar giriyor hayatıma. ama senaryo hep aynı. ve tekrar, tekrar, tekrar.

4.

filmin nerde koptuğunu bilmiyorum. o odaydım ve düşünüyordum. yeşil halılı odayı kast ediyorum. seçil bir şarkıyı koymuştu teybe, bir kaset, ve kasette tek bir parça vardı, aşağı yukarı onbeş kez üst üste çekilmişti aynı şarkı. bir tür delilik. ve sürekli çalıyordu. başka bir tür delilik.

refik birden ayağa kalktı, “sikerim böyle hayatı” diyerek, kapıyı açıp aşağı indi. her ikimizde kaybediyorduk, azar azar olsa da. ve hâlâ çalmaya devam ediyordu: “no pain no gain”

“bi şey söylesene be” dedi özlem. iki saat önce bir şey sormuştu, ve ben hiçbişi dememiştim. yarın sabah beşte beraber çıkacaktık evden, havaalanına götürecektim onu, bir daha dönmek üzere gidenlerin ilki. ya da... bi saniye. kafam karıştı.

iki saattir tek satır konuşmamıştım. “ben yukarı çıkıyorum” dedi seçil, refik evine döndükten sonra, “saatimi kurucam, sabah uyanırım, o zaman vedalaşırız” ve ailesinin yanına çıktı.

“kaset kalabilir mi biz de” dedim, ve kaldı. değiştirmeye niyetim yoktu hiçbir şeyi, orada sonsuza dek kalmak istiyordum, o köşede, kimse dokunmasın bana istiyordum, gelsinler, gitsinler, ama değiştirmesinler hiçbir şeyi, yeşil halıya almıştım, ya da o gece lambasının eşliğinde sabahlara kadar konuşmaya. takı satıyorduk, “takı takı takı, sanat” demişti bana, gerçekten bir sanatçı olduğuna inanıyordum, ama ne önemi var ki? nedir ki sanat? sıkılmışım.

“sana gerçekten aşığım” dedi.

“sıkılmışım aşkı” dedim.

“neden böyle yapıyorsun” dedi, “anlamak zorundasın.”

“hiç bi bok yapmak zorunda değilim ben” dedim, “ne zorunluluğu?”

“ama ben zorundayım, yaşamak için.”

“iyi yaşa o zaman, çeneni de kapa, müzik dinliyorum.”

“hep aynı şeyi dinliyorsun ama.”

“hey aynı şeyi yaparlar.”

“bu ne şimdi?”

sessizlik.

ikinci bölüm

1.

daha sonraki dört gün okula gitmedim. ama evden okula gitmek üzere çıktım. özlem adında bir hatunla takılıyordum o sıralar, benden üç yaş büyüktü. ve sanıyorum bu da yirmibir ediyor. ortak bir takı tezgahımız vardı, ve sabahları, o ve ben, değişik evlerden çıkar, aynı evde buluşurduk, o'nun abisinin evinde. abisinin adı refik'ti, abisinin sevgilisinin adı seçil. şimdi burada durup size bir aile ağacı çizmek isterdim ama, hiç vaktim yok. üzgünüm!

kehanetimi düşleyebiliyor musunuz?

günümüzden beş yıl öncesinin izmir alsancak'ında bir evdeyiz ve günümüzden beş yıl öncesi ikibin yılı ediyor o sıralar ve dahası bu ev refik ve tuncay isimli iki öğrenciye ait, ve dahası bu iki öğrencinin okula kayıt dönemi dışında gittikleri yok, ve daha dahası da şu; bu ikisi hayatlarının dört koca yılı tıp ya da eczacılık (emin değilim) eğitimi gördükleri için hangi hap ne kadar kafa yapar biliyorlar.

sabahın yedisinde uyandırılıyorum, “oğlum kalk, okula geç kalacaksın.” sabahları bünyem hiçbir şey kaldırmıyor, (sabah ereksiyonu bir istisna sadece) günlerden salı, üniversitedeki ikinci günüm. bir not; lise ikiden beri birinci ve ikinci dönemlerin ilk haftaları okula gitmem. nedeni de şu; ben kekemeyim, ve tanışma faslı denen o şeyde konuşamayarak herkesin eğlence kaynağı haline dönüşüyorum. “adım x, daha önce y ve z okullarından mezun oldum, şu olmak istiyorum, evim şurada” tarzında bir kalıp cümleyi, sırası gelen herkes kendine göre uygular, ve sıra bana geldiğinde bazı tiplerin sırtışını görürüm; “ee adım şey, ee şey”

ben kalabalığa karşı konuşamam, nedenini bilmiyorum, bir tür hastalık işte, ve bu hastalığın ilacını onyediy yaşımda keşfettim; alkol.

evet, ne diyorduk? bu arada sizi uyarıyorum, zamanda bir ileri bir geri yaparak ve anlattığım şeyler içinde daldan dala konarak beyninizi tahrip edebilirim, “ne diyor bu adam” ya da “şimdi hangi zamanı anlatıyor” diyebilirsiniz. “bazen benim de karıştırdığım oluyor” dersem yalan söylemiş olurum, kendi geçmişimde olan biteni nasıl karıştırabilirim ki? sadece konsantre olamıyorum, odaklanamıyorum, anlıyorsunuz ya? bunun birkaç nedeni var, birincisi; şu an bu satırları yazarken, arada sırada duvarlarda gezinen bir şeyler olduğunu görüyorum, bir görünüp bir kayboluyorlar, özellikle gözlerimi ekrandan çekip o noktaya direk bakarsam hemen kaybolurlar, ya da güneş gelince. ve bir de, karanlıkta, boşlukta bir şey geziniyormuş hissi, bu bir insan ya da bir kedi olabilir, ya da bir kuş. her şey olabilir, tank bile... ama bir görünüp bir kaybolurlar, genelde karanlık gölgelerdir, ama bazen ışık saçabilirler ve ilk başlarda oldukça korkutucu bir durumdu bu, sonra alıştım, alıştıktan sonra bir süre eğlenceli gelmeye başlamıştı, oldukça sıkılmış durumdayım ama bu aralar. neyse. dahası paranoyalarım var, biri her an arkamdan gelip ağzımı bantlayacakmış hissine kapılıyorum çok sık, bu tip birkaç şey daha. ya da birdenbire bir boşluğa düşerim, ruhsal ve zihinsel bir boşluk, “şu an nerdeyim?”, “ne yapacaktım?”, “ne yapıyorum” vesaire vesaire. yolda giderken nereye gittiğimi unutuyorum bazen, otomatik pilota bağlanmış bir şekilde yürüyor ve gideceğim yeri geçtikten bir süre sonra, “ah, evet, tabi, doğru ya” gibi sesler çıkartarak gerisin geriye dönüyorum. evet, haklısınız deliyim galiba...

evet, şunu diyordum aslında, sabahları bünyemin hiçbir şey kaldırmıyor oluşu, özlem ile bir evde buluşuyor oluşum, ev refik’in, ve üniversitedeki ikinci günüm, ama ben okula sonraki dört gün gitmedim, ve ilk gün de derse girmemişim zaten.

annem sesleniyor, ve ben uyanıyorum, biraz zor da olsa, ve kalkar kalkmaz birkaç şarkı dinlemek iyi geliyor ruhuma, kahvaltı yok, su bile yok, sabahları bir şey yer veya içersem kusarım ve oldukça gerginimdir. sizi hiç nedensiz terslerim.

evden iyi dilekler ve dualar eşliğinde salınıyorum, ve okula gitmek için bir otobüse binmek yerine, alsancak’a doğru yürümeye başlıyorum.

alsancak kıbrıs şehitlerindeyim. sabahın dokuz buçuğu. bir ara sokağa sapıyor ve ilerden sağa dönüyorum, üçüncü kat. öncelikle evin karşısından oniki şişe bira alıyor ve yazdırıyorum, refik'lerin hesabına. sanıyorum aylık bir milyar falan içki ve ota gidiyor, beş kişinin ortak uçuş masrafı. havada asılı kaldığım günleri hatırlıyorum da, neyse, zili çalıyorum ve yukarıdan bir rasta kafa aşığı bakıyor, kafa refik'e ait. otomata basıyor, üçüncü kata elimdeki oniki şişe bira ile birlikte tırmanıyorum, kapıda şu yazıyor, "bu soğuk dünyada kapana kısıtırıldık-pac", ben yazdım onu, o zamanlarda yazıyordum, sonra yaktım, 25-30 öykü, sonra gene yazıp gene yaktım, bunları da yakıcam, biraz biriksin, ve ben biraz daha düşeyim yeter.

ve içeri giriyorum, ayakkabılarınızı çıkarmanıza gerek yok, , 6 tane kedi var evde, ve akşamdaki kalmalık olan iki tıpe "günaydın" diyorum, kendi köşeme geçip ilk biramı açıyorum. sarhoş değilsem ağzımdan tek sözcük çıkmaz, donuğumdur, aptal gibi görünürüm, ve dahası kafam gerçekten çalışmıyor ayıkken. ufak bir yudum, dünyanın en harikulade şeylerden biri, aç karnına bir yudum bira içmek.

kapı çalıyor; özlem ve seçil.

özlem karşıyaka'da bir apartmanın üçüncü katında tek başına yaşıyor, ve seçil ise aynı apartmanın bir üst katında ailesi ile birlikte yaşıyor, bir anne bir baba ve bir kardeş ile, ve dahası, evet, daha önce de bunlardan bahsetmiş olabilirim size.

özlem amerika doğumlu bir hatun, annesi fransız bir afet, babası ise türk bir iş adamı, ancak anne ve baba çoktan boşanmışlar ve baba her ay özlem'e bir miktar para gönderiyor, refik ise aynı baba tarafından evlatlıktan ret edilmiş ve bu onun umurunda bile değil, "bir babaya ihtiyacım yok, tek yapmak istediğim takı satıp içki içip düzüşmekti, ve babam okumaya niyetim olmadığını anladığında maddi desteğini üzerimden çekti, ama neyseki insanlar hâlâ güzel görünmek için bu incik boncuklara ihtiyac duyuyor."

seçil'in ailesi bir hayli ilginç. çocuk yaparken tuhaf bir hesap gütmüşler, seçil üniversiteyi bitirdiğinde, (her iki kardeşin de hiç sınıfta kalmadığını hesaplıyorlar), kardeşi duygu üniversiteye başlamış olacak. bu hesap 6 yıllık üniversite (tıp) ve dört yıllık fen lisesi üzerinden yapılmıştır, ya da beş. ben ne bileyim. dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, bu hesap yapılırken seçil 6 yaşında falan olmalı, daha o zaman karar verilmiştir, "tıp okuyacak kızım"

eğer böyle bir babaya sahip olsaydınız, siz de seçil gibi dört intihar girişimi ile bir rekora imza atabilirdiniz. aynı aile, diğer kız kardeş ankara odtü'yü kazandığı için oraya taşındı bir süre sonra, tabii seçil ona yıllar önce biçilen rolü ret ederek birine aşık oldu ve okulu bitiremedi. o beş kişiden hangisi bitirdi ki zaten? bristol okumak için giden özlem de dönüp geldi işte bitiremeden. doğal.

işin en ilginç yanı, ben o an onların arasında ne arıyordum bilmiyorum... hâlâ bilmiyorum. ve zaten tekrar onların arasına girdim altı yıl sonra. ya da birleştik. ruhlarımız mıknaşlı. çekiyor bir şey. ney olduğunu bilmiyorum ama çekiyor bir şey. bakıyor ve tamam diyorsun. sonra birden, boom... yanılmak dünyanın en boktan şeylerinden biri. diğeri de benim şiirlerim. harbi boktanlar.

onlarla nasıl tanıştığımıza gelince, üniversiteyi kazanmıştım ama okulumun açılmasına daha beş hafta vardı. ve alsancak sevgi yolunda eski okul kitabı satmaya karar verdim. eski okul kitabı; bir üst sınıfa geçen birinden ikiyüzellibin liraya eski kitabı alır ve başka birine dört milyon liraya kakalarsınız, yani diğerleri öyle yapıyordu. ben ise bazen bir milyona alıp iki milyona satıyordum, yok hayır, pek fazla satabildiğim söylenemez. ikna kabiliyetim bir hayli zayıftır. onbeş gün boyunca her gün eski kitap için bir tezgah açtım o dönem, ve o sıralarda seçil ile tanıştım. yan tarafa tezgah açan bir elemanın yanına gelip gidiyordu. sonra refik'le tanıştım. sonra refik'le bir hayli sıkı fıkı oldum. ardından bu eski kitap satma dönemi sona erince, refik'in kardeşi ile takı tezgahı açmaya karar verdik. ve ben tüm bu zaman zarfı içinde her gün refik'lerin evine gidiyor ve içiyordum.

evet. bir köşeye çekilmiş, biramı yudumluyor ve sabah haberlerini izliyorum. kapı çalıyor, seçil ve özlem. kadro yavaş yavaş tamamlanıyor kısacası... seçil direk mutfağa gidiyor ve gelirken aldığı biraları buzluğa soteliyor, özlem yanıma oturuyor ve “naptın dün?” diyor.

“ders programını aldım, okulun kampüsünde turladım biraz, sonra eve dönüp yattım. seni ektim dün, özür dilerim, ama moralem bozuldu, okul ortamı boktandı, tipler falan, ya da ben. bilmiyorum. sen naptın?”

“bi kolye sattım kızın birine, hepsi bu”

“üçüncü satışımızı yaptık yani, harika”

“satana kadar canım çıktı biliyomusun”

bir kolye sattık, mucizevi bir şey satış yapıyor olabilmesi, benim biramdan bir yudum alıyor ve devam ediyor,

“insanlar neden bu kadar müşkülpesent sence?”

“mükemmel olmak istiyorlar güzelim”

2.

ege üniversitesi civarlarında bir yerdeyiz, öğlen vakti. önümüzde ufak bir takı tezgahı, elimizde bir şişe meyve suyu süsü verilmiş votka ile, hayatta kalmaya çabalıyoruz. güneş oldukça güzel görünüyor gözüme, yağmur sonrası dağılmaya başlayan gri bulutların arasından. şişeyi bana geçiriyor özlem ve bu esnada bir hayli yüksek kafası. ve oldukça içerden bakan gözlerini dikeyiyor üzerime, “sana aşık olabilirim biliyomusun” diyor, “ama hayır, buna izin veremem, asla, asla, olamaz böyle bir şey, özgür olmalıyım, özgür olmalıyım, özgür olmalıyım.”

“iyi, ol” diyorum, “bana ne.” sanki hiç umurumda değilmiş gibi, ama umurumda.

“ney olayım?” diyor

“ne istiyorsan onu”

“sen ney olmamı istersin? özgür mü aşık mı?”

“her ikisini de. aşık olman, özgür olmanı engelliyor mu?”

hey bakın, tam olarak böyle dememiş de olabilirim, ama hemen hemen böyle dedim, hatırladığım kadarıyla. üstelik o dönemlerimin yüzde sekseninde sarhoştum.

“oldukça fazla engelliyor, sen hiç aşık olmadın mı?”

“ne istiyorsan onu ol” diyerek kestirip atıyorum hızlıcana. biraz üzölmüşçesine ve biraz da kızarak sanıyorum, hızlı hareketlerle, ingilizce bir kitap çıkarıp çantasından, “bu adamı bir gün okumak zorundasın” diyor bana. “türkçeye çevrildi, ama ben orijinalinden okuyorum. sana çevireyim mi bir şiirini?”

“şiir sevmiyorum. dün sana verdiğim şarkıyı çevirdin mi türkçeye?”

“henüz bakmadım.” bu hatun bana hayatımın o dönemlerinde, 2pac’ın bir çok şarkısını çevirdi.

“aşk konusunda ciddi miydin?” diye soruyorum.

“özgür olmam gerektiği konusunda da ciddiydim.” diyor “tek olmalıyım, tek tek tek, istediğim zaman çekip gidebilmeliyim istediğim yere. aşık san uçamazsın. kesin ve net”

susuyorum. haklı olabilir. ama bu kiminle beraber olduğuna göre değişir, birlikte uçabilir ya da tek başına yere çakılabilirsin.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

bir süre sonra, başını okuduğu kitaptan kaldırıp; “hayat yaşamaya değer mi sence?” diyor.

“bu ne şimdi?”

“öyle demiş senin adamın”

“nasıl yani, şarkıyı çevirdin mi türkçeye?”

“evet”

“harika”

“bu adamı okumalısın” diyor tekrar kitabı göstererek, ilgilenmiyorum.

3.

sonra, o boktan sabah. ya da. bi saniye. o boktan geceden girelim. aynı şarkı. dönüp duruyor. no pain no gain. ya da bi saniye. şu anki durumda aynen bu şekilde. beş yıl sonrası. yani şu an. ben oktay’lardan eve dönüyorum. annem, “seni bir kız aradı” diyor “adı özlemmiş.”

ben buz kesiyorum. gidenler bazen geri döner ama bu hiçbir işe yaramaz.

pekala. o gece. seçil eve çıkıyor. kaset bizde kalıyor. ertesi sabah özlem gidecek, öncelikle almanya. sonrasında ingiltere. okul. okula gidecek. oraya. okuyacak. okumak istemiyor. ama babası onun okumasını istiyor. ben kimsenin herhangi bir şey yapmasını istemiyorum. o yeşil halılı odada kalmak istiyorum bi tek. ya da o ufak otel odasında. ya da. hayır. hiçbirini istemiyorum. evet. aynen bu şekilde. en gerçeği.

4.

yine tek başıma içiyorum işte. ve yine o geceki gibi fonda no pain no gain çalıyor. kazanmak istemiyorum dostum, hem zaten bu dünyada kazanmak isteyebileceğim hiçbir şey yok, ama sorun olan şu ki, açıkçası, artık kaybedebileceğim bir şey de kalmadı, hepsi bu. nokta. ve evet, tamam. bitti. dağılılabilirsiniz. özeti geçtim.

üçüncü bölüm

1.

felaket akşamdan kalmaydım ve dün geceye dair hatırlayabildiğim şeyler kesik kesik ufak parçalardan oluşuyordu, hayal kırıntıları, rüya mı değil mi diye şüphe ediyordum, bir bardaydık, evet, 3 kişiydik, galiba, sanırım, emin değilim, bi hatun, iki herif, refik seçil ben, bunlar sevgili, altımızda bir araba var, canı isteyince çalışıyor, onyedi kutu bira içmişim, öyle söylüyor refik, “çok içtin” diyor, “saat kaç” diyorum, “biri geçiyor” diyor seçil, “kim geçiyor?” diyorum, “hayır be, manyak, saat biri geçiyor demek istedim” diyor, “tamam” diyorum, “sorun yok, henüz erken”, “ama” diyor, “hatun bizi bekliyor”, “boş ver” diyorum, “sorun yok, devam.”

sonrasında, sanıyorum kalktık, barın kapısını anımsıyorum, iki basamak var, ben takılıp düşecek gibi oluyorum, ertesi gün vizelerim başlıyor, okulda ilk yılım, aralık ayında olabiliriz, 2000 yılında olduğumuzdan eminim, pazar gecesi, ben evden cuma sabahı çıkmışım, o sabah okula uğruyor ve vize tarihlerini alıyor, ama hiç bakmıyorum, bir tip defterine yazmış, onu fotokopi çekiyor ve cebime atıyorum, okulun kapısından çıkarken o’nu görüyorum, daha öncede gördüm, bi kaç kez, her seferinde yanından geçip gidene kadar baktım, görüş mesafemden çıkana kadar, sadece düşlerde görebileceğiniz derecede güzel, öldürücü bir güzelliğe sahip.

2.

cuma sabahı. cumartesi. pazar. evet. pazartesi sabahındayız, felaket akşamdan kalmayım. dün geceye dair anımsananlar; bar. gecenin biri. onyedi kutu bira. sabahın dokuzundan itibaren, yavaş yavaş. bir hafta süren alkol deliliklerinin ilki olabilir. cumadan başladım. ve pazartesi sabahındayız. vize haftası.

bir evdeyim. bir kanepenin üzerinde, giysilerimle birlikte uzanmışım, yüzüstü, midem hareketli, kusacak gibiyim, gelip gidiyor, tutmaya çalışıyorum, ve nerede olduğumu çözmeye. içerden sesler geliyor.

“yavaş” diyor, bir hatunun sesi, “biraz daha yavaş ol lütfen”

“oldukça hassas davranmaya çalışıyorum” diyor bir diğer hatun, “senin sorunun ne?”

“canımı acıtıyorsun” diyor, “ve bir işe yaradığı yok”

“anlamıyorsun” diyor, “bu işin püf noktası, birazdan yerine oturacak. hâlâ acıyor mu?”

“acıyor, ama bu acıdan zevk alıyorum”

kusmak zorundayım, kusmalıyım, lavabo nerede acaba, odada tek kapı var, camdan dışarı kusabilir miyim? kaçınıcı kattayız? içeri giremem, bu diyaloglardan sonra karşılaşacağım sahne hiç de iç acıcı olmayabilir, tamam, kabul ediyorum, ben de severim iki hatunu sevişirken izlemeyi, ama bu hatunlardan biri sizin en yakın dostunuzun sesine benziyor, ve bu yakın dostunuz sizin en yakın bi diğer dostunuzun sevgilisi, ne yani bir kadın bir erkeği bir kadınla mı aldatıyor, bi düşünsenize, hangisini tercih ederdiniz? sevgiliniz, biseksüel olup sizi bir hatunla aldatsa, hissedebileceğiniz en kötü şey ney olurdu? ya da durumu iplemeyip grup seks fantezisi mi kurardınız? daha da ileri gidebilirim, ama yapmayacağım, cuma gecesi, evet cuma.

3.

cuma. o sabah okuldan vize tarihlerini almış, daha sonrasında otobüse atlayıp alsancak’a gitmiştim. sevgi yolunda, refik’in takı tezgahına vardığımda, tezgahta, o sabah okuldan çıkarken gördüğüm hatun vardı, refik’le konuşuyordu, siz işe tesadüf diyebilirsiniz, ben de öyle demiştim, ama hiç de öyle değildi anlaşılan, bir fanzin çıkartmışım o dönemler, birkaç tane çıkarmışım, çıkarmıştık, cümleler sonradan yerine oturuyor, biliyorum, ve üzgünüm, ama bu konuda elimden gelenin en iyisi bu, ne diyordum, 4 adet fanzin çıkarmıştık, evet en doğrusu bu, öykülerim vardı, okulda birkaç kişiye dağıtmışım, biri bu hatundu, “merhaba, alır mıydınız?”, “bu nedir”, “dergi, ücretsiz”

arka kapakta, yeni sayıları nerede bulabilecekleri yazıyordu, ve, evet, orada, hatunun arkasında bekliyorum. eğer tezgahta bir müşteri varsa o gidene kadar beklersiniz, bunu retro’da da uyguluyorduk, bazı müşteriler garip davranabiliyor, hassas olmak zorundayız, ürkütmemek gerekiyor, ve nazık davranmak.

“evet efendim”, “bir milyon efendim”, “haftaya gelecek efendim” der refik, insanlara sabır göstermeyi onun kadar iyi beceremiyorum ben.

“hayır ben takı almak için gelmedim” diyor hatun, “bana 9 eylül üniversite-sinde bir dergi verdi biri, dergide yeni sayıları burada bulabileceğimiz yazıyordu, yeni sayısı çıkmış mı diye sormak istemiştim”

gözleri ile beni işaret ediyor refik, sorunun cevabı arkada der gibi, dönüyor hatun, ölümcül gözleri dikiliyor üzerime, gülümsüyor, hatırlıyor beni, iyiye işa-ret, ya da kötüye. bir şeyin iyi mi yoksa kötü mü olduğu hangi açıdan baktığınıza bağlıdır.

“merhaba” diyor, “size sabah da seslenmişim ama duymadınız, aceleniz var-dı sanıyorum”

“seni duymadım” diyorum. amfetamin almıştım o sabah, uçuştayım.

“bana verdiğiniz dergi” diyor, “çok güzeldi, ben düşünmüştüm ki, yeni sayı çıkmıştır”

“eski sayıları yaktım” diyorum

“neden?”

“bir işe yaramıyorlardı”

“çok güzellerdi ama”

“sen de çok güzelsin” diyorum, hapın etkisi, gerçekte böyle bir şeyi bir hatu-na direk söyleyebilecek en son herif benimdir.

“teşekkür ederim” diyor, “şey, sizinle konuşmak isterim”

“ben tek kişiyim”

“seninle”

“tabii”

“şimdi eve gitmeliyim, pazar günü olabilir mi?”

“hafta sonu tüm gün buradayız, tezgah akşam onda kapanıyor, öğleden sonra açarız”

4.

cuma gecesi. evet. tezgahı kapatıyoruz. hey, durun bi saniye, anlatmayı unuttum, gündüz, cuma gündüz, tuncay uğruyor bi ara tezgaha, karnım ağrıyor, ba-ğırsaklarım sanıyorum, karnım aç, kafam iyi, iki çift kağıt tütürmüşüm, sabah-tan alınan amfetamin, bi kaç kutu bira, hepsi üst üste geliyor.

“ölmeyi mi çalışıyorsun sen?” diye sormuştu bana tuncay, “böyle mi ölünü-yormuş” demiştim, “hayatını bir hiç uğruna harcama adamım” demişti, “ha-

yatın kendisi koskoca bir hiçtir” demiştim. sonra ne mi oldu? basit. bu ikisi hollanda’ya gitti, tuncay ve refik. ve, evet, bakın, hep aynı şeylerden bahsediyor olabilirim, ama en azından hep aynı sırada bahsetmiyorum. eğer çözmekte zorlanıyorsanız, son dönem yazdıklarımı peş peşe okumayı deneyin, bağlantılı hepsi. ve, evet, tuncay, hollanda’da, çok sarhoş olduğu bir dönemde, kendi hayatına son verdi.

“o kadar içmişti ki” diyor refik, yıllar sonra izmir’e döndüğünde, bana, “tuncay neden dönmedi” diyorum, ve duraksıyor o, “o kadar çok içmiştik ki”, içmiştiki ki? içmiştik ki? içmiştim ki? bu üçünden birini demiş olabilir, evet, “o kadar çok içmiştim ki, geceye dair aklımda kalan tek şey, onun ağladığı, benimse onu siklemeyip gidip yattığım, sabah uyandığımda karşılaştığım manzara, banyodaydı, ölü, hani hep anlatırdı ya, bir hiç uğruna harcamayın kendinizi, hayatınızı yaşayın, yaşayın”

“hı hı, bana hep bunu derdi, ben ona intihardan bahsettikçe bana ‘yaşamalısın’ diyordu”

“garip”

“pek de garip değil aslında, intihar edicem diyen insanların intihar ediceğine inanmıyorum, gerçekten intihar edecek insanlar bundan hiç söz etmezler”

“sen neden ettin o zaman?”

“ben etmiş sayılmam, hâlâ hayattayım”

5.

cuma gecesine geçelim. hatırlamakta zorlanıyorum. tuncay gitti, sonrasında, biz, ben, refik, seçil, nevaleyi alıp, karşıyaka’ya dönücektik, ancak yolda refik ve seçil kavga etti. gayet doğal, sürekli kavga ediyorlar, ben birbirlerinden nefret ettiklerini düşünüyorum, ama onlar sevgili olduklarını söylüyorlar, o dönemlerde ben özlem ile açtığım takı tezgahını kapatmıştım, iş yapmıyordu, oysa hâlâ takı yapıyordu hatun, ve, evet, burada bir ara vermek durumundayım.

pazar gecesi, ki, bunu daha önce de anlatmış olabilirim, özlem’in evinde yalnızım, çünkü o, yani özlem, bok varmış gibi bristol’e gitti. yeşil halılı evde, pencereler kapalı, son otumu son kağıdımla tüketiyorum, zıvana yapıcak bir şey arıyorum evin içinde, oysa ev darmadağın, size evi anlatmama izin verin.

evin belli bir düzeni yok. koltuklar evin ortasında yamuk yumuk duruyor ve halı sigara yanıkları ile dolu. küller vardı her yerde. boş bira şişeleri ve etrafa saçılmış tütünler. ortadan ikiye bölünmüş bir kül tablasının yarısı. içinde su olan

bir süt paketi. ve içinde süt olan bir meme. tamam tamam. şakaydı. meme yok. çeşit çeşit bir çok boncuk var ama, bir köşeye istif edilmiş. duvarların boyasının ne renk olduğu belli değil, bazı yerler siyah, bazı yerler kırmızı, bazı yerlerde çok açık bir mavi, (sanırım bu mavi, duvarın orijinal rengiydi ve boya yetmediği için öylece duruyordu) üzerinde “koli’ye yardım et” yazan ve koliden olan bir kumbara, birkaç dergi, bir çok fanzin, çarşafklar ve giysiler... neresinin ne odası olduğunu anlamak gerçekten güç, dahası herhangi bir odanın, örneğin şu an bulunduğum odanın, oturma odası olsun diye ayrıldığını, ya da diğer odanın yatak odası olduğunu hiç sanmıyorum. tek fark mutfaktaydı, bununda nedeni de, bir çeşmenin olması... tek düzenli kısım, cd’lerin bulunduğu raftı. ancak onun da düzenli olmadığını anlamak uzun sürmez. hiçbir cd, gerçek kabına konmamıştı. beni en çok şaşırtansa, Özlem’in, aradığı her cd’yi anında bulmasıydı. “düzen senin kafanın içindedir” diyordu bana, “nesnelere arama”

evet. galiba. devam etmek zorundayım. zorundayız. bi saniye. karar vermekte zorlanıyorum. zorunda olan benim. siz hemen, şu an, öyküyü bırakıp, başka bir şeyle oyalanmaya başlayabilirsiniz, ve gerçekten bu sizin için daha iyi olur, zaman kaybı, öykülerim zaman kaybı, “git işe yarar bir şeyler yaz, bunlar zaman kaybı” “boktan” “basit” evet. galiba haklılar. ama yine de. ve galiba. devam etmek zorundayım. yüksek...

6.

bu kez oldukça fazla şeyi birbirine karıştırdım, ve toparlamak zorundayım, hayır toparlamak zorunda değilim, toparlamakta zorlanıyorum. evet. böylesi daha iyi. hayattan bahsediyorum burada, öyküyü kim takar, bırak karışık aksın.

bir dostumun tavsiyesi üzerine, öncelikle cumartesi gecesini anlaticam.

evdeydik, ilk başta 4 kişiydik, ve önce refik, “sikerim böyle hayatı” diyerek evine döndü, seçil ise, “sabah uyanırım, o zaman vedalaşırız” dedi ve bir üst kata, ailesinin yanına çıktı, ifadeler tanıdık gelebilir. pekâlâ.

sessizlik

“ne düşünüyorsun” dedi bana özlem.

zihnim oyunlar oynamayı sürdürüyor, ve siz, hâlâ buradaysanız, sizi, “evet, öykü iyi bir yere doğru gidicek, biraz daha sabredin” diyerek teskin edemem, her şeyi hatırlıyorum oysa, ama...

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

manus'un çığlık atmayı kesmesiyle birlikte evie'nin büyük evinin sessizliğe gömüldüğü ve benim de nihayet düşünmeye başlayabildiğim, sabahın birindeki o dakikaya dönelim.

bir saniye. karıştırdım. ben palahniuk değilim, ve bu da 'görünmezler canavarlar'ın yeni bir baskısı değil. cümleyi şu şekilde revize ediyorum;

seçil'in çığlık atmayı kesmesiyle birlikte, zlem'in büyük evinin sessizliğe gömüldüğü ve benim de nihayet düşünmeye başladığım sabahın beşindeki o dakikaya dönelim.

böylesi daha iyi.

bir üst katta. ığlık atıyor. ama önce ufak bir tartışma. "tamam baba", "hayır baba", "bir alt kattaydım baba", "sokakta değildim baba", "bu saatte sokakta olamam biliyorum baba", "tamam", "anlıyorum", "olabilir", "bir daha olmaz", "olur", "peki"

"ben çıkıyorum, sigara bitmiş" diyor zlem, "karşı bfeden alıp geleyim"

"ben giderim" diyorum ama bu halde gidemeyeceğimi biliyorum, ayağa kalkıyorum, yerde oturuyordum, ayağa kalkıyorum, bir elim duvarda

"hayır hayır" diyor, "buraya kusamazsın, daha yeni yıkadım halıyı, lanet olası, halıma kuma diyorum sana, bak bu ikinci kusuşun oluyor"

06.mayıs.2005

askı

“buraya kadar” dedi, “yolumuz buraya kadar”

“bu ne demek” diye sordum

“daha fazla ilerleyemeyiz demek istiyorum” dedi, “hayat tıkanı”

“sarhoşsun” dedim, oysa çok içmemiştik, birer şişe şarap, ikişer bira ve bolca sigara.

“baksana” dedi, “farklı geçen tek bir günümüz yok, sabah kalkıyor ve tezgahı açıyoruz, hep aynı tipte müşteriler, hep aynı muhabbet, votka-meyve suyu, senin intihar benimse kaçış planlarım, abim, seçil, tuncay, sonra akşam, yine alkol, bu kez bira-şarap, ve sızdığımız yerden uyanıp kaldığımız yerden devam ediyoruz, aslında bir yere gittiğimiz yok, öyle bir derdimiz de yok zaten ama. tamam, her neyse. sustum” yüzü asılmıştı.

“bıktın mı” diye sordum, üzülerek, “benden, yaşadığımız hayattan?”

alsancak sahilindeydik, elimi omzuna attım, sevgili değildik, aramızda bir aşk vardı ama sevgili gibi değildik.

“hayır bebeğim” dedi, “yaşadığımız hayatı seviyorum, seni seviyorum, ama içimde, sıkışıp kaldığımızı dair bir his var, kapana kısıldık, ve çıkış yok, üzerimize kaynar suyu döküp de bizi ne zaman öldürecekler diye bekliyoruz adeta”

“napalım” dedim, “şu an nerde olmak isterdin mesela?”

“bulduğum yerden hoşnutum” dedi, “senden, yaşadığımız hayattan, sadece artık çırpınmak istemiyorum, boşluğa bırakmak istiyorum kendimi, senin gibi olabilmek istiyorum, bazen kıskanıyorum seni bu yüzden”

“ızlanda” dedim, “oraya kaçabiliriz aslında” başını salladı umarsamaz bir şekilde, düşlere inancını yitirmişti.

“balo kızı olmak istiyorum bu gece” dedi, “şık bir elbise, parıltılı. ve sende de bir takım olucak, kravat vesaire, cart curt, hadi kalk, baloya gidiyoruz” demişti.

“geldiler sana gene” dedim, “saat gecenin üçü”

“bana bir balo elbisesi bul bebeğim” dedi, “hadi kalk, sikmişim izlandayı, baloya gidiyoruz”

“nereden bulucam sana bu saatte balo elbisesi” dedim, dudaklarını büktü hemen.

“istediğim hiç bir şey hemen olmuyor” dedi, “olduğu zamanlarda da önemini yitiriyor” yanıma oturdu yeniden. birer sigara yaktık.

“sana aşışım” dedi. bir şey demedim. biraz daha sustuk. beş kuruşsuz ve işsizdik, takı tezgahı para etmiyordu, mesleğimiz yoktu, hiçbir yerde iş bulamıyorduk.

“hakkısın” dedim, “az önce söylediklerinde hakkısın, tek düze bir hayatımız var, sıkıcı değil, şikayetçi değilim, ama tek düze olduğu konusunda hakkısın”

“değişiklik gerekli” dedi.

“değişiklik yapalım o halde” dedim, “hadi kalk, askıya çıkıyoruz, sana bir balo elbisesi bulucam.”

“delirmişsin” dedi, “yakalanırsak boku yeriz”

“yakalanmayacağız” dedim ona, yürümeye başladık. balkonları kesiyorduk. ipe asılmış elbiseler arıyorduk, alçak katlarda, o gece sabaha kadar gezdik, ve birkaç parça elbise bulduk, hepsini istiyordu, her gördüğü elbiseyi, eğlenceliydi, sabahın yedisinde o'nun abisinin evinin önüne geldik ve zile bastık, kakhahalarla gülüyordu, ellerimizde bi kaç parça giysi, sarhoş, ve açın kapıyı biziz diye bağırın şirin bir hatun. özlem adı.

“bu gece şarapyanın kraliyet balosuna davetlisiniz beyler ve bayanlar” dedik eve girer girmez, bağırarak, oysa herkes uyuyordu, sızmışlardı, uyanmadılar, ve biz de yattık tabii ki, ya da sızdık. akşamüstü kalkacak ve dün gece içip tek düzelikten dem vurduğumuz noktaya takı tezgahı açıcaktık. sonra yine içecek ve sızıcaktık. her şey her geçen gün biraz daha anlamını yitirirken, günler, eski hanesine kazınmaya devam edicekti.

[10.ağustos2006 -2-4 nöbetinde]

zihin halim

bir evdeyim. alsancak olmalı. en azından ben öyle hatırlıyorum. 10 dakika önce girdik eve ve ben 10 dakikadır ayaktayım. hatun tuvalete girdi biz eve girer girmez. ve ben onun çıkmasını bekliyorum, ayakta bekliyorum, henüz herhangi bir odaya girmedim, holde bekliyorum, nedenini bilmiyorum. kafam dumanlı...

az önce, tezgahta, 2 üçlü patlattık, aslında bana yasak bu, yani ot diyorum, akciğerlerim hassas, ölebilirim, çocukluğumdan beri her an öleceğimi sanarak büyüdüm zaten, bir türlü aklımdan çıkartamıyorum bunu. intihar intihar intihar. amcık.

neyse. ölmeyi denemiştım bi kez, yeni yılın ilk haftasıydı, bir arkadaşım da kalıyordum, hatundu, bir grunge grubunda vokalistti, ama pek beğenmiyordum yaptıkları şeyleri, neyse, evde elektriklerimizin kesik olduğu bir gün onu aramış ve “sende kalabilir miyim” demiştım, ki bundan bir kaç hafta öncesinde o bana “bende dilediğin kadar kalabilirsin” demişti.

“ne yani demiştım, birlikte yaşamayı teklif etmenin başka bir yolu mu bu?”

“ne dersin?”

“olmaz derim.”

üzülmüştü. üzülmesine üzülmüştüm. onu hiç ayık görmedim mesela ben. var öyle bi kaç insan hayatımda -hiç ayık görmedim. geleceğimi görebiliyorum onlara bakınca.

size doğruyu söyleyeceğim, bu öyküde hiçbir şey anlatılmıyor ve sonunda da bir yere varılacağı yok. hiç bi şeyin hiç bi yere vardığı yok zaten. dönüp dolaşp en başa sarıyorum sürekli, bu yıllardır böyle. şu ansa, sarhoşum. şu an bu şeyi yazarken deli gibi hissediyorum kendimi.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

ne diyordum? elektriklerimiz kesikti. faturayı ödemezseniz öyle oluyor, bu hayatta her şey için size bir fatura kesiliyor, hiç dikkat ettiniz mi buna? ne tuhaf bir yaşam tarzı edinmiş insanlık yüzlerce yıllık evrim süreci sonrasında. bana sorarsanız, hiç çıkmamalıydık sudan derim, ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz? merak ediyorum, sudan çıkmış balığa dönmek? kim bulmuş bu deyi-mi? kıyak bence. çok kıyak. sudan çıkmış balığa dönmek. benim gibi bir insan için ne güzel bir tanım bu. harika!

alışamıyorum yaşamaya. ağır geliyor. taşıyamıyorum. sürekli bir açık kapı. intihar intihar intihar. bok! her şeye karşı bir yabancılik hissi barındırıyorum içimde. ait olmama hissi. ait olamama. teneffüsten sonra zil çalar, ve siz yanlış bir sınıfa girersiniz mesela, herkes yabancıdır, herkes ve her şey. oturacağınız yerde bile başka biri vardır. hani olur ya, bi düşünün, bu tip bir şey işte. sudan çıkmış balık. her an öleceğim gibi bir his var içimde. kendi elimlen.

geceleri, yatağa girdiğimde ki bu sabahın altısından önce olmuyor genel de ki o zaman neden geceleri diyorum ben? her neyse. sabahın altısında yatağa giriyorum, aklımda, ölüm güzel ölüm. -evim güzel evim- gibi bir şey. son günlerde düşündüğüm tek şey bu. çok fazla baskı var.

hikayenin iyice karıştığının farkındayım. aslında olay şundan ibaret arkadaş-lar; 2 herif var, ve 2 hatun, takı tezgahında içip muhabbet ediyorlar, sonra he-riflerin biri ile hatunların biri eve gidiyor, bir süre sonra diğer herifle diğer ha-tunda geliyor, gece oluyor, içmeye devam, sabah, herif evine dönüyor. özet bu. şimdi dilerseniz, öykümü okumaya devam edebilirsiniz, beğenmeyenler yarıda bırakabilir. merak edilecek bir şey yok kısacası, her zamanki boktan muhabbeti-me devam ediyorum; hatunlar, içki, müzik. ölüm ölüm ölüm. -ölüm daima var zaten. hayattan, ufak ama ölümcül bir kaçamak yapmak. intihar intihar intihar. zihin halim!

yeni yılın ilk haftası elektriklerimiz kesikti, -nedeni fatura- ve 3 gündür, ka-ranlıkta, geceleri, uykusuzlukla mücadele ederken hayatta kalmaya çalışıyor ve bu arada sürekli kapanan telefonumu açık tutmakta zorlanıyordum. şarjımız bitiyordu; telefonumun ve benim! karanlıkta zihnimin salgıladığı şeyler; bir kaç hap, dolab, git, aç kapağı, kolay olacak, inan bana, çok kolay.

çarşambaydı, muhtemelen, ya da salı, akşam 22 sıraları. karanlıkta oturmuş, evdeki herkesin birbirine satışmasını izliyordum. annem babama. abim ablama.

sonra hepsi birden bana. evet evet, bir porno filmin senaryosunu çağrıştırabilir size bu durum, ama hayır. olay daha çok, ödenmeyen maaşlar ve yatırılmayan faturalar ile ilgiliydi. ve stres, daha çok stres, daha da çok stres ve her şeyin merkezine komplike bir şekilde bağlı tutulan ben.

anlamadığınızı biliyorum. ben de bi sik anlamıyorum zaten. hem anlamanız da gerekmiyor! okuyup geçeceksiniz. hepsi bu. antre. bir şekilde. holde. ayakta. bekliyorum. hatun tuvalette. az önce biz. ikimiz. ve refik ile bir ikinci hatun. biz dördümüz takı tezgahındaydık. sonra ben, bu hatunla, eve geldim. o tuvalette girdi. bende holde beklemeye başladım. kafam bi milyon. şarap içtik. ve ot. ve bira. alsancakta. bir pasajda. hangisi olduğunu söylemeyeceğim.

geriye dönersek, şu grunge grubunun vokalistine. adı yeliz. en azından o bana adının bu olduğunu söylemişti. buca'da yaşıyor. buca, izmirde bir yer. 26 yaşında bu hatun. sanıyorum. “ölmeye ihtiyacım var” diyorum ona, “alo” dedikten sonra o bana. o sırada internet kafeden yeni çıkmışım. saat 22.30 olmalı. 22 sıralarında, evdeki gürültüye ve karanlığa daha fazla dayanamayıp, internet kafeye gitmişim. lanet olası tek bir mail. lanet olası tek bir mesaj. lanet olası tek bir çağrı. ama yok. yok işte. yok. ve. hikayemin bi ileri bi geri aktığının farkındayım. (cinayet cinayet cinayet-zihin halim) gene kimse mail yazmamıştı bana kısacası. kimse mail yazmıyordu o aralar zaten bana. kimse arayıp sormuyordu. ama yok. ben dedim bi kere. yok. kesinlikle bir daha yok.

“girdap, sen iyi misin?” dedi bana yeliz, “sarhoş musun?”

“sarhoş muyum?”

“gel bana.”

“hı hı.”

gittim. buca. grunge grubu. vokal. “ölmeye ihtiyacım var.” sarhoştum gene. ama bi şekilde, ayık sayılırdı. sarhoşluğun o tuhaf evresine ermişti işte. o kadar çok içmişti ki, artık hepimizden daha ayık kalıyordu zihni içkiyle.

“sabahları bana ilişme sakın” demişti, “benimle konuşma, tek söz etme sabahları, anlıyor musun?”

“neden?” demiştim.

“o başka biri” demişti, “gerçek yeliz, sarhoş olanı.”

“peki.”

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

sızdı o, o gece. yeni yılın ilk haftası. çarşamba. gece. “bi kaç hap sadece dostum. bu çok kolay. inan bana.” ve yaptım.. intihar intihar intihar. zihin halim!

gözlerimi açtığımdaysa, gecenin onikisiydi ve hala hayattaydım. ertesi gün. hastanedeydik. “sana mesaj geldi” dendi bana.

“ne?”

“bir arkadaşın seni merak etmiş, ulaşamamış.”

kim olduğunu çok iyi biliyordum. abimin telefonunu elime alıp mesajı okudum. lanet olsun, ölmemiştım. buna üzıldüm. ve dahası, yıkanan midenin dışında, bir de hortum taktılar sol akciğerimin bulunduğu tarafa. çok fazla sigara demiş doktor, bu 2 sene önce de oldu. hey bakın, hastalığımın ismini bilmiyorum, çok uzun bir adı var, akciğerimde bilmemne bişileri patlıyor ve içeride hava sıkışıyor. ardından bir hortum takıyorlar size, rahat nefes alabilmeniz ve sıkışan havayı dışarı atabilmeniz için. çok fazla ağrı yapıyor bu durum. ama acı güzeldir. bunu daha önce de anlattım size. jilet. kesikler. acı. ruhsal acıyı dindirebilen bir fiziki acı. ya da her neyse işte. ölmemiştım. Anlayabiliyor musunuz? ne boktan bi durum. yılbaşının ilk haftasıydı. sıkışım yılbaşlarının ilk haftalarını.

ve bir ay sonrası. ayakta bekliyorum. holde. şifonu çekiyor hatun. sesi duyabiliyorum. bir adı var bu hatunun, adının idil olduğunu söyledi bana. intihar intihar intihar. zihnimin her boş kaldığı anda, durmaksızın canımı acıtan hayata karşı, basit bir elveda. fısıltı halinde sürekli tekrarlanıyor bu kulağıma. hayran olduğum üç heriften biri cobain. bir gün bir tüfek edinmeliyim. yirmi üç. yirmi beş. yirmiyedi. yetmişdört. ben kaçta gidicem? 23 çok kıyak bana sorarsanız!

ölmeyi deneyip başaramadıktan bir ay sonra, alsancak kıbrıs şehitlerinde yürüyordum. arkamdan biri seslendi, “girdap, adamım.” bu refik olmalıydı. “sen içimdeki boşluğu dolduruyorsun adamım.” biri böyle demişti bana bir zamanlar.

“ooo, sen nerden çıktın ya?” dedim refik’e dönüp.

“hollanda maceram bitti. döndüm” dedi.

bir keş. bir ayaş. genel anlamda tam bir junkie. 30 yaşında henüz. onunla ve seçil’le beraber amfetamin takıldığım dönemler geldi aklıma o an. manisa yolu. 5 yıl önce. 6 yıl önce, tanıştırdık onunla, şu an ankara’da kafayı yemekle meşgul olan seçil adında bir dostum “bu herif seninle tanışmak istiyor” demişti bana.

aman Allah'ım, son bir senede ne çok duydum bu kelimeyi. tanış. tanışıklık. tanıştırmak. “seni biriyle tanıştırcam.” “seninle tanışmak isteyen biri var.” “seninle tanışmak istiyorum.” sikmişim... neyse.. her anlamda sikilmişim aslında, ama bunun farkına varmam zaman aldı ve sikildiğimin farkına vardığımda çoktan içime boşalmışlardı bile, tümünden, tüm dünya. çok fazla uğraşıyorlar benimle. mesela şimdi de af çıkardılar, bok var diye yani, iki yıllık bir okula, 4 senemi harcadım. ne saçma bir hayat! ama en sonunda kazanan ben olucam, bundan eminim. hala umut var. bok var!

şifonu çekti idil. çıktı. yalın ayak. harikulede yeşil ojeler sürmüş ayak parmaklarına. “içeri geçsene, neden ayakta dikiliyorsun” dedi bana.

“hangi kapı” dedim. 3 kapı vardı, biri yatak odası, biri mutfak, biri oturma odası. bi de tuvaletin kapısı. bir de çıkış kapısı. etti beş kapı. beş kapı arasında sıkışıp kalmıştım anlayacağınız. midem bulanıyordu. kusmak istemiyordum. “genç zenci, sakın ol.”

ama oldu işte. çıkardım ne varsa. hole. “önemli değil” dedi idil, “ben temizlerim onu, sen içeri geç, şu kapı.”

içeri geçtim. müzik sesi geliyordu. açık kalmıştı teyp. gravediggaz çalıyordu. “bu grubu biliyor musun?” dedi bana idil.

“bronx’lu rap gruplarının çoğunu bilirim” demiştim ona, neden öyle söylediğimi bilmiyorum, “bilen adam”ı oynamaktan ve dahası her şeyi bilen tiplerden nefret ederim. kötü bir izlenim yarattım onun üzerinde. ki ilk anda zaten içine etmişim her şeyin orta yere kusmakla. ama umurumda da değildi açıkçası. hatunların biri gelip biri giderken izmir’e, ben gitmek istiyordum izmir’den başka bir yere. aşk iş ev - zihin halim.

refik bana “döndüm” demişti, alsancakta karşılaştığımız gün. hollanda’ya gitmiş, bir süre takılmış ve dönmüştü. takı yapıp satıyordu gene, eskisi gibi yani. 6 sene önceydi bu. seçil,

“biri seninle tanışmak istiyor” demişti 6 sene önce.

“nası yani” demiştim.

“ona senden bahsettim ve seni ilginç buldu.”

“senin tuhaf bulman gibi yani” dedim seçil’e. çünkü daha öncesinde “çok tuhaf bir herifsin sen” demişti bana seçil. ah, evet, iyicene içine ettim öykünün. ama napabilirim? size sarhoşum demiştim. refik’le beraber o’nun takı tezgahına gittik. bu arada, 6 sene sonrasına geçiş yaptım yine. neyse.

iki hatun vardı tezgahta. idil ve cansu. “bu girdap” demişti refik, çok eski bir dostumdur, yolda karşılaştık”. ‘rastlantısal bir düzüşme faslı’ koyabilirim bu öykümün adını, şimdi aklıma geldi. iyi fikir.. ama henüz kimseyle düzüşmedik çok şükür. ne diyordum. bi süre takıldık tezgahta, hava karardı, saat sekiz sıralarında idil, “biz eve gidelim girdap’la, siz sonra gelirsiniz” dedi refik’e. tezgahı gece 22’de kapatıyorlardı. ama tezgah refik’e aitti. ve bu iki hatun öğrenciydi, refik’te bunların yanına yamanmıştı, ne güzel bir hayat diye düşünmüştüm o an. eskişehirde bir, izmirde iki adet olmak üzere, toplam üç adet, benimle birlikte yaşamak isteyen hatun var, hemen şimdi olabilecek bir şey bu, eşyanı topla, evden çık, evlerine git, kapının zilini çal, ve ben geldim de, herhangi biri ile bunu yapabilirim, ama yapmıyorum, bekliyorum.

holde ayakta bekliyordum. idil şifonu çekti. dışarı çıktı. ben kustum. sonra içeri geçtim. o da arkamdan geldi, elinde bir şişe şarap ve iki bardak vardı, teyp açıktı, gravediggaz çalıyordu. harika diye düşündüm, sonunda benim gibi sıkı rap dinleyen bir hatun buldum siktiğim izmir’inde. karşıma oturdu. “bu herifin vokali hasta ediyor beni” dedi rza’yı kast ederek, “çok sakın.” durdu, gözlerime baktı, “sende çok sakın takılıyorsun” dedi, “çok hoş”. bişey demedim. konuştu. dinledim. kısa cevaplar verdim. çok sorunluydu açıkçası ve gerçek anlamda etkilendiğimi itiraf etmeliyim bazı noktalarında.

“yeşil. güzel.” dedim.

“beğenmene sevindim.”

“neden?”

“bilmem. her renk ojem var. oje manyağım ben.”

“asiton getirsene”

“napıcaksın”

“getir, tüm ojelerini de getir.”

gidiyor, ve geliyor. gelip karşıma oturuyor. çok yükseğiz. kendimizi bıraksak hemen sızacak bir halde. ayağını uzatıyor, iki bacağımanın arasında, kötü bi niyetim yok, sadece ojeyi çıkartıcam ayak parmaklarından, çıkartıyorum da, sonra getirdiği ojelere bakıyorum. tek tek sürüyorum, sol ayak baş parmağına. sürüyorum, şöyle bir bakıyorum, “yok bu olmadı” deyip çıkartıyorum, sürüyorum, yok bu da olmadı, çıkar, en sonunda yeşilde karar kılıyorum ve “al diyorum, yeşil iyi, bunu sür.”

“yeşildi zaten” diyor.

“ne yeşildi”

“sen tüm parmaklarımdan çıkarmadan önceki hali.”

“sıkmişim parmaklarını. tekrar sür o zaman.”

oje sürme demeye çalıştığımı nasıl anlayamadı acaba? tüm renkleri denedim halbuki başa dönene kadar. bu arada şimşek çakıyor. yağmur. boşanan yağmur. ağlamaya başlıyor bu kez de. manik depresif bişi olabilir mi bu kızcağız? hiç başıma gelmedi. bilemiyorum. benim zaman zaman paranoyaklaştığım su götürmez tabii, o ayrı mesele.

bir buçuk saat sonra kapının zili çaldı. refik ve cansu geldi yanlarında bir de şair getirdiler, pazarda satılıyormuş, alıp getirmişler bi tane. adını unuttum şair olan herifin. “bir tane şiir kitabım yayınlandı” dedi bana, “öykülerin derinlik-siz”, diyor.

“farkındayım” diyorum.

“ve aynı zamanda çok basit konular.”

“bok gibi yazdığımı söylüyorsun yani” diyorum gülererek, son derece sakinim.

“yok hayır öyle demek istemedim” diyor utanarak.

“diyebilirsin” diyorum, “çekinme, kimse beğenmek zorunda değil. bense senin şiirlerini çok derin buldum mesela, hiç bi sik anlayamadım. kafam iyi diyedir belki, bilemiyorum. boşversene. iyi bi adamsın sen, beni asıl sinir eden beğenmedikleri halde beğenmiş gibi yapanlar”. o da gülmeye başlıyor.

“seni sevdim” diyor. kötü bir şair ama iyi bir insan diye geçiriyorum içimden.

ertesi gün sabahın köründe kalkıyoruz. sanıyorum saat altı. iki hatun da akşamdan kalma bir halde okula gidiyor. ne biçim bir hayat diyorum kendi kendime. buraya yerleşebilir ve hayatımın sonuna kadar takı satıp içki içip idil’le düzüşebilirim. bir sevgili mi? ama bunun olamayacağı açık.. asla olmadı zaten. sürekli bir engel vardı, kendini birine saklama arzusu muydu bilemiyorum, ya da yakında gidecek oldukları için miydi bu istençsizlik onu da bilemiyorum. ben de refik’le beraber takı yapmaya başlamıştım, sabahın yedisinde. aklıma, bir zamanlar takı yapıp dikiş tutturamadığım zamanlar geldi o an. özlem’le beraber, ege üniversitesi kampüsündeydik, kendinizden 3 yaş büyük bir hatunla takılınca, içinizi acayip bir his kaplıyor. üstelik onun size “sana aşık olabilirim” demesi daha da ilginç kılıyor işi. ki o bile, bir süre sonra başka birine aşık olup terk ediyor şehri. ve her şeye rağmen, hiç iş yapmayan tezgahımız, sürekli geç kaldığımız dersler ve etraftaki binlerce asık surata rağmen gülebiliyoruz sabahın dokuzunda o kampüste. ve sonrasında bir sabah, “ben birine aşık oldum galiba” diyor, söz konusu olan siz değilsiniz, başka biri. pufff. sihirbazlık gösterisi. önce, seninledir, ertesi gün diğeriyle. anlıyorsunuz ya?

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“ex’i bırakmak zorundasın” diyorum ona her sabah. sürekli ex atıyor. parayı nerden bulduğu hakkında hiç bir fikrim yok. intihar ediyor sonra bir sabah.

takı tezgahındayız, kimse bizden bir şey satın almıyor, (bugüne kadar bu tip bi kaç tezhahım oldu, eski kitapçılık, cd, takı, bok, amcık, ama hiç biri tutmadı) sonra, bir gün, sabah, güneşin hayatta kalmamız konusunda bize telkinde bulunduğuş bir sırada gülererek geliyor ve “ben az önce tuvalette naptım bil bakalım” diyor.

“ne?” diyorum.

“bil.”

bi çok şey söylüyorum ama bilemiyorum. sonra o yavaş yavaş kötüleşiyor. ve “intihar ettim” diyor, “az önce, ben bunu yapmıştım tuvalette, bilemedin. ehehe” hala gülüyor bunu söylerken. sonra hastaneye götürüyorum onu. beş sene önce, iki ay boyunca beraber olduğum nesli tükenmek üzere olan harikulade bir canlı türü. adı özlem.

ve beş sene sonra. değişen hiç bişî yok. hala sarhoşum. ve sürekli sarhoş kalmaya dair kendi kendime söz verdim. bu sözümü tutmama engel olan tek şey parasızlık. “sen evlenilebilecek türde bir herif değilsin” demişti bana grunge grubunun vokalisti, “ama dilersen, istediğın kadar kalabilirsin evimde.” taşak. ve sonu iyi bağladım galiba. taşak.

ve. dahası.

hemen şuş köşede ölümü görebiliyorum, benim içim geldi. dünyam dört duvardan ibaret bu aralar. intihar intihar intihar. zihin halim. [şubat 2005]

bir hafta sonu seremonisi

telefon çaldı. hayır bu kez henry değil. her neyse. açtım, konuştuk bi süre, sesi hüznünlüydü gerçekten, acı vardı sesinde, ve yalnızlık.

“görüşebilir miyiz?” dedi hemen ardından, “tabii neden olmasın” diye cevap vermiştim. benim durumum ondan iyi sayılmazdı, ama hepimizin sorunları var sonuçta, az veya çok, ve hep olucak.

her şey daima güzel olamaz. bunu iki yönde alabilirsiniz; her şey hiçbir zaman kötü de olamaz. ama sürekli yolunda gitmeyen bir şeyler var bu hayatta, ve onları yoluna koymaya çalışıyor insanlar, oyalanıyorlar. her şeyin mükemmel olduğu bir dünyada canınız sıkılabilirdi, belki de.

açıkçası ben, sorunları çözmek için uğraşmıyorum artık, ne gerek var? sorun daima var zaten, birini çözünce diğeri gelicek, sonu yok bunun. bir yerde dur diyebilirsiniz, buraya kadar, her şeyi akışına bırakmak gerekiyor, yeterince iyi veya yeterince kötü değil hayat, ve hiçbir şey yerli yerinde değil, daima bir eksik. odam dağınık bu günlerde, odam demişim, üzgünüm, benim bir odam yok, oturma odası denen yer dağınık. her şeyi bir tarafa saçtım, dün sabah anem geldi eve, onu doktora götürdüm, öncesinde o bana, “bir şeyler ye” dedi, yedirdi de nitekim, zorla da olsa. o olmasa aç kalırdım, o olmasa demişken, bu aralar o da yok.

telefon çaldı, evet, bu kez idil’di, çaldı çaldı çaldı lanet şey, sabahın dokuz buçuğu. “ne var” dedim sert bir şekilde, kapattı bişi demeden. sonrasında ben onu geri aradım, “özür dilerim” dedim, “gerçekten, biliyorsun, sabah, sabahları ne halde olduğuma şahit olan birisin anlamalısın.”

“sorun değil” dedi, “napıyorsun? sesin pek iyi gelmiyor.”
“seninki de.”

sabahın on birinde alsancaktaydım. yürüdüm o sıcakta evden çıkıp, sakalları, saçım, ter doldum. üzerimdeki tşört sıvıslıktı, ve o orada oturmuş, bir kitabevinin önünde, yere bakıyordu, yere, anlıyor musunuz? yanına gelene kadar fark etmedi beni.

“geldim” dedim, “oturcak başka bi yer bulalım, bi bira alalım, açılırız.”

“seni özledim.” dedi.

“boş ver” dedim, “iyi tanısaydın özlencek bir yanım olmadığını anlardın, ama evet, ben de seni özlemişim.”

söylenmesi gereken bir şey olduğu için söylememiştim bunu, hiçbir şeyi öyle olması gerektiği için yapmam ben, içimden geldiği gibi davranıyorum, bu yüzden hâlâ yerimde sayıyorum ya, bi gelişme kaydedemedim hâlâ. ayrıca, sikerim gelişimi! (her şeye küfretmek istiyorum bugün).

sabahın on birinde, lanet olası bir gölge aradık. yürüyorduk. gözleri ıslaktı onu gördüğümde, sonra silmişti, silmişti, evet, silmişti ve yine siliyordu, sürekli doluyordu gözleri ama, konuşamıyordu ve ben ne olup bittiğini bilmiyordum, “şarap” diyebilirdi en sonunda, “bira değil, şarap.”

“sen nasıl istersen güzelim” dedim.

bir bakkala girdik, “şarap.”

“nasıl olsun kaliteli bir şey mi?”

“2,5 milyondan fazla vermicem, bir de selpak, onun da fiyatı 300 bin liradan fazlaysa almıcam.”

sinirim tepemde bu günlerde, bu yüzden kekelemeden direk konuşuyorum. sinir veya alkol, bir tür panzehir. kekemeyim ben, sinirliyen veya sarhoşken değilim ama ve aslında sinirim kendime, bakkalın ne suçu varsa? her neyse, aldık şarabımızı, bulduk bi yer, açtık, ilk yudumu o aldı, sonra bana verdi, güldü, “bir işe yaramayacak ama” dedi.

“ney” dedim.

“içmek” dedi, “hiçbir işe yaramayacak, ölelim bence.”

“ölmek de bir işe yaramayacak, kalmak da” dedim

“hiçbir şey değişmeyecek nası olsa” dedi, “ölmek gerek”

“bişi değişsin diye ölünmez” dedim, aklıma bir dostum geldi, “bir arkadaşına böyle diyince, ‘bişi değişmiyosa da ölünmez’ demişti” dedim. güldü yine, ancak

gözleri doluydu hala, birazdan da benim burnum akıcaktı, ne var bunda, komik, komik olmalı, pekala. gülün siz.

“deli miyiz biz” dedi, “herkes bize bakıyor”

“ne önemi var” dedim, “boş versene, buradayız ve içiyoruz, senin yüzünü bile unutacak olan insanların hakkında ne düşündüğünü önemsemem”

“peki” dedi, tatlı, şirin. “kırmızı” dedi daha sonra, “bugün ojelerim kırmızı.”

“yeşil iyiydi ama” dedim

“bu gün kırmızı ama” dedi,

“pekala. senin ayak parmakların. ama kimse görmüyor, neden görünmeyen bir yerini boyuyorsun ki?”

“yalınayak gezmek isterdim” dedi.

“gez öyleyse” dedim.

“şu an değil” dedi, “sıcak yerler. güneş gidince yapıcıam ama”

sonra biri geldi, “burada içki içmemelisiniz” dedi.

“neden” dedim.

“yasak” dedi

“kim yasaklamış” dedim

“yasak kardeşim” dedi

“kalkmıyorum” dedim

“sorun yaratmayın lütfen” dedi

“sorun yaratan sensin” dedi idil, “sen gelene kadar hiç bi sorun yoktu burada.”

ama kalktık sonunda, böyleydi hayat, güçsüzdük, nerede oturacağımız nerede nasıl konuşacağımız belirlenmişti birileri tarafından, sen daha doğmadan sınırların çizilmişti, ve sınırların dışına çıkarsan ya kodese ya da tımarhaneye gönderiyorlardı seni, bu ikisi de olmazsa sen kendi işini bitiriyordun, yoktu başka yolu. alkol alkol alkol, günlerce ve haftalarca aralıksız.

“anlatıcak mısın” dedim, “seni bu kadar üzen şey nedir?”

“anlatmayacağım” dedi, “seni bu yüzden çağırmadım.”

“acelesi yok” dedim, “sarhoş olunca anlatıcaksın nasıl olsa”

“karnım acıktı” dedi, “bir şey yemeliyiz, aç karnına alkol sigara pekiyi olmalı.”

“sen ye” dedim.

“sen de yiyeceksin” dedi.

“seni annem mi gönderdi” dedim. güldü yine, komik biri değilimdir oysa, çok iyi susarım, saatlerce tek laf çıkmaz ağzımdan.

ve bir yere gittik. oturduk. bişiler geldi önümüze. bir kez ısırđım, çiğnedim, çiğnedim, çiğnedim, yutamıyordum, itiyordu midem, ya da başka bir şey, ruhum belki de, ruhum sıkışıp kalmıştı içimde ve çıkmak istiyordu artık, özgür olmak, yukarıya doğru, başka bir boyuta doğru akmak, yeni bir yer keşfederdim belki, kim bilir, hayır, yeni bir yer değildi keşfetmem gereken, sadece gitmek istiyordum, yok olmak.

“85’de rahatım bozuldu” demiş özgeçmişini için bir arkadaşım, “ne harikula-de” dediğimi hatırlıyorum, doğum tarihi, 85, ve, her neyse, çiğniyordum lanet şeyi, “yutamıyorum” diyebildim en sonunda, “inmiyor, kusucam.”

“ağzında ekmek varken konuşulmaz” dedi, “iğrencim. kabul” lavabodan döndüğümde, bana aldığı şeyi de yemiş olduğunu gördüm.

“nasıl olsa yemişlerdin” dedi, “bir şey için zorlandığında sinirinin tepene çıktığını biliyorum, tamamen özgürsün, bende tamamen özgürüm, seni de yiyeceğim yakında, tecavüz edicem sana.”

sarhoş diye geçirdim aklımdan, kadınlar neden bu kadar çabuk sarhoş oluyor acaba?

çıktık, belime attı elini, “yürüyemiyorum” dedi, “bi yerde duralım.”
“logosa gidelim” dedim, “neskafe içeriz.”

alsancakta sevdiğim iki yerden biri. logos ve ionia hariç, diğerlerini çöpe at, içindekilerle birlikte, çalışanları kast etmiyorum. her neyse, çok ileri gitmiş olmalıyım, ama kimin umurunda bu? sokayım alsancak’a. sarhoş olmayı marifet sayan ve serseriliğe özenen bi ton lavuk görüyorum orada, ve evet sen şu an üzerine alınmak zorunda değilsin, “evet ya, çok haklısın” de bana, senin de amına koyayım, her neyse, neyden söz ettiğimi anlayamıyorsanız burada ne işiniz var?

birer neskafe geldi, “bu şarkıyı biliyor musun?” dedi bana.

“hayır” dedim, “burada çalan çoğu şarkıyı bilmiyorum, ama seviyorum çalan şeyleri.”

“evet, ben biliyorum” dedi. bir sigara yaktı, ben sigara paketine elimi götürürken elime vurdu, içme der gibi, ama engelleyemezdi, hiç kimse engel olamazdı çiğnerlerimin amına koyucak olmama, size ne ki? hayat benim hayatım.

hatırlıyorum, “bundan sonra sigara yok delikanlı, hiçbir şekilde sigara ve türevlerini kullanmamalısın.” anlıyordum, ot diyemiyordu moruk, doktor, türevlermiş, sikmişim. “ve ayrıca ağır kaldırmak yasak, nefes nefese kalmamaya özen göstermelisin”. söylediği ne varsa, tersini yapmaya özen gösteriyordum. bi şişe daha fazla içebilmek için yayan gidip geliyordum her yere.

iş görüşmelerimi hatırlıyorum. sabahın dokuzu. valide sesleniyor. kalkıyorum. başımda berbat bir ağrı, kusuyorum hemen ardından. bu günlerde de sık sık kusar oldum. sol böbreğim ağrıyor bir de, ağrıyabilir, size ne ki bundan, neden uzatıyorum? hem şimdi, neden iş görüşmeme geçtim ki alsancak’ta güzel bir günü anlatırken?

her neyse, kafam biraz karışık, mazur görün. iş görüşmesi demiştim, gitmem gereken yer bir kargo şirketiydi ve kurye arıyorlardı, bir gün öncesinden onlara internet üzerinden başvuru yapmıştım ve kişilik testi dedikleri zırtapozluğu doğru olarak doldurmuşum, yani neysem o olarak. ardından da, “böyle salakça bir test ile insanların kişiliğini öğrendiğinizi mi sanıyorsunuz” demiştim, “ben yalan söylüyorsam, nereden anlayacaksınız ki, ben 23 yıldır birlikte yaşadığım kendimi tanıyamıyorum bazen” gibi bir önyazı ile gönderdim başvuruyu.

ertesi sabah aradılar, şaşırmadım, biliyordum arayacaklarını, ilginç gelmiş olmalıydım onlara. testteki soruları hatırlıyorum, azimli misiniz? hayır! neyse. sabahın 11’inde ordaydım, öncesinde, iki bira içmişim sabahın köründe ve öyle gitmişim görüşmeye. oturdum, herif özgeçmişimi aldı eline, sorular sordu, birkaç basit soru, yanıtladım, ardından “biz sizi arayacağız” dedi, “ne zaman, kesin arar mısınız?” gibi hiç bişi sormadım bile, ne gerek var ki? siktiğimin herifleri, birçok yerden şöyle bir cevap almışım, “öz geçmişinizi taktirle karşıladık, ancak şu an için size olumlu bir yanıt veremiyoruz” vs vs. ne takdiri lan? kim kimi kandırıyor?

boş verelim. alsancakta çimlerdeyiz, idil ve ben. has hatun, “sana sürprizim var demiştim ya” dedi.

“evet?” dedim, çantasından bir üçlü çıkardı, önüme attı, “yak şunu.”

saat beş suları, alsancak çimlerdeyiz, yaktım, çektim, verdim ona, çekti, ben aldım, o aldı, ben aldım. yattım sonrasında çimlere. “çok iyiymiş” dedim.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“refikten kalmıştı” dedi,

“belli” dedim. dünya çok hızlı dönmeye başladı, iyiydi, öksürük geldi sonrasında, kalktım.

“iyi misin?” dedi.

“geçer” dedim, geçti de nitekim, “endişelenmeye gerek yok.”

“sorun yok değil mi?” dedi.

“sorun daima var” dedim, “ama bu konuda endişelenmeye gerek yok.”

“suçluluk hissediyorum”

“en azından sen bir şey hissediyorsun” dedim, “etrafına bak, geçip giden tiplere, çoğu hiç bir şey hissetmiyor bence, ya da tam tersi, kendimi üstün görmüyorum, kim haklı bunu da bilmiyorum, onlar veya biz gibi bir ayrımda yapmıyorum, sadece bir fark var, anlıyor musun, ısınamıyorum, bir şeyler daima ters gidiyor ve ben neyin ters gittiğini bile bilmiyorum, sadece ters g...”

durdum, otu nedeni muhtemelen, kafamın iyi oluşuydu, şaraptı, yukarıdaki güneşti, ezeli ve ebedi olan allah’ı, sürekli giden ve bir süre sonra geri dönen hatunlardı.

“napalım” dedim.

“napabiliriz?” dedi.

“dün ‘desem’e gittim bir arkadaşımınla, oraya bakabiliriz yine, belki iyi bir şey oynuyordur.”

“belki de, ama yedi seansına daha var.”

“iddaa oynamalıyım” dedim, “kalk hadi, gazete alıcam.”

gittim, aldım, çimlere döndük, o bana bakıyordu, dikkatlice, farkındaydım, bende bahis bültenine bakıyordum, dikkatlice, farkındaydı.

“neden bunu oynuyorsun” dedi

“hayatta 100 milyon bile kazanabilecek kadar şanslı mıyım, ölçmek istiyorum belki de.”

“100 milyon mu veriyor sonuçları bilene.”

“hayır, bildiğin maç sayısı ve hangi maçlar olduğuna göre değişiyor, öğretebilirim istersen.”

anlattım. dinledi, sonrasında birkaç tahmin yaptı, gidip kuponu yatırdık. kafamız çok iyiydi, ve ben iki de bir burnumu siliyordum. hatırlıyorum da, lisede, bir keresinde, burnum akıyor diye yanımdaki hatun yerini değiştirmişti. tanırım,

ne kadar kötü hissetmişim kendimi, hiçbir kız yaklaşmazdı yanıma, benimde onların yanına yaklaşacak cesaretim yoktu, uzaktan izliyordum olan biteni. birileri birilerini sikerken, ben elime patlatıp duruyordum, en sonunda, birisini sikmek istedim, ama yapamadım, olmuyordu, onları düşünerek boşalabiliyordum, sorun çıkmıyordu, fanteziler, ancak, gerçekte? o zaman olması gerektiği gibi yürümüyordu işler, duygusal bir bağ yoksa elimi süremiyordum onlara.

ve bir keresinde, aşık olduğum birini mutlu edebilmeyi başardım, yaladım onu, nasıl geliştiği hakkında hiçbir fikrim de yoktu üstelik, aniden gelişmişti, iki kez boşaldı, “teşekkür ederim” dedi. sadece oral, bişi diyemedim. ilk kez geliyordu bu başıma, kadınlar konusunda oldukça acemi sanıyordum kendimi.

her neyse, kuponu yatırdık, “kazanabilir miyiz” dedi.
“kazanma şansımız sıfır” dedim.
“o halde neden oynadık?”
“deniyoruz.”

bir ilan gördüm, garson aranıyor yazıyordu, denedim şansımı, olmadı, almadılar. ve desem’e gittik, yedi seansı, bir gün önce izlediğim film oynuyordu, “dün bunu izlemiştim” dedim, “ama yine izleriz istersen, senin de izlemeni isterim.”

izledik, dün güldüğüm esprilere yine güldüm, aynı şey diye geçirdim içimden, ve ben yine de gülüyorum. aynı şey dedim, terkedilişler, giden sevgililer, biten aşklar, yitip giden zaman, her şey aynı, ve ben her seferinde daha da kötü hissediyorum kendimi. neden gidiyorlar? sürekli gidiyorlar. hep. daima. asla sonsuza dek kalmıyorlar yanımda. geri dönüyorlar bir süre sonra, ama bu kez de ben kabul etmiyorum, çünkü biliyorum, yine gidicekler, daima.

film bitti. çıktık. saat dokuzdu ve babam eve gelmeden evde olmalıydım. bir tek o ve ben kalmıştık geride, en azından bir süre ikimiz olacaktık.

“ben gitmeliyim” dedim, “babam işten gelecek, ona yemek hazırlamam gerekiyor.”

dün sabahtan beri hiçbir şey yememiş olan ben. ne komik. hiçbir şey anlamamış gibi baktı yüzüme idil,

“neden sen hazırlıyorsun?” dedi.

“diğerleri yok, gittiler, bir süre herkes tek başına kalıp kafasını dinlicecek, sonra dönecekler. dün annem gelmişti, ama doktora gitmek için sağlık karnesini aldı,

bir şeyler yememi sağladı, gitti. sen gelsene bize, bizde kalırsın, sorun olmaz, şimdi o evde yalnız başına, gece, pek iç acıcı olmucağın için.”

“tamam” dedi. gittik.

akşam. ev. sizi sıkılmak istemiyorum. geçelim buraları. gece. ev. diğer odaya yatak hazırladım. yattı idil. ben odaya döndüm. birileri ile konuşmaya çalıştım, ama başaramadım, kimse benimle konuşmak zorunda değildi, denemenin yararı yoktu, bitmişti her şey, sevilmiyordum artık, 2 saat boyunca aynı mekanda bulunup selam bile vermemek gibi bir şeydi, ya da “naber” sorusunun cevabında senin de nasıl olduğun sorulmuyorsa, zorlamamak gerekiyordu insanları. bırak sussun herkes. bırak sussun. bırak. sende sus. susmalıydın. hata ettiler buna engel olmakla!

boşalamıyordum. lanet olsun. denedim yine de. biraz porno indirdim internetten, midemi bulandırmayan türde olmalarına özen gösterdim. sevmiyordum pornoyu, hiçbir şey hissetmiyordum. garipti, herkese göre gariptim, bu yaşıma kadar bir kez ve o da yarım yamalak sevişmiş olmam da garipti size göre. kimse kimseyi anlamıyordu ve sorun yoktu, boş vermeliydik bence. ait değildim, yabancıydım, ve ağlamaya başladım sonunda. pj harvey akıyordu, river akıyordu. ne diyordu bilmiyordum ve ağlıyordum. biri diğer odada ölümüne öksürürken ben ağlıyordum. ekrana bakıp ağlıyordum. sonra durdu. bir kez daha denemeyi düşündüm. diğer odada bir hatun vardı, iri göğüslere sahip, 21 yaşında, oldukça güzel, yeşil gözler, kırmızı oje, üstelik sarhoş. şansımı denemeye karar verdim.

gittim yanına, açtım kapıyı, uyumuyordu, “ben de seni bekliyordum” dedi. kilitledim kapıyı ardından. yanına gittim. yat dedim, kalkma. bacaklarını okşamaya başladım önce, bir gecelik vermişim ona giymesi için, açtım bacaklarını, elliyordum, gözlerime bakıyordu, iyi hissediyor olmalıydı, sonrasında elimi biraz daha yukarı çıkardım, kavradım. kılotionun üzerinden okşuyordum, iyi gidiyordu, yavaş yavaş üzerine doğru hareketlendim, “sertleşemiyorum” dedim, “yardımcı ol bana.”

doğrudan yataktan, ağzına aldı, iyice, çektik içine, yalıyordu, bir süre sonra, “tamam şimdi hazır” dedi, “girebilirsin içime.”

çıkıtım, yerleştirmeye çalıştım, gidip geliyordum, çok iyi bir ritim tutturmuş-tuk, ve babam diğer odada ölüyordu, öksürüyor ve ölüyordu, ve ben boşalmaya çalışıyordum. lanet dünyanın içine boşalmak istiyordum, merkezine, dünyanın çekirdeğine boşaltmak, durdurmak bu hayatı. ama olmuyordu, tekrar denedim, tekrar tekrar ve tekrar. açtım gözlerimi, önümdeki alete baktım, odamdaydım,

sadece hayal etmiştim, odasına gidiyordum ve sevişiyorduk, bir hayaldiyordum, ve o itiraz etmezdi de ayrıca, istiyordu beni, çok istiyordu. ben istemiyordum. kimseyi istemiyordum artık. kimseyi istemeyecektim. kimse beni istememeliydi. kalktım yerimden ve giydim baksırımla şortumu üzerime. otuzbiri bile başaramıyordum artık. nedeni, içimdeki acıydı. ya da ruhum ölmüştü. bu da öykü mü? adam sen de.

“baba su vereyim mi?” dedim, öksürüyordu feci halde, “ya da ilaç?”

“gerek yok oğlum” dedi, tam o anda fare gibi bişi geçti sanıyorum yanımdan, ya da benim her zamanki halüsinasyonlarımdan biriydi, bilemiyorum.

babama “sende gördün mü?” dedim, “fare mi geçti?”

“yok hayır ben bir şey görmedim oğlum” dedi, paranoyaktım, halüsinasyonlarım vardı, hiçbir şeyin gerçekliğinden emin olamıyordum, hiç bir şeyden emin olamıyordum ve gidip kapıyı açtım, dolabı açtım sonrasında, lanet dolap, sadece margarin var, ne komik değil mi? peynir yok, zeytin yok, yemek yok. sularım kesik. dolap bomboş. hah ha. dününden beri hiç bişi yememiş olan ben, bir parça ekmek koparıp kapana yerleştirdim. bekledim lanet sabahın olmasını. film izledim. izlemedim. film aktı sadece. ben de baktım boş boş.

bir hareket olmalıydı gecede, böcekler bu yüzden önemliydi, annem ilaç sıkıp hepsinin kökünü kurutmasaydı keşke, dedim, böceklerim önemliydi gerçekten, kalkar onları kovar, öldürmez ama kovardım arada sırada. yoklardı artık. hareket yoktu. hiçbir şey yoktu. sadece, bir hatun vokal, beth, pj, karen, bi hatun vokal işte, her kimse. yada mike ness, cobain, bir şey akar işte, güneş doğana dek bir şey akar. boş boş ekran, insanlar, film, oyun, rol, alt yazı, hayat.

güneş doğmuştu, yedisiydi sabahın, ve babam kahvaltı yapıyordu, işe gidecekti, pazar günü bile çalışan bir adam, kim için, ya da niye? her neyse.

“baba bugün tek var mı bildiğin” dedim.

“henüz bülteni incelemedim oğlum” dedi bana, “bulursam haber veririm, dün o atı nasıl yakalamışın sen ya.”

“şans.”

“şans.”

çıktı evden babam. arka balkona gittim, kedime, bir kedi var, her sabah orada oluyor, alt katın bahçesine geliyor, ekmek atıyorum, yiyor, uyumu yakaladık. eve sokamıyorum kedileri, ev benim değil. ve bir adam geçer mahalleden haftada

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

bir, çöpleri kurcalar. ŐŐe topluyor. teneke topluyor. kağıt vs. ve ben özel bir torbaya, ŐŐe, her türlü ŐŐe, alkol değil, kola, su, falan, ve teneke, ve kağıtları doldurup, oraya bırakıyorum, aşağıya. o beni bilmiyor, ama görüyorum, berbat bir halde, sa sakal birbirine karışık bir adam, her salı gelip alıyor evimin önünden poŐetimi, ben de ona bakıyorum gizlice. fareyi unuttum, kapan, fare, bir bakayım Şuna.

evet, ne diyordum, halüsinasyondur belki de, fare falan yok kapanda, olsaydı da öldüremeyecektim, dışarı salardım muhtemelen. tamam çok kötü biriyim ben, biliyorum, ama o kadar kötü değilim anlayacağınız, ama. ya da. her neyse. boş verelim. bu işte. öykü bu. basın yada kıcınıza sokun. ama bu bir öykü!

hay aksi Şeytan, ay suyunu unuttum, hatun uyanacak, kahvaltı yapmalıyım, iki gündür bi Şey yemedim, sırf alkol ve duman. ve berbat bir pazar sabahı daha. her neyse. hayat. umarım bu öykü hoşunuza gitmiştir. eyvallah!

7 ağustos 2005

isimsiz – 3

“gene kendin hakkında yazıyorsun” dedi, “sürekli kendin hakkında yazıyorsun.”

“kendimi bi bok zannediyorum” dedim, “herkesin ruhumu görmesini istiyorum.”

“ama” dedi, “böyle bir yere varamazsın hem çok içiyormuşsun artık, yapma!”

“kim nasıl bir yere varmış ki” dedim

“nereye gidiyoruz?

hem herkesin nesi var böyle?

neden herkes her şey yolundaymış gibi davranıyor?”

bir nefes aldım hastalıklı ciğerlerime. ağızımdaki sigarayı çektirdi o.

“içme” dedi.

“sana ne” dedim. yeni bir tane daha yaktım. “başka işin yok mu senin” dedim, “yemek yapsana sen”

onun evindeydik, onun mutfağında. az önce içeride o'nun grup arkadaşları vardı, gittiler. sevmiyordum onları. hiçbirini. orada ne aradığımı da bilmiyordum. sadece oradaydım. orada bulunmam gerekiyordu belki de. bilemiyorum.

telefon çalar, ve biri “oğlum seni arıyor bi kız” der, “alo” dersin, “görürebilir miyiz” der kız. bu kız m veya z olabilir, 999 tane ihtimalden herhangi biri, ve mutlaka ilk lafı “görürebilir miyiz” olur. çoğunun sizin “alo” lafınızı duyduktan sonra söylediği ilk söz “görürebilir miyiz” oluyor. programlanmış bir robot gibi, kolu çek düğmeye bas gibi, 6 yıl önce yazdığım bir şeyde olduğu gibi, ama asla gerçekte olması gerektiği gibi değil, biraz alışılmışın dışında ve sahte gibi biraz sanki, “tabii görüşebiliriz” diyorum. çünkü, ona hayatımı borçluyum, en

azından o öyle olduğumu zannediyor, oysa ben ondan, ve diğerinden, ve bir diğerinden ve daha daha diğerinden nefret ediyorum. “hayatını kurtardım” derler, ve arkalarını dönerek kıvrıta kıvrıta mutfağa doğru yürürlerken rahatsız edici bir kahkaha çıkarırlar. neden burdayım neden burdayım neden burdayım. pekala, başa alalım.

evde oturmuş, sabahın on buçuğunu beş geçte, yani 10:35’de uykusuz geçirdiğim bir gecenin ardından biraz uyumak için yatmaya hazırlanıyordum. hayatta en çok sevdiğim şeylerden biri, uzun süre uyuyamayıp sonra mışıl mışıl uyumaktır, bebekler gibi, bunu chuck palahniuk’te anlatmış, evet, biliyorum, pekala, zor, zor, zor, altı aydır tek satır yazmamış biri için gerçekten zor, ama başladık bir kere, devam ediyoruz. bitirmek zorundayım, bitirirsem kendimi rahat hissedicem. hem o iki yüzlü insanlardan kurtuldum artık. evet daha rahatım, rahat rahat rahat. birazdan beni dünyaya getiren insan ile pazara gidicek ve gördüğüm her yeni yüzle enerjimi biraz daha yitireceğim, ama şu an, pj harvey çok iyi gidiyor, ben de, birlikte ilerliyoruz, ruh veriyor bana bu kadın vokaller – ama hepsi değil, çok azı. ve. pekala.

kendimi yatağa bıraktım, iki gündür uyuyamamıştım. bazen öyle oluyor. genelde öyle oluyor. hep öyle. iki günde bir uyuyorum. ya da günde iki saat. tercih hakkım yok. kendiliğinden geliyor uyku, ve o an, dünyanın en mutlu insanıyım diye düşünüyorum, düştüğümü hissediyorum, yatağın içinde aşağıya doğru düştüğümü, ve bir telefon. “oğlum seni arıyor bir kız”.

“alo”

“görüşebilir miyiz?”

eve çıkıyorum. üçüncü kat. buca. isteyenlere tam adresini verebilirim, ama şu an... pekala, zorlanıyorum.

kapıyı çaldım. açtı. hatun. ve odada üç erkek var. bi de kız. o kız ilk kez görüyorum. hatunu ise, hey bi saniye neden kız ve hatun diye ayırıyorum ben bunları? pekala. hatun hayatımı kurtardığını zannediyor. kız ilk kez görüyorum. diğer üç erkek ise grubun diğer üyeleri imiş, bas, davul, gitar. müzik yapıcaklar. yapabilirler, seslerini kısık tuttuğum sürece her bi bok yapabilirler. ama kötü. kötü olmak zorunda değil ama kötü. ve kötü de olabilir. bu müzik yapmalarını engellemez. keşke engelleseydi. “yeni bi demo kaydettik”. parası olan herkes yeni demo kaydedebilir, ama iyi müzik yapanların çoğu demo kaydedecek parayı

bulamaz. para ile yetenek ters orantılı olabilir. tanrının bir hatası daha. upgrade etmeliyiz hayatı. çok fazla bug var. bug mu deniyodu ona? ama zor. pekala

pekala.

“gitarlar her parçada aynı sanki” diyorum, ve bunu derken o üçlüden hangisi gitar çalıyordu hatırlamıyorum ama üçlüden bir nefes alma sırasının bende olduğunu biliyorum. boktan adamlarla içtim, boktan yerlerde içtim, boktan şeyler içtim, ama daha kötüsü de bu üç kötünün aynı anda denk gelmesi; boktan bir yer, boktan adamlar ve boktan bir mal. ciğerim harbiden beş para etmez ayrıca. ve biliyorum, artık sıkıldınız bu metafordan, ama sizin de her sabah akciğerleriniz ağrısı, nefes alamazsınız, ve “evet, tamam, galiba bu kez ölüyorum” deseniz, siz de her öykü ve şiirinizde “ciğerlerim şöyle ciğerlerim böyle” der durursunuz. evet bir sonraki paragraf lütfen.

biri yüzüme ters ters bakıyor, ve anlıyorum, gitarist oğlan bu. ve bir şey daha keşfediyorum, yaptığı işi kötü yapan insanlara “kötü” dersiniz kızıyorlar ve yaptığı işin iyi olduğunu zanneden insanlara yalancıkta “iyi” dersiniz bunu anlamıyorlar, ve gerçekten “iyi” iş çıkaran insanlara “iyi” veya “kötü” demeniz bir şey ifade etmiyor, çünkü onlar size “nasıl buldun” demiyor bu dangalaklar gibi.

“nasıl buldun” aptalca bir sorudur ve nefret ederim. ortaya koyduğun bir şeyi, birine gösterip, “nasıl buldun” diye sorma. asla. asla. asla. pekala.

“gitar kötü ama şarap iyi” diyorum, hatun gülüyor, hatun bana aşık, genelde hatunlar bana aşıktır, ben onlardan nefret ederim, iyi bir denklem. neyse, devam edelim, kız bana bakıyor, biraz şişirilmiş bir kahramanım ben. bu işler ortalama iki üç yıldır bu şekilde yürüyor, ufak bir üne kavuştum, “seni biriyle tanıştırcam”cı insanlar var etrafımda. bir süredir yoktular, gene geldiler.

pekala.

“yazdıklarını okudum” dedi kız, “bana kalırsa, bir açıdan iyi, ama aceleye getirilmiş gibi bir halleri var, üzerinde biraz çalışılrsa çok daha iyi olabilirmiş” diyor.

“iyi, sen üzerimde çalış o zaman, buna izin veriyorum” diyorum.

“hayır sen beni yanlış anladın” diyor.

“ben herkesi yanlış anlıyorum” diyorum, “biraz daha şarap ve bi kaç furt sonrası çok iyi anlaşacağımızdan eminim.”

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

sarhoş olmak üzereyim, ve akıyorum, sihirliyim, kafam ayıkken tek laf edemiyorum bu hatunlara. şarap tek ilacım benim. şaraptan önce, şaraptan sonra, tıpkı isa gibi. hatun gene gülüyor. sürekli gülüyor. ve bir şey daha, hayatımı kurtardı o benim, o öyle sanıyor, sorun yok, sanabilir.

gecenin ilerki bir saatinde herifler gidiyor. ben iki kızla, iki hatunla veya bir kız bir hatunla kalıyorum. bu ikisi bundan sonra bu evde yaşayacaklar. ve ben bir kalem ve kağıt istedim. aldım.

sonra yanıma oturdu hatun. bir kaç satır sonra;

“gene kendin hakkında yazıyorsun” dedi “sürekli kendin hakkında yazıyorsun.”

“kendimi bi bok zannediyorum” dedim “herkesin ruhumu görmesini istiyorum.”

“ama” dedi, “böyle bir yere varamazsın, “hem çok içiyormuşsun artık, yapma!”

“kim nasıl bir yere varmış ki” dedim “nereye gidiyoruz? hem herkesin nesi var? neden herkes her şey yolundaymış gibi davranıyor?”

bir nefes aldım hastalıklı ciğerlerime. ağzımdaki sigarayı çekti aldı o.

daha iyi bir öykü olabilirdi, biliyorum, ama gecenin ilerleyen saatlerinde yaşanan pek bir şey olmadı, ve emin olun bir daha onlarla görüşmeyecek, içmeyecek, ve... her neyse.

yok. olmamalı. neden kurtulamıyorum bilmiyorum. kızıcaklar bana. eminim. “sana evimizi açtık, içkimizi paylaştık, senin hayatını kurtardık ve senin şu yaptığına bak” diyicekler. haklı da olabilirler. ama anlamları gereken şey, bir kişinin cep telefonunu 12 kez arayıp cevap alamayınca, sonra evden aramak, ve validenin, “uyuyor” lafına, “çok önemli” diye karşılık vermek. nedir önemli olan? yok. öylesine. ve ben 3 gündür uyuyamıyorum. ve bu bok çok kişisel oldu. ama pj harvey akmaya devam ettiği sürece, sorun yok. o ve beth. [22.haziran.2005]

dünyanın en güzel şeyini istiyorum

bugün yeliz aradı,
sanırım mastürbasyon yapıyordu,
inliyordu telefonda.

“alo” dedim.

“boşalmak üzereyim adamım” dedi.

“napabilirim” dedim,

napmam gerektiğini bilmiyordum.

durdu

kesti inlemeyi

“sence dünyanın en güzel şeyi nedir?” dedi.

“intihar” dedim.

“saçma” dedi.

“hayır” dedim.

intihar güzel bir şeydir,

eğer ölen sensen.

“seni istiyorum” dedi bana.

“aynı dertten muzdaripiz o halde” dedim.

“ne?”

“benim istediğim kişi de beni istemiyor.”

“iyi geceler.”

“sana da.”

12.mayıs.2005

altın tozu veya amfetamin

1.

zemin kat. rutubet. yerde oturuyorum. penceremiz minicik ve dışarıdan geçenlerin ayakları görünüyor sadece. penceremiz kaldırıma yapışık, hatta kaldırımın altında, tam yeraltı yani.

“nasıl yaşayacaksın burada moruk” diyorum refik’e

“daha kötülerini de gördüm” diyor. klasik cevap, ama adam bunu dedi, öyküyü güzelleştirmek için gerçeği çarpıtmayacağım. ve amfetamin aldım kaç yıl aradan sonra yeniden. ve amfetamin sonrası ruhsal çöküntü, hassas bünyemi ele geçirdi.

sabahın yedisindeyiz, 4 tip var, ben ve refik’in dışında odada, 2’si, refik’in hollanda’dan gelen arkadaşları, biri hatun, biri herif, türkçe bilmiyorlar, ben de bozuyormuşum zaten, ama sorun yok, devam ediyoruz. pac takıyorum sabahın dokuzunda boktan bir teybe, kaset bu, trapped çalıyor, ve gerçekten tuzağa düşmüş gibi hissediyorum kendimi. klasik şarkılar, klasik cümleler, ve amfetamin...

herif gözümün önünde acid bazlı, pardon, acid içeren kağıdı yalarken “acaba ben de denesem mi” diye aklımdan geçirmiştim, ama “başka yok” demişti hollandalı tip. adını unuttum, ivan diyelim, ama ivan rus ismi olabilir, pekala ne önemi var, o halde hollanda değil de rusya’dan gelmiş olsun bu 2 tip, bir hatunla bir herif. ama ingilizce konuşuyorlar refik ile. telefonum çalıyor o ara, sabahın dokuzunda, açıyorum, annem, “dün seni beklerken uyuyakalmışım, nerdesin oğlum, iyi misin” diyor, “iyiyim” diyorum, “aramıştım seni ama. iki üç gün sonra gelicem”

pekala, yavaştan gidelim. “bir buzdolabı almalısın” diyorum refik’e, “ona vereceğim para ile 2 ay daha çalışmadan yaşayabilirim” diyor. garip bir adam, çok az eşyası var, 31 yaşına girdi geçen ay, yani ağustosta, ve toplam 3 sene çalışmış olabilir bugüne kadar, ama yine de yaşıyor, yani hâlâ hayatta, anlıyor musunuz?

kişi başı yüz milyon liraya patlayan iftar yemeği gösterildi dün tv’de. hayretle izledik, kafamız da iyiydi. ve evet evde buzdolabı yok ama televizyon var, bir de ufak bir buzluk var. refik’in, biraları soğuk tutmak için kullandığı bir olay, biz yine de televizyona dönelim, bir iftar yemeği gösteriliyordu haberlerde, ve bir çorba vardı menüde, üzerine altın serpiştiriyorlardı çorbanın. bazı pezevenk çocukları iftar yemeğinde altın yiyorlar yani, evet, tam pezevenk çocuğu bunlar, haklısınız. hiçbir kelimeyi de hiçbir koşulda geri almam, pac’ın ruhu beni kutsarken sizi siksin, diyebilirim sadece. o gün de bunu demiştim, o gece, dün gece, sizi siksin, alayınızı. “yani ben anlayamıyorum” diye söze girdi refik, “bir insan neden böyle bir şeye ihtiyaç duyar?”

gösteriş. altın yiyorlar. altın tozu. çorbanın üzerine serpiliyor, ama iyi ayarlanmalıymış, fazla serpilirse ölürlermiş, ben orada garson olsam fazla dökerdim, ölsünler, ne önemi var? bu pezevenk çocuklarını gerçekten anlamıyorum. anlayamadığım o kadar çok şey var ki, “kafam basmıyor” deyip geçiştiriyorum çoğu zaman. iftar yemeği, kişi başı yüz milyon, çorbaya altın tozu serpiliyor, ve 500 bin liralık bir çorba, bu toz sayesinde 10-15 milyona patlayabiliyor, öyle deniyor yani haberlerde. bense elimdeki amfetamin yüklü tableti mideme indiriyorum yıllar sonra, bir kıyaslama yapabilirsiniz; “sen amfetamin içerken bişi olmuyor değil mi?” diye. ah evet. oluyor. enerji. sahte bile olsa mutluluk. ve çorbaya dökülen altın. nasıl bir tadı var? pekala. her neyse. keselim. evet, iftarda altın çorbası yiyor bazı pezevenk çocukları. sorun değil. biz de birkaç uçuş denemesi gerçekleştiriyoruz.

“hani hiçbir şeye odaklanamadığından bahsediyordun ya” diyor

“evet” diyorum

“nedeni bu işte” diyor, aldığımız şeyi kast ederek, “artık almıyor olsan bile, uyuşturucuyu bırakmış olsan bile, geçmişte...”

“olabilir” diyorum sözünü keserek, “farkındayım, nedeni bu. fazla var mı yanınızda?”

“alıcak mısın?”

“hıhım”

ve alıyorum işte, yıllar sonra tekrar:

amfetamin, tat olarak çok acıdır, ama salgıladığınız dopamin miktarını artırır ve bu nedenle size enerji verir. uykunuz gelmez, acıkmazsınız, kendinizi iyi hissedersiniz, oldukça iyi. damarlarınız kasılır ve kan basıncınız yükselir, bunun nedeni amfetaminin, noradrenalin'ini gereğinden fazla salgılatmasıdır, ölümcül yan etkilere sahiptir. biraz daha derin bilgi verecek olursam, söylediğim tüm bu şeyleri iç katekolaminler sayesinde yapar, ve tabii ki sonuç olarak uyarıcı etkiler kesildiğinde, ruhsal bir çöküntü meydana gelir, tıpkı o sabah gibi.

2.

uyuyordum. kafam çok iyiydi. uzun bir aradan sonra yeniden amfetamin ile öpüşmüştüm, ihtiyacım vardı, biraz olsun iyi hissetmeye ihtiyacım vardı, sahte veya değil, bunu sorgulamanın hiç bi anlamı yok, sahte mutluluk, neyin sahtesi? ya da, ne sahte değil ki?

bornova'da, zemin katta bir evdeydik, kötü bir evdi. nem, rutubet, karanlık, sabahın altısıydı, etki geçiyordu, dağılıyordu üzerimde ki mutluluk bulutu, enerji kalmamıştı, uyuyamazdım, sadece ağlayacaktım, ve göz göze geldik o'nunla, gözümü açtığım anda yanımda buldum. dün gece sessizce köşede oturan hollandalı bir hatun. türkçe bilmiyor, ben de ingilizce bilmiyorum pek fazla, ama konuşmaya çalışmıştık, gece, olmamıştı. sabahsa yanımda yatmış ve bana sarılmışken bulmuştum onu. "günaydın" dedi, "günaydın" dedim. "sorry" dedi, "sorun değil" dedim. ama anlamadı, bakıyordu sadece, bir anlam vardı, kelimelerle ifade edemiyorduk ama ortada bişi vardı, bi ruh, kendime engel olmam gerekiyordu, daha yeni bir ilişkiyi bitirmiştim, aşk aniden nefrete dönüşmüştü, gerçek yüzler, sahte yüzler, altın tozu serpilmiş çorba, amfetamin, fanzin, yeraltı edebiyatı. sıkışım yeraltı edebiyatını.

"crass" dedi, "mp3" dedi, yanımda gelirken getirdiğim cd'yi kast ediyordu.

"tabii" dedim, anlamadı muhtemelen, bildiği birkaç türkçe kelimenin arasında yoktu "tabii" kelimesi.

"penis envy" dedi, "güzel" dedi

"güzel bir albüm" dedim, o bir şey daha dedi, bu kez de ben anlamadım ama o boktan teybe bağlı olan ve aynı zamanda sağlam cdleri bozabilmek gibi özel bir yeteneği de bulunan cdrom'a takdım cd'yi.

"health surface" çalıyordu, ve söylüyordu hatun, sesi iyiydi, bir grubu olduğundan bahsetti sonra o an uyanan bi tip. hollanda'da bir grupları varmış ama dağılmış, ney dağılmıyor ki? güzel olan her şey çabuk sona eriyor, bu dünyanın

güzel olan şeylere tahammülü yok. bu yüzden 23'ünde gidiyor ian curtis, belki de, kim bilir. tanrının işi mi? hiç sanmıyorum. insanlar, ölene dek fark edilmeyen defolu bir seri üretim gibi, anca öldüklerinde anlıyoruz, toprağa gömülmeleri gerektiğini. devam edelim.

hepimizin gözlerinde var olan o boşluk. mutsuzuz. oldukça mutsuz. size göre nedeni amfetamin sonrası oluşan ruhsal çöküntü. oysa, hayır, amfetaminle ya da esrarla, ya da alkolle alakası yok bunun, normalde ruhumuz çökük zaten, normalde mutsuzuz, yani kullandığımız uyarıcıların veya uyuşturucuların etkisi geçince meydana geldiğini iddia ettiğiniz ruhsal çöküntü değil bizi mutsuz kılan. normale döndüğümüz için iyi hissetmiyoruz. batıyor yani. rahatsız ediyor. anlatabiliyor muyum? bir çift kağıt tütürüp, yaklaşık on saat sonra da mutsuz hissetmemin nedeni, yüz yüze geldiğim gerçeklik. ve bu, bir tür kaçış ise, itiraz etmeyeceğim size, ama altın tozlu çorba içenler ne kadar mutlu acaba? bunu araştırın biraz da bence. her neyse. geçelim.

“dışarı çikalım diyor sana” diyor tip, hatun dışarı çıkmamızı istiyormuş. çıkıyoruz. bir park var. benim kıt ingilizcem, onun kıt türkçesi ile örtüşüyor. “lsd” diyor ve bir şeyler söylüyor. lsd. lsd. anlamıyorum. “eve gidince sorarsın” diyorum ama bunu da o anlamıyor. sorun yok. takılıyorz işte. iyi olabilir aslında. herhangi bir şekilde diyalog geliştiremediğim biri ile sevgili olabilirim, konuşarak anlaşılamadığım eski sevgililerimden çok daha kıyak olur bence, dillerimizi bilmediğimiz için konuşmadığımız bir sevgili. ben de pek hoş sohbet bi herif değilimdir zaten ayık zamanlarımda.

ramazan ayının üçüncü günü. sabahın sekizi, bakkala gidiyor ve iki bira alıp parka dönüyoruz, bir salıncak var parkta, ve etrafta hiç kimse yok. oturuyor o, ben ayakta duruyorum, hiç konuşmuyoruz, konuşsak da bir şey anlatamıyoruz zaten, “4 skins” diyorum, “yeah” diyor, dinliyorum manasında olabilir, ki ben bayılıyorum...

“marihuana” diyor bu kez, çantasından hazır sarılmış bir tekli çıkartıyor ama ben ona burasının türkiye olduğunu ve sabahın o saatinde henüz kalabalık olmasa da merkezi bir alanda bunu içemeyeceğimizi anlatmaya çalışıyorum. el işaretleri, birkaç ingilizce kelime. pekala.

sakız çiğniyor. balon. örgülü saçlar. bira. amfetamin sonrası oluşan ruhsal çöküntü. eski sevgilim geliyor aklıma. kendime geliyorum. bir ilişki istemiyorum.

bir ilişki istemiyorum. son faciadan sonra, yeni bir aldanış istemiyorum. sadece ot içip şarkı söylemek istiyorum. şarkı söyleyemiyorum. sadece ot içiyorum. sabahın sekizinde, ona yasak olduğunu anlatmaktan vazgeçip yakmaya çalıştığım otu. derin nefes. burnum akıyor. ot içerken de burnum akıyor. bir nedeni olmalı. pekala. ben bir plastik gangsterim. devam edelim.

eve dönüyoruz. ekmek. alarak. herkes ölümüne aç. böyle olur, uzun süre acıkmazsınız, yorulmazsınız, sonra bitap düşer ve acıkırsınız. ağlarsınız. ben ağlarım. her akşamdan kalmalık olduğum sabah ağlamak isterim. nedenini bilmiyorum. böyle. aldanış. altın tozu dökülen çorba içiyor insanlar. bunu herkesin görmesi gerekiyordu, insanlar altın tozu döküyorlar çorbaya. palavra atmıyorum, gözlerimle gördüm, ana haber bülteninde, bazı pezevenk çocuklarının altın çorbası içtiği söyleniyordu. ve bu yüzden fiyatlar 13'e- 15'e katlanıyordu. beyin damarlarım genişliyordu her amfetamin ile 5 sene önce. üniversitenin ilk yılında. ne zaman sona ericek diye düşünüyordum sürekli. "bu şey ne zaman biticek", hayatı kast ediyordum, ve tuncay, "bitmez oğlum" diyordu, "sonsuzuz biz."

sonsuzuz biz. sonsuz. korkutucu bir şey sonsuzluk düşüncesi, yani beni ürkütüyor, sonsuza kadar var olma düşüncesi. bazı pezevenk çocuklarının, üzerine altın tozu dökülmüş çorba içtiğine dair size yemin edebilirim. ve bahse girerim, bu pezevenk çocuklarının en çok korktuğu şey, ölmek. sonsuza kadar yaşamak istiyorlar. ben istemiyorum. ne tuhaf. devam edelim. edebilecek miyiz? deneyelim. aslına bakarsanız, şu an tıkanığımı hissediyorum ve her an yarıda keserek, "evet tamam öykü bu kadardı, dağılın" diyebilirim. ama zorluyor da değilim, sadece laf kalabalığı, benim şu an yaptığım, ama, pekala.

3.

akşamın yedisi oluyor saat. zil zurna sarhoşum. televizyon açık, ben hatuna bakıyorum, hollandalıya, garip geliyor, çok garip, içinde bulunduğumuz hal sonra televizyonda şu öykünün başından beri bi ileri bi geri sararak anlattığım haber başlıyor, "aminize sokayım sizin" diyor refik direk olarak. hollandalılar neler olduğunu soruyor, anlatıyorlar, onlar da şaşırıyor ve "her yerde var böyleleri, bizim ülkede de" diyorlar, diyorlarmış yani.

düşünüyorum, evet her yerdeler onlar. biz de her yerdeyiz. sorun şu ki, ben, ya da o odadaki herkes, ülkelerin varlığına inanmıyor, ya da sınırların, sadece sı-

nif savaşına inanıyorlar. yani ben hâlâ sınıflara inanıyorum, sınırlara değil. bahsettiğim sınıf zengin-fakir sınıfı da değil. her yerdeler, her yerdeyiz.

devamını getiremiyorum. çok üzgünüm bunun için. afli bir final sunabilirdim size, ya da o hatunla deli gibi seviştiğimi anlatabilirdim. istedim onu, gerçekten. iyi olabilirdi, hiç konuşmazdık, ama sonra size “seni seviyorum” diyebiliyorken, aynı anda başkalarını da sevebilen insan türlerinden biri olabilirdi o da. olabilir miydi? kim bilir? kime hangi sebepten ötürü ve nasıl güvenebilirsiniz ki? nasıl güvenebiliyor insanlar? gerçekten merak ediyorum. ben de tattım o duyguyu, güven, insana huzur veriyor, gerçekten huzur veriyor. ama istemiyorum artık, gerçekten huzurlu olmak istemiyorum, yeteri kadar açık ve net mi? yoksa işe yaramaz ve boş mu geldi bu serzeniş size? yine kandırabilirsiniz öyle değil mi? bu güce sahipsiniz. her şeye sahipsiniz. ve yine de huzur aradığınızı söylüyorsunuz. size söyledim, ben aramıyorum. ve hangi sebepten dolayı şu altın yiyen pezevenk çocukları ile, veya sizi severken aynı anda zihinlerinde başka herifleri de gezdirebilenler ile farklıyız bilmiyorum.

biri bana yardım etsin. anskiyeteye karşı kullanılan ve rüya gördürtmeyen zopiklon değil. biri bana yardım etsin. imovane değil. iyi. imovane, amına koyayım! artık rüya görmek istemiyorsan kullanman gereken bir hap. içerisindeki zopiklon denilen madde, sizi derin ve uzun süreli bir uykuya daldırtır ve rüya görmezsiniz. ve rüya görmediğiniz için de uyandıığınız gerçeklik daha az canınızı acıtır ya da yanınızda size sarılan bir hollandalı bulursunuz. “sorry” der, ama ikiniz de birbiriniz hakkında tek satır şey bilmezsiniz, olur yani böyle şeyler, ne önemi var? herhangi bir şey hakkında tamamen yanılmış olma ihtimaliniz, her koşulda olasıdır. ve ben eski sevgililerim konusunda yüzde yüz çuvallamış biriyim, “e: hiç biri” diyerek bu sikik hayattan da sıyrılabilirim, veya “f: hepsi” şık-kını seçerek tüm kaltakları düzebilirim. yani içlerinden birini seçip beraber olabileceğimiz tarzında bir şık yok ortada, anlatabiliyor muyum? o yüzden üzerime gelmeyin. yoksa altın tozunu arttırıp ölmenizi de sağlayabilirim. ve gerçekten biri bunu yapsa, ve televizyonda çorbalarındaki altın miktarının haddinden fazla olması nedeni ile siyanür zehirlenmesi sonucu ölenlerle ilgili bir haber çıkarsa, çok sevineceğimi bilmenizi isterim. biri bunu bir an önce yapmalı. ya da beni öldürün. ben beceremiyorum.

[08.ekim.2005]

üç erkek.

1.

bir barın önündeyiz. tuncay refik ben. takılıyorz. gökyüzüne bakıyorum. biraz durgunum.

“sorun ney” diyor tuncay.

“ne bileyim amına koyim” diyorum.

refik, ilerde duran mercedesi gösterip, içindeki elemanı kast ederek “aha buradan vurucan, alıcan 15 milyarı, bu zamanda en iyisi tetikçi olmak” diyor. sonra, paradan, parasızlıktan, çalışmak istemiyor oluşumuzdan ve gelecekten bahsediyoruz.

hava yağmurlu. ıslanıyoruz ama kafamız trilyon. esrar, amfetamin, alkol ve acı içmişiz - daima. umurumuzda değil hiç bir şey, ve elde sigara. tam bu esnada önümüzden elinde şarap şişesi ile biri geçiyor, onun da kafası trilyon. “dünya ve ahiret işleri böyle, kimseye güvenme, kendine güven, başka bi şey yok, gerisi hikaye” diyor, ve ekliyor, “adamın beynini sikerler burada, beyin kalmaz.” adam geçip gidiyor.

refik’e dönüp soruyorum “dünyanın en kötü şeyi nedir” diye.

“bir gece yarısı, her yer kapalı iken, çarşafın ve otun olduğu halde, tütününün olmamasıdır” diyor “ve bir sigaranın lafını yapan insanlara asla güvenme.” o öğretti bana bi çok şeyi. ve dediğim gibi, durgunum.

“neyin var senin” diyor refik “kardeşimi mi düşünüyorsun hâlâ?”

“aşkın amına koyayım” diyor tuncay “dünya üzerinde ne kadar amcık varsa, sikkem isterdim.”

“bi sigara versene” diyorum tuncay’a

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“bitti moruk” diyor “paketi attım ya gözünün önünde.”

“unutmuşum, neyse siktiret.”

elimi cebime atıyorum, biraz bozukluk, sigara almaya yetecek kadar değil ama. “bende bu kadar kaldı diyorum.”

elini cebine atıyor diğer ikisi: “bende de bu”

bakkala gidip 2 paket sigara alıyoruz, çünkü gece çok uzun, ve evimizde biralalar var, bira daima olur biz de, ve asla sigarasız içilmez bira, sigarasız bi gram bile yaşanmaz bu hayat, çok ciddiylim, ve espri yapıcak halde de değilim ayrıca -neden gülüyorsunuz? -benim görmediğim bir şeyi gösteriyorlar bana, televizyonda, ben de gülmeye başlıyorum. televizyon mu? evet, televizyon! eve vardık bile, söylemeyi unutmuşum, ve kimsenin gülmeyeceği şeylere gülüyorsunuz, televizyon açık, çok ciddi şeyler dönmekte ekranda, ama o kadar salaklar ki... ciddiyetleri bile bi salaklık göstergesi bize göre.

yıl 2001, ay şubat, saat 23, ve alsancak, korku parkı istasyonundayız. hey hey bi saniye, orada öyle bir yer yok. evet ama evin kapısına öyle yazmıştı tipin teki, korku parkı istasyonu. hiç bi anlamı yok, biliyorum, bildiğimiz hiçbir şeyin ve bildiğiniz hiçbir şeyin hiç bi anlamı yok, bi noktadan sonra hiç bi anlamı kalmıyor, ve o noktaya gelmemenizi umuyorum. ben geldim. kayışı kopardım. yanımdaki diğer iki erkek de. bir tekrarın içine hapsolmek. hepimiz bir kadın tarafından oyun dışı kalmıştık, bazı kadınlar da bir erkek tarafından oyun dışı bırakılmıştı, ve bekliyorduk, ve içiyorduk, ve daha bi çok şey.

“kes şu zırvayı” dedi refik, ben elimdeki çakmağı parmağıma tutarken.

“cehennem” dedim “cehennemde olmayı cennette olmaya yeğlerim ben.”

“neden” dedi.

“çünkü” dedim “cennette olursam, her şey ben olucam, ve özgür, ve boş kalıcım, ve hatırlayacağım daima. ama cehennemde birileri benim canımı acıtırken, belki de düşünmem, iradem elimden alınmış olacağı ve daima işkence edecekleri köleleri olacağım için.”

“zırva” dedi tuncay “zırva, zırva, zırva.” takılmıştı, biraz sonra durdu, “size de oluyor mu bu” dedi “bazı kelimeleri üst üste bir çok kez söyleyince tuhaflaşıyor, anlamını yitiriyor sanki, anlamsızlaşıyor, ne ifade ettiğini unutuyorsunuz. tekrar et her şeyi moruk, bırak bütün herkes sıcsın ağzına, bi süre sonra anlam-

sızlaşacaklar. perde. perde. perde.” devam etti bi süre, “perde. perde.” durdu, “evet, haklıymışım, anlamsızlaşıyor.”

uçuyordu, uçuyorduk, kokaini de ekleyin tüm saydıklarım üzerine. bizim evimizde daima uyarıcılar vardır.

biraz müzik. ve biraz daha esrar. ve biraz daha parmaklarını çakmakla yakma deneyi. elimden aldı çakmağı refik, hem de ne alış, havada kaptı resmen, bi çırpıda.

“kafayı mı yedin oğlum, gazını bitireceksin, başka çakmak yok evde, kibrit yok, hiç bi sikim yok, ve saat gecenin üçü”

“elimi kurtardığını düşünmüştüm bu hareketle, meğer tek derdin gazmış.”

insanlar alkollüyken aşırı duygusal ve alıngan olabilir.

“sikmişim elini”

2.

karşıyaka’dan alsancak’a geliyoruz. vapur. daima. arkalarda bi yerdeyiz. ayakta. gece. denize bakıyoruz, denizden çıkan köpüğe. vapur ilerliyor. elimizde bira, ve bize bakıyorlar, ama şanslıyız, çünkü denize atamazlar bizi, otobüste olsaydık bu kadar uzun süre tahammül edilemezdik.

“burada bira içemezsiniz” dedi bi tip. tuncay da,

“burada bira içebilir miyiz diye sormadık, sorulmayan soruların cevaplarını vermen de senin çok zeki bir varlık olduğunu gösterir ve çok zeki olan varlıklar, bir vapurda üç alkollü adamdan dayak yerken diğer yolcuların olaya müdahale etmeden bir süre seyredeceğini ve o geçen süre içinde epey bi darbe alarak yere yıkılacaklarını bilirler, daha da uzatabilirim ama anlamış olabileceğini düşünüyorum” ded. tuncay bazen böyle uzun konuşur, ve siz onun suratına aval aval bakarken, birasından bir yudum alıp, aniden başka bi konuya geçer, sonra başka bi konu, sonra başka bi konu, sonra başka bi konu, ve tuncay haklı, bazı şeyler tekrar ettirilerek anlamsızlaştırılabilir.

vapurdan inerken şişeleri denize atıyoruz, herkesin görebileceği şekilde. üçümüz de yapıyoruz bunu, sırayla, kim şişesini daha uzağa atacak yarışması. ve adamın biri, “çevreyi neden kirletiyorsunuz” diyor. tuncay adama dönüp;

“yarış dostum” diyor, “rekabet hayatın her alanında var, kapitalizm bulaşıcı bir hastalık, yayılıyor. yarıştık biz, çevreyi kirletmedik, olaya bu açıdan bak, bu

çocuklar şışeyi kim daha uzağa atıcak diye yarıştı, tek bir açıdan bak olaylara, ve o baktığın aç, senin canını sıkmayacak, seni rahatsız etmeyecek bir aç olsun. kapitalizm sana bunu öğretmedi mi yoksa? çalışmaktan başka seçeneğin yok, öyle değil mi? bu açıdan bakıyorsun hayata. neden hayatımı mahvediyorum bu tüketim çılgınlığıma bir son vermeli diye düşünmüyorsun”

“hey hey” dedi sonra, yanımızdan geçen bi hatuna tuncay, “bir uzaylı”. kadın, harikulade bir vücuda sahip olan kadın döndü ve

“uzaylı senin anandır” dedi.

“iltifat” dedi “sadece iltifat ediyordum” bize neden çevreyi kirletiyorsunuz diyen ihtiyara döndü sonra “gördün mü, olaylara bakış açısı, sihir burada. doğru aç diye bir şey yoktur, kendini iyi hissetmeni sağlayacak açılar vardır. ben ona uzaylı derken, dünya üzerinde olamaz böyle bir güzellik, mutlaka uzaydan gelmiş olmalı, demek istemiş olamaz mıyım? ya da sen, çocuklar yarışıyorlar, demiş olamaz mısın? sanane çevreden, eğer yiyorsa git mc donalds’a söyle, çevreyi katlediyorsunuz diye.”

“hadı gidelim moruk” dedim tuncay’a gülererek, bıraksam sabaha kadar adamın kafasını düzebilirdi, ve adam, emin olun, hiçbir şey diyemezdi, savunamazdı kendini, haklı olsa bile savunamazdı. bir damla lsd’li olan bir beyinle yarışamazsınız, ve bizim evimizde lsd bazen olur.

sonra ben “karnım acıktı” diyorum “şurdan bişiler alak da yiyek.”

elimi cebime atıyor, ve bozuklukların birazını cebimde bırakarak çıkarıyorum az bir para “üçümüze yeter mi bu para”

“üstünü ben tamamlarım” diyor refik

“pekala” diyor tuncay “yeni bir sorun, ne yiyecez biz?”

“şu parayı da al, yumurta, makarna, al bişiler de gel” diyor refik bana “bu hıyarı bi an önce eve götürüeyim, başımıza bi bela açacak. sen bize yetişirsin.”

bi bakkala giriyor, 6 yumurta, makarna, ve şarap alıyorum. 3 şişe. ekmek var mıydı evde diye düşünüyorum, 4 ekmek bir şişe şarap ediyor o dönemlerde, ama napabilirim, ihtiyaç meselesi. yetişiyorum onlara. ve bir barın önünde duruyoruz.

3.

özlem’lerin evinden çıkıyoruz. refik. tuncay. ben. bi üst katta oturan seçil’i son kez görmeye gelmişiz. ankara’ya gidicek o. ailesi ile beraber. ve bir hafta önce de özlem’i uğurladık böyle. bristol. ve ne yazık ki o, başka bir yazının konusuydu, geç kaldınız, çoktan yazıldı ve ani gelen bir kendini yok etme isteği üzerine öykü de yok edildi, kül. beni küllerimden yeniden yaratıp karşınıza

koydular, ama aynı şeyi yaktığım öykülere yapamadılar ne yazık ki, üzgünüm. külleri saklamayı tavsiye etmişti biri bana, ileride çıkacak olan bi teknoloji ile geri dönüştürülebilir miydi öykülerime küllerim? taşak geçiyordu tip benimle tabii ki ve taşak geçilebilecek kadar savunmasız bir pozisyonda kalmıştım, ters köşeye yatırılmış ve golü yemiştım. sonra hakem düdüğü çalıp, atışın tekrarlanmasını istedi, karşı takımın teknik direktörü ani bir kararla penaltıyı kullanacak futbolcuyu değiştirdi. topun başına gelen ikinci hatun da, şey pardon, yanlış yazdım, topun başına gelen ikinci futbolcu da ters köşeye yatırıp golü çaktı, sonra hakem yine düdüğü çalıp atışın tekrarlanmasını istedi, sonra yine ani bi kararla karşı takımın teknik direktörü penaltıyı kullanacak futbolcuyu değiştirdi, topun başına gelen üçüncü hatun da, şey pardon, yine yanlış yazdım, topun başına gelen üçüncü futbolcu da ters köşeye yatırıp golü çaktı, sonra hakem yine düdüğü çalıp atışın... tamam tamam kesiyorum. ama bi müddet sonra, biri yanıma gelip, “abi, farkettiler mi, hep aynı köşeye atıyorlar, ve sen hep aynı köşeye yatıyorsun, onlar sola, sen sağa, bence bi kez de sola yat, yakalarsın topu, hem bak hakem de bizden yana, sen topu tutana kadar atışı tekrarlatıcak hakem”. dedi.

“hey” dedim, “ben doğru bildiğimi okurum daima, onlar topu uçtuğum köşeye atana kadar gol yemeye devam.”

biraz alegori. ve biraz sihir. iskeleye doğru gidiyorduk, vapura binicek ve al-sancağa geçecektik.

4.

özlem’lerin evine geldik. seçil bi üst kattan aşağı indi. akşam altı civarıydı saat. epey takıldık o evde. eski günleri andık. seçil ankara’ya gidicekti ve onu bir daha görüp göremeyeceğimizi bilmiyorduk hiçbirimiz. yemek yedik. içtik. ve müzik dinledik. bizim evimizde müzik daima vardır.

“o’nu özledim” dedi seçil. “şimdiden.” özlem’den bahsediyordu.

“senide özleyeceğiz” dedim o’na. “lanet olsun.”

gözlerim doldu bi an, ki bunu sürekli gizleme ihtiyacı hissederim, çünkü duygusal olmak istemiyorum, sert biriyim ben, evet, sert, erkeğim ben, bana bu öğretildi çünkü, erkekler ağlamaz dendi bana, erkekler kavga eder dendi, erkekler kendilerini terk eden kadınların arkasından kötü konuşur ve orospu der kendisiyle arasında kan bağı olmayan tüm kadınlara dendi. bana denilen hiçbir şeyi doğru dürüst yapamadım. yapsaydım eğer, şu an burada, sabahın beş otuz

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

beşinde, bunları yazmaz, sabah erken kalkıp takım elbisemi giyerek evden çıkıp arama biner, şirketimin önünde durarak bir asansör sendromu sonrası masamın başına geçecek olduğum için çoktan yatıp uyumuş olurdum. ama yapmadım. tuncayın ruhu içime girdi galiba, saçmalıyorum, ve adam 2003'te intihar etti. pardon, zamanda epey ileri gittik. geriye dönelim:

“biletleri ayırtınız mı siz” dedi seçil, tuncay’a. “siz ne zaman gidiyorsunuz?”

“haftaya” dedi tuncay, “hollanda bizi bekliyor, kırmızı halı ve...” lafını kestim

“hepiniz gidin” dedim onlara, “hepinizin amına koyayım” bağıırıyordum. çıldırılmışım. sinir krizi geçiyordum. ve bu bana her zaman olan bişi değildi. ilk kez o zaman oldu. sonrasını hatırlamıyorum. özlemlerin evinden çıktık. tuncay, refik, ben. iskeleye doğru yürüyorduk.

27 şubat 2007

tuncay ve zack ikilemi

bir barda oturuyorlardı. dünyanın kendi dehasına hamile kaldığını sanan kahramanımız ve o'nun tanrısal bir güce sahip olduğunu zanneden güzel bir hatun. bardaydılar evet, oturuyorlardı, ne kadar zamandır oturduklarını bilmiyorum, oturuyorlardı, bardaydılar, ve hatun, herife, “mutlu musun peki şimdi?” diye sordu, bu konuya nerden geldiklerini de bilemiyoruz, “mutlu musun şimdi?”

“mutlu ya da mutsuz değilim, umursamıyorum” dedi herif. palavra sıkıyordu. büyük bir sahtekardı ve ruhu birkaç yerden şişlenmişti. sadece sevişmek istiyordu o hatunla, öyle demişti kendi kendisine, birkaç saat önceydi bu.

hatunla buluştu, ilk kez görüyordu hatunu, ilk kez görüşüyorlardı, ve sırf et görüyordu kahramanımız hatuna bakınca, duygu yok, acı yok, sadece seks. herifin adı can'dı. hatunun adı elif. elif, can'ın ufak birkaç dergide yayınlanan şiirlerini okumuş ve iletişim kurmuştu. “merhaba, ben büyük bir hayranınızım...” ıvır zıvır. bu tarz birkaç mail alıyordu can, yayınladığı her şiirinden sonra, o kadar da iyi yazıyor sayılmazdı aslında, sadece farklı yazıyordu hepsi bu.

bir tarzı vardı, bir tarz edinmişti kendisine, ve diğer yazarların söylediği şeylerin birebir aynısını söylese de, tarz farkı, ya da bir tarza sahip oluşu, onu ayakta tutuyordu. ve sıkılmıştı. her türlü ilişkiden sıkılmıştı, iş ilişkilerinden, aşk ilişkilerinden, aile ilişkilerinden... sonunda herkese rest çekmiş, boktan bir işe girip, ufak bir ev kiralamıştı. samimi olarak ve uzun süredir görüştüğü çok az insan vardı. arada bir de “seninle tanışmak istiyorum” diyen hatunları evine götürüyordu. böyle sürüyordu hayatı. otuzuna gelmişti. ya da otuz beş. o civarlarda bir yerde. yirmi bir yaşında bir dostu vardı can'ın. adı mehmet. oda

şair sayılabılırdı, ama henüz yolun başındaydı, fanzin basıp eşe dosta okuttuğu birkaç zırva dışında yayınlanmayı başaramamıştı ve hayatın “öğrenme” aşamasındaydı.

bir yazarın kalıcı bir tarz oluşturabilmesi için birkaç safhadan geçmesi gerekiyordu, sonrasında yerleşen ve kalıplaşan fikirlerle, keskin, sert ve düz bir tarz oluşturabilirdin. bu önemliydi. her kitabında farklı bir şeyden söz edebilirdin, ama hemen hemen hepsinde yeşil, yeşil olmalıydı, kırmızı ise kırmızı. kesin ve net doğrular. kişisel ve değişmeyen bir bakış açısı. yerine oturmuş. sarsılmaz. saf ve katışıksız. ve doğal bir süs. yalan aroma. kısaca, gerçeğin doğasına uygun ama yalan bir doğası olan. gerçekçi kurgu. inanması kolay. bilimkurgu bile olsa yazdığın.

bunları anlatmıştı can, mehmet’e, ve devam ediyordu ders vermeye, ders verir bir yanı yoktu aslında ama mehmet’i çok etkiliyordu anlattıkları, kimi zaman söylediklerinin yanlış olduğunu düşünse de.

“aşkı siktir et” diyordu can, “kadınları siktir et, erkekleri siktir et, aileni siktir et, babanı öldür, kardeşlerini öldür, iyi bir yazar olmak istiyorsan sadece kendin için yaşmalısın. bir çok kitap okumak iyi bir yazar yapmaz seni, bir çok şey yaşarsan eğer, ki o zaman bile, belki... büyük acılar besleyecektir yazını. ama eninde sonunda şunu öğrenmen gerekiyor, acı sonsuzdur, dibi yoktur acının ve siktir ettiğin sürece yaşarsın. başını ellerinin arasına alıp kara kara düşünmekten se, sikini ellerinin arasına alıp boşal. tercih senin. ama yaz evlat, düşünme. yazabildiğin kadar yaz. sen de bu gücü görüyorum. ama henüz erken bir dönemdesin. kalıcı acılar edinmedin henüz, o yüzden kesin yargıların da oluşmadı. her acıdan sonra, iyileştirici merhemler arıyorsun, ve bir süre daha aramaya devam edeceksin. ama bir gün, acıyı kabullenip sessizce ağlamaya başladığın zaman, ve hiçbir kurtuluşa inanmadığında, dalından koparılmış olacaksın, henüz erken. iyi bir tekme, yüksek bir kazık, aşk tuzağı, bir dostun hilesi, otoriteden yenilen bir yumruk. ölüm. red edilmeler. terk edilmişler. edilgenlik. kendine zaman tanı. ve unutmama, kesin yargılar edinmelisin, sert ve tavizsiz.”

“ama hiçbir şeyin doğruluğundan emin olamıyorum”

“bundan emin misin peki?”

“anlamadım abi?”

“hiçbir şeyden emin olamıyorum diyorsun, bundan eminsin ama değil mi?”

“evet, eminim.”

“gördüğün gibi. bunu yaz o zaman. ben de hiçbir şeyin doğruluğundan emin değilim, hiçbir şeye inanmıyorum, sadece, doğru olan buymuş gibi yapıyorum, seçmek zorundasındır. doğru diye bir şey yoktur. hangi yalanı daha ustaca söyleyebilirsen, onu seç, ve oyununu oyna. tüm kadınlar üzerine atlayacaktır. kadınlar büyük oyuncularını seçer, acısını göstermeyen oyuncularını. iyi örülmüş bir yalana inanmak, çoğu zaman gerçek bir acıdan inlemeye yeğlenir. kendini kandır, herkesi kandır. ve tuzaklara dikkat et.”

“ama kadınlar benim umurumda değil, ben sadece yazmak istiyorum.”

“geçen gece o yüzden mi ağlayıp sızlıyordun?”

“aşkıttım ona”

“kadınlar umurunda evlat. kadınlar için yazmıyor olabilirsin, ama kadınlar umurunda. bir gün kadınlar umurunda olmadığında, sadece seks görmeye başlayacaksın, en ufak bir aşk belirtisi olmayacak. o zaman kadınları umursamıyorum diyebilirsin. ”

“bu konuda tartışmak istemiyorum seninle abi, ben duygusal bir ilişki istiyorum.”

“sen sadece acı çekmek istiyorsun, ‘yeni acılar edinme limiti’ni doldurmadın henüz. tahammül sınırını aştığında, kalıcı birkaç acı edindir, ve onlarla sızlanır durursun sonsuza dek, aşık olmazsın, aşık olmuşsundur, ve acı çekiyorsundur, yüz yıl acı çekeceksindir, iki yüz yıl, üç yüz yıl. yaşadığın sürece. ve yeni acı yerine yeni delik edinarsın, hepsi bu. şu hatun fena parça değil öyle değil mi?”

“gözleri güzel.”

“sıkmişim gözlerini, göğüsleri güzel.”

böylece sürüp gitti, bir saat kadar. daha sonra mehmet evine gitti. cem barda kaldı ve içmeyi sürdürdü. pardon, cem değil, can’dı kahramanın adı. karıştırdım.

barda. can içmeye devam ederken telefon çaldı. dün, e-posta gelmişti, “merhaba ben bir okuyucunuzum, adım elif, sizinle tanışmak istiyordum, bende yazıyorum, size gösterip tavsiyelerinizi dinlemek isterim.”

ve can telefonunu verdi. elif aradı. ve bara geldi. konuştular bi süre. eski aşklarını anlattı can. nasıl acı çektiğini. nasıl terk edildiğini. yeni bir aşka tahammül edemeyeceğini, inancını yitirdiğini, ama yine de bir açık kapı olduğunu, ama hiçbir hatun, yatak odasını es geçmediği için aşık olmadığını. kadınlara düşkün değilim dedi, kadınlar bana düşkün, akış bu yönde. ben istemiyorum. istediklerini yapıyorum.

tüm bunları yataktaki münasebetlerinden sonra anlattı can, elif'e. barda içmişler, sonrada eve geçmişlerdi. can'ın evine. yatakta birkaç falso. biraz alkol. muhabbet. ölü aşk kuşu. gece. sabah. işe gitti can daha sonra, bir şirketin ambarında çalışıyordu. oniki saat. koliler. yükleme boşaltma. canı çıkıyordu gerçekten. ve sigortası yoktu. ve maaşı azdı. ama şikayet etmiyordu. yorgun argın eve gelip, birkaç bira sonra sızıyor ve ertesi gün işine devam ediyordu. altı gün ölüm - bir gün hayat. iyi yazıyordu ama beş para etmezdi şiirleri. iyiydi, hepsi bu. beş para etmezdi belki ama beş bin hatun ediyordu ve o bunu önemsemiyordu. bu kadar. standart bir yaşam. düz. sakin. keşfedilmeyecekti. hayatının sonuna kadar keşfedilmeyecekti. ve bunu bile önemsemiyordu. anlaşılıp anlaşılmamak hikâyeydi. kendi dehasının farkındaydı sadece, hepsi bu. açıklama yapmak zorunda hissetmiyordu kendini hiçbir konuda, yaşıyordu sadece, bildiği gibi yaşıyordu, kimsenin bir şey bilmediğini de biliyordu.

akşam elif aradı ve tekrar görüşmek istedi, "işim var" dedi ona, daha sonra belki, "yazılarımı okudun mu" dedi hatun, "okuyacağım" dedi tuncay, pardon can. "daha sonra belki", okumucaktı, geçiştiriyordu, herkesi geçiştiriyordu, geçiştiriliyordu da aynı zamanda. bir çok yayınevi, bir çok dergi, cevap yok. önemsemiyordu artık, teslim olmuştu, arada sırada bazı arkadaşları alır ve onun adına gönderirdi dergilere, yazdıklarının yüzde biri yayınlanmıştı sağda solda, geri kalanlar ölü, çöp yığını, soba tutuşturmak için harcanmış, yırtılıp atılmış, orda burda unutulmuş...

bu şekilde sürdü, kaç yıl sürdüğünü bilmiyorum, devam edip etmediğini de. asıl yazan o'ydü, biz kopyalarıydık sadece. ve sonra rotherdam'da, bir küvette, bileklerini kesti. aynen filmlerdeki gibi. tik-tak. tamam. geriye kalan hiç bir şey yok, birkaç kişinin zihninde duran film şeritleri dışında, hiç bir şey yok. 2003 yılında, otuz ikisinde, dünyadan kürtaj edilmiş bir dahiydi. daha fazlasını bilmiyorum.

13.temmuz.2008

isimsiz -5

o'nunla nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum, çok sarhoştum, ama galiba halısına kusmuşum. ertesini gün ayıldığımda anlatmıştı bana. "seni bir daha bu eve almayacağım" dedi, ve çok ciddiymiş yüz ifadesini bunu söylerken, ama sonra, her nasılsa, evinde kalmaya başlamıştım çoğu gün ve gece, ya da abisinin evinde. güzel zamanlardı, bir daha asla geri gelmeyecek olsa da, geri getirilemeyecek.

18 yaşındaydım galiba, 19 da olabilir. hem bunun ne önemi var. her neyse, birinden alsancakta eski kitaplarımı satabileceğimi duymuştum, üniversiteyi yeni kazanmıştım o sene, henüz okullar açılmamıştı, ama okula gitmek istemiyordum. ve evdeki tüm kitapları, ve dahası yeğenlerimin – hepsi öğrenci olan dört yiğenim vardı o zamanlar- eski kitaplarını da toplayıp alsancak'a vurdum kendimi, eniştemle birlikte.

bilmiyorduk nasıl yapılacağını bu işin. kitapları dizdik ve beklemeye başladık. sonra birisi geldi, "orası benim yerim" dedi, kaldırdık kitapları ve başka bir yere geçtik. ilk gün çok sıkıcıydı, eniştem bir kenarda oturmuş izliyordu sadece, ben de diğer köşede. sonra herifin biri geldi ve "çay ister misiniz?" dedi. elbette, neden olmasın. sonra bir öğrenci geldi ve kitaplarımı bize satmak istedi, aldık biz de, başka birine satabiliriz umuduyla. böyle yürüyordu burada iş, bir öğrenciden ikiyüzlübin liraya alır, başka bir öğrenciye beş milyon liraya kakalardınız.

ilk gün kayda değer bir şey olmadı. öğlene doğru eniştem epey sıkıldı ve "gidelim" dedi, "tamam" dedim. iki kişiden eski birkaç kitap almış, 2 öğrenciye de birer tane satmıştık. zarardaydık ama, yol parasını bile çıkartamamıştık, bir de çaylar.

ertesi gün sabah 10'da kalktım ve eniştemin evine gittim, akşamdan kalmaydı, “ben gelmeyeceğim” dedi, “sen istiyorsan git, ama pek akıl karı değil o iş.”

“sen bilirsin” dedim ve yola çıktım. öğlenin onbiriydi galiba. pek hatırlamıyorum, aklımı kaçırmak üzereyim çünkü şu an. her neyse. yan taraftaki elemanla muhabbete başladık, adı tuncaydı, elinde bir meyve suyu vardı, öyle sanıyordum, ama alkol oranı yüksek bir meyve suyuydu bu. laflamaya başladık. sarhoştı, oldukça. ve orada eski kitap satıyordu benim gibi. benim gibi değil aslında. o satıyordu gerçekten, ben ise alıyordum sürekli ama pek satabildiğim söylenemez, tek tük.

“alma” dedi tuncay, tam bir hatundan eski kitap alıcakken, “satamazsın onu, alma.”

hangi kitabın müfredatta olduğunu, hangisinin olmadığını, hangi okulda hangi kitabın okutulduğunu ezbere biliyordu. hatun tuncay'a döndü ve,

“sen karışma tuncay” dedi, “çenenı kapa.”

“alan olmaz onu, benden söylemesi, elinde kalır.” dedi tuncay bana.

“sen ona bakma” dedi hatun, “sarhoş zaten, ne dediğini bilmiyor.”

“alamam” dedim güç bela.

“beş yüz bin lira ver” dedi.

“çok” dedim

“iki yüz elli” dedi, neden bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum ama aldım kitabı, satamayacaktım, ama aldım, aptalın tekiyim galiba.

ertesi gün tuncay'la muhabbeti ilerlettik ve hâlâ o kitap satıyor ben kitap alıyordum. zarardaydım ama yine de devam ediyordum gelip gitmeye. çayları tuncay ısmarlıyor, arada bir de votka veriyordu, vişne, gazoz, ve her neyse işte dostlar, öğlene doğru yine hatun geldi, tuncay'ın yanına oturdu, ben de kendi kitaplarımın yanına, “teşekkür ederim” dedi, “burda kimse almazdı o kitabı.”

“siktir et” dedim.

“tuhaf birisin” dedi, “neden buraya geliyorsun ki, hiç satış yapamıyorsun, zarar ediyorsun, paran bol mu?”

“hiç yok” dedim, “neden buraya geldiğimi de bilmiyorum, ama yapıcak hiç birşeyim yok, hiç arkadaşım da yok, evde daha fazla kalırsam delireceğim”

“bizimle takılabılırsın” dedi.

“sizinle?” diye sordum

“istersen. dönüşte akşam, gel tuncay'la”

“nereye”

“onların evine”

“gelirim” dedim.

ve sonra biraz daha konuştuk, babasının onunla ilgili garip planlarını anlattı, ben pek konuşmadım, sonra gitti o, o gün. akşamüstü, tekrar geldi, ben bu arada tuncay’la iyice sarhoş olmuş bir durumdaydım.

“seni biriyle tanıştırcam” dedi, “senden bahsettim, seni garip buldu.”

“senin tuhaf bulman gibi yani” dedim.

“garip, tuhaf”

“hı hım”

“bir adın var mı?” dedi, “benim seçil”

“yok” dedim, “olmalı mı?”

“yok da olabilir” dedi, “güzel bir isim, sana yakışır.” ama kimse gülmedi.

akşam, yürüyerek, birkaç dakika uzaklıktaki bir eve gittik, tanıştık, refik adında bir eleman vardı odada, saçları rastalardı, konuştuk bir süre. sarhoştum gerçekten, çok fazla sarhoş, hiç o kadar sarhoş olmamıştım sanırım, ve seçil’i evine bırakmamız gerekiyordu, yani refik’in seçil’i evine bırakması gerekiyordu. ikisi sevgiliydi, benim de evime gitmem gerekiyordu ama o saatte eve o halde gide-mezdim.

üçümüz çıktık, vapura bindik, karşıyaka sahilde indik ve birkaç sokak sağa birkaç sokak da sola dönerek bir apartmana girdik. dördüncü kat. çaldık, otamata basıldı, çıktık. bir kapının önünde durduk, açıldı kapı, yani aralıktı. seçil bir üst kata çıktı, bir üst katta yaşıyordu, ailesi ile beraber. çatlak bir baba, bir anne ve bir kızkardeşle. her neyse dostlar, biz refikle girdik aralık olan kapıyı iterek ve refik “sen içeri geç ben gelirim bi bakayım şuna ne bok yiyor diğer odada” dedi. kardeşinden bahsediyordu, daha önce anlatmıştı bana, ve ben de size anlatmış olabilirim başka bir öyküde, ama ne önemi var ki? devam edelim. kendini tekrar eden işe yaramaz bir yazarım işte, yazar bile değilim, olamıyorum, ölemiyorum da, sıkışıp kaldım.

içeri girdi hatun, “kahve içer misin” dedi,

“hıhı” dedim utangaç bir ses tonuyla. geceliği vardı üzerinde. kısaydı altı. bacakları harikuladeydi itiraf etmek gerekirse, ama bu değildi dikkat çeken, başka bir şey, ney olduğunu bilmiyorum, kendi de bilmiyor olmalı, doğal bir çekim gücü, yer çekimi gibi. farkında olmazsınız ama sürekli etkisi altındasınızdır. sonra refik girdi odaya. ben yerde otuyordum.

“rahat otur adamım” dedi, “bira içer misin.”

“özlem kahve yapıcakmış.”

“hay sıçayım onun kahvesine” dedi, “ver bakayım şu yazdıklarını, bir daha bakıcam.” verdim.

ilk defa birileri okuyordu ve hiç hoşnut değildim bu durumdan, ama yapabileceğim hiç bir şey yoktu. birilerine satmaya çalıştığım edebiyat kitabımın içine çiziktirdiğim birkaç cümleyi okumuştur seçil, “bunlar çok iyi” demişti, “sahibi kim acaba bu kitabın.”

ilk başta söylemeye çekindim, kendi kitaplarımı da satıyordum orada, lise kitaplarımı, üzerlerine karaladığım şeyler pek de değerli gözükmemişti bana. bilirsiniz, son sayfalarda notlar yazmak için birkaç sayfa boşluk bırakırlar. ben de derste oraları kararlardım.

“benimdi o kitap” demiştim birkaç saat sonra seçil’e, hiç bişey demedi, hoşuma gitti bu, yazılar üzerine konuşulmasından hiç haz etmiyorum, o gün de, bugün de.

geceye dönelim, verdim refik’e yazdıklarımı, o sırada kahve geldi, ev, evden söz etmeme gerek var mı? daha önce bahsetmişim öyle değil mi? başka bir öyküde yani. başka bir çok öyküde size bunlardan bahsetmişim. bahsetmiş olmalıyım. devam edelim yine de, aldım kahveyi, karşıma geçti.

“ne okuyon sen” dedi refik’e, bir şey demedi refik, ben de bir şey demedim. sessizlik. sessizlik bir süre devam etti, sonra “babam aradı” dedi özlem.

“sikeyim babamı” dedi refik de buna karşılık, bir tür aile içi kavgaya şahit oluyordum, ve kahvemi içiyordum. bitti kahve. “falına bakıcam” dedi özlem, “kapat.”

“ne?” dedim

“inanıp inanmaman umrumda bile değil, falına bakıcam”

“peki.” kapattım. bir süre daha bekledik, sessizlik. ben etrafa bakınıyordum, refik bir şeyler okuyordu. hatun da içerdeydi, diğer odada. sonra geldi, üç bira ile, sonra bir üç bira daha, sonra üç tane daha, son bir üç... o andan sonrasını hatırlamıyorum, ama galiba kusmuşum. onun öncesinde fincanı almıştı ve bakıyordu, falıma.

“ee” dedim

“ne ee?” dedi

“söylemicek misin?”

“o herkesin falına bakar ama kimseye bir şey söylemez” dedi refik, “tarot da bakar birazdan, 'kafadan çatlak' olur kendileri.”

her neyse, ertesini gün tezgahını açtım yine. refik takı satıyordu biraz ilerimizde, bunu sonradan öğrendim. her şeyi geç öğrenirim, her şey bana en son söylenir, çünkü kimseye ne halt karıştırdığını sormam, oysa her şey açık olmalı, görünülebilir kılınmalı yani.

birkaç gün sonra tezgaha geldi özlem. “kitap alıcam.” dedi, oysa 21 yaşındaydı o zamanlar, 2000 yılında. ve ben de sadece lise ve ortaokul kitapları bulunuyordu. “beni hatırlıyorsun değil mi?”

“evet hatırlıyorum.”

“bir daha evime giremeyeceksin, bunu da hatırla” çok sert bir ifade ile söylemişti bunu.

“özür dilemişim”. çekingen ve mahcup bir tona büründüm.

güldü. kakahayla. “şaka yapıyorum” dedi, “siktir et, halı işte, dünyada halı mı kalmadı, yenisini alırsın bana.” bir kakahaya daha.

“burda herkesten kitap alıyorum zaten, sonra da satamıyorum, aptalın tekiyim, herkes kandırıyor beni.” sitemkar bir ifade.

sonra, seçil'den ikiyüzellibin liraya aldığı kitabı gösterdi, şunu alıcam dedi, hiçbir işine yaramıyordu oysa, seçil almasını istemiş ama. daha sonra anlatmışlardı, birde içlerine bakarak bana ait olduğunu anladığı, yani lisede kullandığım kitapları aldı. o gün kitap satım işindeki son günümdü, ve bir süre konuştuk, sonra evine gittik, sadece ikimiz. genelde o konuşuyor ben de dinliyordum, söylecek hiçbir şeyim yoktu galiba, hala yok.

“amerikada doğdum ben, annem fransız, bir süre amerikada yaşadık, sonra boşandılar, biz de ortada kaldık, yani abimle, ikisi de istemiyor bizi, para gönderip durdular daima. amerika'da yaşadım bir süre, burda da yaşadım, ingilterede de. ama hiçbir yere ait olamıyorum, her yere yabancıyım, ortada kalmış gibi, hiç kimse istemez beni, ben de kimseyi istemiyorum zaten.”

“hı hı” dedim.

“sonra bir de ömrümün sonuna kadar çalışmadan yaşayabilirim, babamın çok parası var, bana sürekli gönderiyor, abime göndermez ama, bana hep gönderir, bense babamın parasını bankadan çekmiyorum bile. takı tezgahını açalım mı seninle?”

“açalım.” o an ölelim dese onu da kabul edebilirdim sanıyorum.

“evimdeki şeyleri gördün, çok değerli onlar benim için, birileri alsın istiyorum, kendi paramı kazanmak istiyorum, bir çok işe girdim ama olmadı.”

“bi gün olur”

“olmaz, asla olmucak. sen napmayı düşünüyorsun”

“ne konuda?”

“yazıların.”

“hiç bi boka yaramaz onlar” demiştim. galiba haklı çıktım, hiçbir boka yaramıyorlar, zaman kaybı, ama iyi bir şey, zamanı kaybetmek yani, öyle ya da böyle, öldürmek, zaman öldürüyorum, boşa zaman harcıyorum. ve hiç de rahatsız değilim bu durumdan.

sonra takı tezgahı geldi ardından, deniyorduk sadece, ama olmuyordu,

“ne kadar şu küpe”

“bir milyon”

“beş yüz bine olur mu?”

“olur”

beşyüzbin deseydim “ikiyüzellibin liraya olur mu” derlerdi. böyleydi işte. yazamıyorum galiba. ha? ne dersiniz? gitmiyor. beş sene sonra olanlardan dolayı olabilir belkide. herneyse.

okulum açıldı sonra, üniversitedeki ilk yılım, sürekli gidiyor, dersten sonra da alsancak’a dönüyordum, o kadar çok içiyordum ki, ertesi sabah sarhoş olarak uyanır ve derse giderdim. kampüstede içiyorduk sürekli, arka taraflarda, derse sarhoş girmek gibisi yoktu.

ve eve uğramaz olmuştum. sonra bir gün intihar etti özlem, “bil bakalım ben az önce tuvalette yaptım?”

bilemedim, ege üniversitesinin kampüsündeydik, ve hey kesin sesinizi, biliyorum daha önce de bahsettim bunlardan. sonra gidiş kısmı var, ve birde dönüş. ve tekrar gidiş. “biriyle tanıştım ben, herif bristol’de yaşıyor, türk, beni çağırdı, onunla yaşıcım, okula gidicem orada, kabul ettim.”

“hı hı” dedim.

“kızdın mı” dedi,

“açık olduğun için teşekkür ederim” dedim.

“ama kızdın mı?” dedi.

“ama gerçekten teşekkür ederim” dedim.

“sana biş sordum” dedi, ve ben o gün iki saat boyunca sustum. seviyordum

hatunu, gerçekten. ve kızmamıştım. ama yine de cevap vermedim. ve şimdi kendine gelmesini bekliyorum, 5 sene sonunda. intihar mı değil mi bilmiyorlarmış doktorlar, ben biliyorum ama, sonunun nereye varacağını da biliyorum. dünyanın bir insanı kusmasının ne demek olduğunu da biliyorum. hayatı boyunca hiç çalışmadan yaşayabileceği halde, intihar ederek hayatına son vermeyi istemiş olmanın nasıl bişi olduğunu da biliyorum. her ne kadar size salaklık olarak görülecek olsa da bu, ve gerçekten ödüm bokuma karışıyor, durmadan içiyorum, içiyor ve yazıyorum. her neyse, bu kadarı yeterli. bu o'nun için.

13.eylül.2006

think again

yazının başına oturdum. ama ne yazabileceğim konusunda en ufak bir öndüşüncem yok. hiç olmadı zaten. birazdan işe gidicem. şu an sabahın beşi. muhtemelen yine size başıma gelen bir saçmalaktan bahsederim ve aslına bakarsanız, deliliğe yakın bir durum söz konusu burada. her başına gelen zırvayı yazıya dökmek yani. ve biraz da acınası bir durum olabilir. bilemiyorum. yazıyorum sadece. yazarlık deliliğe yakındır zaten. pardon, özür dilerim, kendime yazar demecüretini gösterdim. değilim. korkuyorum artık. kılıcını çekmiş onlarca adamın her yazımdan sonra karşıma dikilmesinden bıktım. durumu dengeliyor bu aslında, kitapsız olarak yüzlerce okuyucu, yüzde onu kadarda eli baltalı eleştirmen. eleştirmen mi? aynısını siz yapsaydınız, yani siz başınıza gelen olayları yazsaydınız, okur muydum bilmiyorum, ya da hayranınız olur muydum? ama yüzünüze tükürmezdim en azından. sevmediğim her şeyi yok etmek gibi bir mizacım yok. ve sevmediğin her şeyi yok etmek, faşizmi çağırıştırıyor bana.

tektipleşelim hadi. kötü yazıyorsun, yazma. edebiyatın içine ediyorsun, yazma. bu bir şiir değil, yazma. sevmediğin her şeyi yok et. dünyayı güzel bir hale getirelim hadi. hitler de denedi bunu. şimdiler de bush'da deniyor. haklı olabilirler belki, kendilerine göre. güzel bir dünya. ama kime göre güzel? insanlığın bir kesişim kümesi olmak zorunda değil, oraya hapsedilmek zorunda da değiliz, "onun da bakış açısı bu" deyip geçiştirebiliriz. ama yapmıyoruz, sevmediğimiz her şeyi öldürmeye çalışıyoruz, sevdiğimiz şeyleri de öldürebiliyoruz hatta zaman zaman.

yazarlık demiştim, diyebilirim öyle değil mi? kızmıyorsunuzdur umarım, hak etmediğim sıfatlar üzerine atıp tutuyor olduğum için. ki kıızıyorsanız da, umursandığınızı düşünmeyin hiç olmazsa. umarım bu sizi öfkelenendir, ve umarım

hidrojen bombasına daha sıkı sarılırsınız. yazarlık diyorum, deliliğe yakın aslında, hele ki benim tarzımda, başına gelen şeyleri anlat, kendi kendine konuş, kafanın içinde diyaloglar üret, tekrar et, tekrarla, geçmişini yeniden tetikle, kendi kendine konuş. yok başka yapıcak bir şey. her neyse.

bana yararı olacağını sanmıyorum ama, bir kez daha özlem'den bahsetmek istiyorum size, belki hoşunuza gider. onunla nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum. o harikulade günlerden geriye de hiç bir şey kalmadı zaten.

şimdilerde yeni yeni tanıdığım bazı insanlar bana, “neden sürekli susuyorsun” diyorlar. “neden sürekli konuşuyorsunuz” demek istiyorum, ama çıt çıkmıyor. ölüden farkım yok. üstelik zombi gibi bile davranamıyorum, beynimi yediriyorum daha çok. çoktan ölmeliydim ben de belki, hala yaşıyor olmam, istem dışı çalışan kasların hareketi gibi. geçelim.

özlem. onunla nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum pek. abisi ile beraber, abisinin sevgilisini, seçil'i, evine bırakmaya gitmiştik. özlem seçil'in bi alt katında yaşıyordu. karşıyaka. daha önce de anlattım. hatırlıyor olmalısınız. özlem tarot baktı bana. ve kahve falı. “ee ne görüyorsun” dediğimde o'na, abisi lafa karıştı, “o herkesin falına bakar ama kimseye bir şey söylemez, kafadan çatlak olur kendileri”. daha sonra özlem, “çok iyi yerlere geliceksin” dedi, “ama bu uzun zaman alıcak.”

'iyi' anlayışı neydi bilmiyorum, şu anki halim 'iyi' değildir ona göre herhalde, bence iyi oysa. uzun bir zaman ile, 7 yıldan fazlasını kast etmiş olmalı üstelik. ve ölüme bu kadar yakın olmayıp, bi kaç ay önce canına kast etmeseydi, hala beraber olurduk belki de. bilemiyorum.

bir anı hatırlıyorum. güzel bir anı. cock sparrer. bağıra çağıra. think again. bağıra çağıra bunu söylüyoruz. viski sarhoşu ruhlarımız. alsancakta. ve bağıra çağıra. elini belime atmıştı, bana tutunuyordu. ben de ona. ruhen ve bedenlen. sahile çıktık o halde. herkes bize bakıyordu. şarkıyı değiştirdik, “don't say a word”e geçtik. yine cock sparrer. ve yine sarmaş dolaş. ve yine bağırış çağırış. şarap alıp çimlere geçtik, ve ona bir uçan balon aldım. o uçan balonu göğe bıraktı. hava karardı ve tüm yıldızlar umut satıyordu. o sabah hastaneden çıkarmıştım onu. üçüncü intiharıydı, benimle beraber olduğu süre içindeki üçüncü intiharı demek istiyorum. öncesini bilmiyorum. bir kadınla beraberken, öncesini önemsemezsiniz. ya da ben öyle yaparım. ama bu bir safsatadır. yeniden doğuş saf-

satası, yoktur öyle bir şey, bu, olsa olsa, yeniden ölüm olabilir, yeni bir aşk, yeni bir ölüm. kısmen geçmişle bulanık.

hastaneden çıkarmıştım onu, intihar etmişti yine, bu kez bileklerini kesmişti. bankada bir sürü parası vardı, babası her ay bir miktar gönderiyordu ama o çekmiyordu hiç. babasından nefret ediyordu. tüm erkeklerden nefret ediyordu. benden bile, zaman zaman. bardak, şişe, ütü, çatal, kumanda, çakmak, ne bulursa üzerime fırlatıyor, tüm hıncını benden alıyordu. ses çıkarmıyordum. tüm öfkesini sindirebilirdim. nedeni buydu belki de, giderken, “hayatını mahvediyorum” ile bunu kast etmişti, olabilir.

emin olmadığınız şeyler üzerinde çok fazla düşünmeyin, olasılıklar kafayı yedirebilir insana. ben dönem dönem yedim. ve uyuşturucu, bir acıdan kaçış olarak alındığında pek iyi sonuçlar doğurmaz. ve her neyse işte, hastaneden çıkardım onu, ve hesabı ödedik bir şekilde, baba parası. ve yine beş kuruşsuz olarak takı tezgahına yöneldik. bankada 12 milyar kalmıştı. cepte ise iki milyon. otobüs. finiş. aptal mıydık? muhtemelen. en azından çoğuna göre. ama sizi çöpe atan bir babanın, o çöpe milyarlar dökmesi içinizi ısıtmaz. şarap sadece. ya da ot. en keskin haplar. lsd belki. sonra eroin. sonrası yok. devam ediyorum. tezgahı açıp birkaç satış yaptık, ve her nasılsa, hiç iş yapmayan tezgahta o gün 200 kağıt topladık. sarılmış kolları belki nedeni, ya da üzgün yüzler. sol kolu baştan aşağı jilet izi ile kaplıydı özlem’in. öncesinde bu yüzden kimse bizden bir şey almıyor galiba diye düşünmüştük, şimdi emindik bundan, kollar sargı bezi ile örtününce, satışlar artmıştı bir nebze. garip insanlık seçimi. sadece güçlüler daha çok güç kazanır.

ve gidip viski aldık. ve sigara. ve içmeyi sürdürüp şarkılar mırıldandık. ve zaman aktı. hala akıyor. aradan yedi yıl geçmiş olmasına rağmen. biraz daha ürkek şimdi. biraz daha dikkatli. her geçen gün, biraz daha yalnızlaşarak, ve daha çok yabancı. uzak.

bir adam, iki gün önce, “bütün paran alkole ve sigaraya gidiyor olmalı” demişti, “ailemin faturalarının emdiğiinden kalanı” demiştim. “eve sen mi bakıyorsun” dedi. “kısmen” dedim, “kira ve elektrik hariç, her gidere.”

“yine de alkolü kesmiyorsun ha?”

“para biriktirip ne yapacağım?”

“evlenirsin.”

haklı olabilirdi bir açıdan, 22 yıl çalışıp bir ev almıştı, çalışarak her şeyi satın alabilirdin, ama hep aynı yerde çalışman ve yükselmen gerekiyordu. bu adam yükselmişti. benim yaptığım iş ile başlamış, yükleme ve boşaltmadan ekip şeffiğine, oradan vardiya amirliğine terfi etmişti, şimdi ne iş yaptığını bilmiyordum ama boş boş otururken görüyordum onu daima, şirketin gizli sahibi bile olabilirdi, böylelerinden her şey beklenir. ve kimbilir bir gün belki ben de onun gibi olucaktım. yazararak kazanamayacağımı biliyordum, ama çalışarak belki bir ev edinirdim. özlem çalışmadan bir ev ve bir araba edinebilirdi. milyarlarla dans eden bir baba. yapmadı ama. birkaç ay önce bir gece, aradı ve “kendimi yalnız hissediyorum” dedi, ağlıyordu, ve o gece intihar etmiş. bristolde. bristol ağlamaya müsait bir kent gibi gelmişti bana. gri, gri uyuşturucu, gri kadın, mor değil gri. gizli mor belki. asla sezinleyemezsin acısını, ve ortalıkta bağırıp çağırılmaz acıdan ölüyorum diye, ama ölür. gerçekten ölür. siz yine de, var olmayan kötü faktörler üzerine, hüznülenebilirsiniz, ya da silahınızı çekip vurabilirsiniz beni. hareket etmeyeceğim. söz veriyorum. buradayım. bekliyorum. bir sigara. ardından bir sigara daha. ölmüyorum ama. ben ölmüyorum. benim dışımda herkes ölüyor, ölmeyenlerse kapıyı kitliyor üzerime. kimin haklı olduğunu bilmiyorum, ben değilimdir muhtemelen, hiç haklı olmadım, haklandım daha çok, başkalarını aklarken üstelik. kelime oyunu yapmıyorum. ve acı tiyatrosu değil bu. acı çekmiyorum çünkü. yeterince çektim. aptal oynuyorum sadece. ve yine de, bu kadar aptallığa rağmen, es keza bile ölmüyorum. kendimi görünmeyen gemimizin kaptanı gibi hissediyorum. ya da bir kara kutu. her şeyi aynen naklet.

özlemlerle abisi sayesinde tanıştım. hastaneden çıkarttım o gün onu. tuncay intihar etti. idil’in yeşil ojeleri vardı, yeliz’in bir müzik grubu. can ve tuncay aynı kişi. refik asker kaçağı. tüm karakterlerimi saymaya devam edebilirim, hep aynı kişilerden bahsediyor olmam... uçacağıma binen insanların, sanki gizli bir filtreden geçiş yaparak, seçilerek gelmiş olmaları... benzer öğeler. benzer gizemler. benzer olaylar. ve adam intihar eder. uyuşturucu. bir kara kutu gibiyim evet. ve ölmeyeceğim. bu konuda üzgün olduğumu itiraf etmeliyim. ama benim seçimim değil. tanrının seçimi olduğunu da sanmıyorum. tanrı mı? eski bir özdeyiş vardır; “sırat köprüsünden geçene kadar ayıya dayı diyenler cennete giderler.” eski bir özdeyiş falan değil, ben uydurdum. ama ben uymuyorum. ve farkındayım o çok güzel edebiyatınıza bir sivrisinek gibi bulaştığımın. özür dilerim. ama beni kaale almadan da yaşayabilirsiniz, ve eminim böylesi, her iki taraf için de daha iyi olur.

özlem içinde daha iyi olurdu, eğer kollarındaki kesikler yüzünden hiçbir işe alınmamış olmasaydı. ya da babası tarafından türlü işkenceler. bu tip şeyler. hesabınıza her ay bir milyar yatsaydı, takı tezgahı açıp, para kazanmaya çalışır mıydınız? ya da intihar? bilemiyorum. o böyle yaptı. ve böyle yaptığı için de, cehenneme gitmiştir. bilirsiniz, cehennem, intihar, ıvır zıvır. biz böyleydik işte, dümdüz, aylarla savaşıyor ve toprağa dönüşüyorduk. ateş et bana tanrım.

şimdi, izninizle, işe gideceğim. bu arada, bir daha asla, hiç kimseyle, bağıra çağıra “think again”i söyleyemeyeceğim, biliyorum, evet, ama önemi yok. bir şeyler yaşandı, bir şeyler kaldı, bir şeyler kalmaya devam ediyor, ama hiç bir şey yaşanmıyor artık.

sahte, dolaysız, ve alaycı acılarla kapınız çalınırsa, evden kaçın, ben öyle yapıyorum.

ve “lütfen lütfen lütfen” dedi adam, “benden uzak dur”, durmadılar ama. onun da ağzına sıçtılar. kim olduğunu boş verin ve devam edin, her ne yapıyor-sanız. ben burada, harflerden resim yapmayı sürdüreceğim. okumak zorunda değilsiniz, sessiz olun yeter. ama önce işe gitmeliyim.

17.temmuz.2008

bir sanrıya duyulan, Özlem'in varlığı

ah
delilik bu
nerdesin bilmiyorum şimdi
bu bir delilik
nerdesin şimdi
bu gerçekten bir delilik
gerçekten bilmiyorum nerde olduğunu
ve biliyorum bu gerçekten bir delilik

sarmal doku
aynı kelimeleri farklı sırada dizme yeteneği

anlamın içine et
benim içime et
heba et geçmişini
kır ve dök
parçala ve yak
değişen birşey olmayacak
biliyorsun
sen söyledin bana bunu

ve öldün
geriye bir şey kalmadı
öldün
yani gerçekten
ve geriye hiçbir şey kalmadı
belleğime kaydedilen o anı kırıntıları dışında
geriye hiçbir şey kalmadı
görsel şölen

kimseye anlatamadığın
ve benim dışımda
şahidinin olmadığı
tüm o yara izlerini
sakladığın için
hayranlık duyuyorum sana

asil bir ruh
kendi pisliği içinde yitip giden ruh
sessizce
yaşamak için çırpınarak
ve göstermeyerek yardıma ihtiyacı olduğunu
ve dilenmeyerek kimseden hiçbir şey
ve hiçliği görüp
aldırış etmeyerek
kendi dışında
hiçbir şeye teslim olmayan ruh

sen öldün ve
geriye hiçbir şey kalmadı
benim dışımda
biliyorum bir düş
yaşanan her şey
silinip giden anı kırıntıları

sanrılarımı kayda alıp
camdan küreler içine
ve onları duvarlara asıp
bir sergi açmak istiyorum
senin yaşamın
ve bitmek bilmeyen
neşen hakkında
bana yaşama gücü veren
ve daima enerjik hissettiren
çılgınlıkların hakkında

sevinç çılgılığı
acı çılgılığı
sarhoşluk
ve zevk iniltileri
ve kederin ağır bastığı
bir çok kötü gecede
amfetaminle dengelenen
hissizlik korosu

sen öldün
kendi kendine
kendi kendini öldürmene neden oldu
bilinçaltımdaki karışıklık
ve ölümünden sonra
hayatıma girebilecek
yeni hiç bir gerçekliğin
yeni hiç bir arzusunun
ya da zarafetin
bir değeri kalmadı

aslında ben yokum burada
ve sen hâlâ
dört duvar arasında
bir hayalet olarak
dolaşmaktasın
hissediyorum bunu
hissedebiliyorum
takip ettiğini
beklediğini
ve hâlâ ve hâlâ
beni iteklediğini
ve hâlâ ve hâlâ
devam ettiğini
yaşamaya
görünmez bir kadın olarak
zihnimin içindeki
koridorlarda

evet doğru
kim ispatlayabilir ki
gördüğüm görüntülerin
bir yalan olduğunu
ve kim inkar edebilir
halüsinasyon anıların
arzulanan hayatın
bir yansıması olduğunu

kötücül gerçeklik
şüpheli zihin
ve hâlâ
yarattığım evrenin
etrafındaki cam duvarlardan
baktığınızda
gördüğünüz tek şey
görebildiğiniz
karanlık ise
aranızdan birinin gelip
ışıklarını yakmaya
cesaret edemediği içindir bu

çünkü
o esnada
bilinçdışı bir deneyim ile
savunma amaçlı kurduğum
bir çok bubi tuzağına
takılabilir
ve gerçek yüzünüzün
fotoğrafını
çektirebilirsiniz bana

o yüzden hala ve hala
ölülerle konuşuyorum ben
her yalnız kaldığım
sıkıcı zaman dilimlerinde
ölülerle ve
kaydedilmiş şarkılar ile

müzik
alkol
sihir
ve zarafet dolu
yitirilmiş düşler silsilesi

27.Haziran.2009

ıçimdeki ölü makine

şimdi sana
her şeyin yolunda gittiğini
ve mutlu olduğumu söylesem
inanmazsın biliyorum

ben de inanmıyorum zaten
nasıl olduğumu da bilmiyorum
ya da nasıl hissettiğimi

galiba hiçbir şey hissetmiyorum son zamanlarda
ve bundan bile emin olamıyorum
peşinden koştuğum bir şeyler olduğu doğru
ve yaptığım şeyler de var arada sırada
işe gitmek ya da
fanzin hazırlamak mesela
beyhude uğraşlar kısaca
fanzin neyi kurtarır?
çalışmak neyi askıya alır?

koca bir hiçliğe karşı
var olma savaşı vermek istemiyorum moruk
kendimi var etmeye de çalışmıyorum
bekliyorum sadece
ve beklerken de boş durmuyorum işte
oyalanma süreci hepsi
iş, yazı, kolâj, alkol, sigara, fanzin
bekleme süresini uzatmak için
süre gelen sıkıntıyı bertaraf etme yolları

ama arayış yok
senin de dediğin gibi
çoktan kapattık biz o sayfayı
8 yıl önce bu şehirde
bir fincanın içine bakıp
bana söylediğin gibi geçiyor her şey

ve senden sonra ölenlerin sayısı çoğaldı
ama senden önce ölmedi hiç kimse
benim için ölmemişti
ve ikimizin en iyi dostu
yanıma gelip
“o öldü” dediğinde
arkasından çıkıp
“bu amcık ağızlıya inanma girdo”
demeni bekledim
ve inanmadım da
hâlâ inanmıyorum

bana daima
“hayatını yaşa” derken sen
üstelik rotterdam’daki bir squat’ta
önce kafayı bulup
sonra damarlarını kanatmışsın...

öyle dediler
hep bir ağızdan
tüm dünya bağırdı suratıma sanki
istenmeyen bir ruhtan kurtulmuş gibi:
“o öldü”

aradan üç yıl geçti moruk
toprağın altında üç yıl
seni görmeyeli sekiz yıl oldu
ve “yirmi iki” deyip
delice bağırdığı günden
dokuz yıl sonra
özlem’in intiharı geldi

haberini almışsındır
ve belki de berabersinizdir o tarafta
sonra mı?
sonra nejat
sonra ebru
sonra ilker

ben buradayım hâlâ
bekliyorum
birileri ölürken
birileri ses etmeden yaşarken uzaklarda
arayıp sormazken
birileri telefonlarımı açmazken ve
birilerine de ben telefon açmazken
yaşanan her şeyin
bir ispatı olamayacak kadar donuk
teslim olmuş bir yüz ile
ve asla hiçbir şeyi
tam olarak karşılayamayan kelimelerimle
hayatta kalmayı sürdürüyorum

“neden?” diye sormazsın biliyorum
“yaşamalısın” dediğinde
aklından kendini öldürtmenin geçtiğini de biliyorum
ve doğru olanı yaptığını da

doğduğum andan itibaren
her defasında başa saran
ve artık
baştan başlamak istemediğim
bir evredeyim
sen buna “tırlatmak” derdin
teslim olmak değil
kabullenmek değil
yenilmek değil
olsa olsa
istesen kazanacağın bir maçta
kazanmak istemediğin bir kupa için
koşup boşa yorulmamak

burada böylece bekliyorum işte
zaman geçiyor hepsi bu
gerçekten hepsi bu

ve şimdi eğer
bana soracaksan tekrar
aradan geçen 3 yıldan sonra
“neler yapıyorsun ve ne değişti?” diye
dediğim gibi adli tıp uzmanı
mutlu ya da mutsuz değilim
umursamıyorum
aynen senin gibi
ve senden çalarak biraz ritmini
hayatta kalıyorum
tüm yaptığım bu aslında
hayatta kalmak
yemek, uyku, nefes, su
gerisi hortlaklar kasabasındaki bir gerçek kadar
sıra dışı ve düzensiz akmakta

ve dahası
seninle
sıradaki plâka için
tek mi çift mi yaptığımız
o can sıkıcı günleri
her türlü düşe yeğlerim.

ama düş yok artık
düşüş de yok
dedim ya
hissetmiyorum
mutsuz bile olamıyorum
mutlu olamıyorum
ölemiyorum
sevemiyorum
bir şeyin öldürdüğü bir şeyi taşıyorum içimde
hareket etmiyor
nefes almıyor
heyecan duymuyor
aynen kurulu bir saat gibi
yapması gerekenleri yapmak dışında
geri kalan tüm zamanlarda
bu aptal ekranın karşısında
saçmalıklar dolu dizeler karalayıp
müzik dinliyor
hep aynı şeyleri dinliyor
hep aynı şeyleri izliyor
hep aynı şeyleri yapıyor
ve hep aynı şeyleri yaşıyor
kapasitesi bu kadar

daha fazlasını beklerseniz
ya da buna zorlar
iteler
ve istemediği bir Şeyi
yapmak zorunda bırakırsanız
stop eder.
hıza ayak uyduramayıp
kendini imha eden
tüm eski dostlarım gibi

1.aralık.2008

this empty crow

1.

sabah, nefes nefese uyandım. ve kustum. berbat bir şekilde, kaldığım odanın ortasına. kanla karışık bir sıvı, çünkü midem bomboştı. ve nefes alamıyordum. bir an için öleceğimi düşündüm ama ölmedim. sonra bir sigara yakıp, ölümü askıya almaktan vazgeçtim. “geliceksen gel orospu çocuğu” dedim azraile, orgazmı geciktirme, sikip durduğun yeter, ağrılara dayanamıyorum artık, geliceksen gel. bekledim, cevap veren olmadı. sonra kusmuğumu temizleyip, balkona çıktım.

kendime bir kahve yapıp balkona çıktım ve bir sigara daha yaktım. sabahın yedisidi ve işe giden insanlar geçiyordu sokaktan. bu sokak bana ilham veriyordu. yazacak bir şeyler bulmak için, sokağa çıkmama gerek yok, zaten fazlasıyla insan geçiyor sokağımdan. ve sabahın bu saatinde, işe giden insanları görmek, onlara bakmak, yüz ifadelerini görmek, onların beni görmesi, yeteri kadar çok malzeme sağlıyor bana, sallapati şeyler üretmek için.

bir de, yaşanan bir gerçeklik var tabii, yaşanıp bitmiş olan, ve artık sadece bir film şeridi olarak zihinde varlığını koruyan geçmiş zaman dilimi. serserilik yapılan yıllar. serserilik yapıcak gücüm yok artık. ne ruhum ne de bedenim kaldırır sokakları. o yüzden evden çıkmıyorum günlerdir. yani çıkamıyorum. yani canım istemiyor. yani kendimi eve hapsettim. zaten sürekli olarak nefesim tıkanıyor ve nedense insanlar beni her gördüğünde, daha iyi görünüyorsun, diyor. garip. her neyse. olayımı daha fazla trajik hale getirmek istemiyorum, işin komik tarafını ele alıp gülelim. ne dersiniz? eğlenceli şeylerden bahsedelim.. geçenlerde bir eleman, hiçbir şey yaşamamışsın, o yüzden hep aynı şeyleri yazıyorsun, dedi, yani bu tip bir eleştiri yaptı, cevap vermedim, cevap vermeye gerek duymadım,

çünkü ne yaşadığım ya da ne yazdığım, açıkçası, sadece beni ilgilendirir. ve ne yaşadığının fazlasıyla farkındayım. ama artık, yeni bir şeyler yaşayabilecek kadar enerjimin olduğunu düşünmüyorum. o yüzden, eski hikayelerle, yaşanmış gerçek aşk hikayeleri ile, ehaha, o ne demek lan, baştan alalım, yaşanmış saçmalıklarla yolumuza edelim.

2.

uzun zaman önceydi. alsancak'ta, kıbrıs şehitlerine yakın bir evde kalıyordum. tuncay ve refik'le beraber. o günlerde, refik, istanbul'daydı, seçil ile beraber, bir kaç incik boncuk ve satılabilecek başka şeyler araştırmaya gitmişlerdi. ben de tuncay'a refakat ediyordum diyelim. gerçi tuncay'ın da benim refakatime ihtiyacı yoktu, çünkü, nerdeyse her gün, bi hatunla beraber oluyordu. o geceyi, farklı olarak, iki hatunla beraber geçirmişti.

sabah. bu kez tuncay, bir öksürük krizi ile uyanmış ve doğruca tuvalete koşmuştu. öksürük ve öğürtülerine uyanmış, uzandığım yerde bekliyordum. salon-da. odadan iki hatun çıktı, birinin boyu kısa, diğerinin uzundu. uzun olanın altında bir şort vardı sadece ve bacakları epey güzel görünüyordu, arzulamadım ama onu, hiç kimseyi arzulamıyordum o yıllarda, kafayı başka şeylerle bozmuş-tum. her neyse, hatun benden biraz büyüktü, 24 yaşlarında falandı yani, ben de on sekiz civarlarındaydım o yıllarda.

“n’aber dostum” dedi bana hatun, gözlerimin açık olduğunu görünce.

“hiç” dedim, “başım ağrıyor.”

“birazdan bi kaç şey alırsız, geçer” dedi, uyuşturucudan, ya da uyanıcılardan ya da alkolden bahsediyordu, bir şeyler işte, nefes almak, meyve suyu içmek ya da kahvaltı etmek daha mantıklıydı aslında, yani eğer yaşamak istiyorsan bunları yapman gerekiyordu, ama o günlerde o evde yaşayan hiç kimsenin yaşamak istediğini sanmıyorum. ya da şöyle diyelim, yaşlanacak kadar yaşamak istediğini. evet, böylesi daha doğru oldu. her neyse. kısa boylu olan hatunun üzerinde gecelik türevi bir elbise vardı, gecelik olup olmadığını bilmiyorum, askılı, altı etek olan, buluz gecelik karışımı bir şey işte. “sigara kaldı mı” diye sordu bana başını tutarak, kötü görünüyordu, oldukça kötü, uzandığım yerden cevap verdim, “gidip alırım birazdan”

gelip yanı başımdaki koltuğa oturdu. adı nilay mı neydi hatunun, öyle bi şey, nilay diyelim. diğerinin, yani uzun boylu olanının adını hatırlamıyorum, ona da ebru diyelim. hikâyenin daha kolay anlatılabilmesi ve anlaşılabilmesi için, isim-

lerin önceden belirtilmesi önemli gibime geliyor. her neyse, daha sonra tuncay döndü ve “iyi misin adamım” dedi bana.

“idare eder” dedim “para kaldı mı ya? sigara alayım.”

“kalmadı” dedi.

“yazdırıyorum o halde.”

“dene bakalım.”

ayağa kalkıp üzerime bir şeyler giydim ve salondan çıkıp, kapıyı açıp, merdivenlerden indim güç bela. o yıllarda bedensel açıdan iyi durumdaydım, bronşit başlangıcı yoktu, iki pnömotoraks ameliyatı olmamıştım henüz, psikoz yoktu, paranoya yoktu, acı yoktu, umutsuzluk yoktu, kendini güvende hissetmeme hali yoktu, boşluk yoktu, korku yoktu, asla yok olmayan her şeyin hala var olduğu zamanlardayız oysa şimdi, o zamanlar farkında değildik bunun, hepsi bu. vs vs vs...

hâlâ bir şeylerin biraz daha yaşanabilir kılınacağına dair, ya da gelecekte işlerin yolunda gideceğine dair bir umut taşıyordum içimde o yıllarda. şimdi umut etmenin ya da umutsuz olmanın arasında pek fark gözetmiyorum. her ikisi de hikâyeden ibaret. ne kadar umutlu ya da umutsuz olursanız olun, yaşadığınız hayat, sadece size bağlı olarak şekillenmediği için, ancak, her şey sonuçlandıktan sonra mutluluk ya da umutsuzluk oranlarınızı belirliyor, bu umut safsatası.

eğer bir olayın gerçekleşmesi için, çok fazla umut beslerseniz, ve sonucunda gerçekleşmezse, ciddi bir hayal kırıklığına uğruyorsunuz. eğer umut etmezseniz de, zaten bir şeyin gerçekleşmesi için çaba sarf etmiyorsunuz. bu kez de, kendi kendine, veya başkalarının desteği sayesinde, umutsuz bir vaka gerçeğe dönerse, o zaman bu sürprizden dolayı, aşırı mutlu olabiliyorsunuz. falan filan. ya da kısaca, aptal kelime oyunları. beni artık, o kadar da mutlu edecek bir şey kaldığını düşünmüyorum, dünya üzerinde. müzik sadece, hepsi bu. güçlü tınılar. geçelim.

bakkala gittim ve “günaydın abi, sigara alıcaktım” dedim

“borcunuzu ne zaman ödeyeceksiniz” dedi

“en kısa zamanda diye söyledi tuncay” dedim, “refik istanbul’a, bazı dostlardan borç almak için gitmiş.” yalan söylüyordum ve inanmadı elbette.

her neyse işte, sonuç olarak sigarayı vermedi adam. “önce borcunuzu ödeyin lan” dedi. ben de dönüşte yoldan geçen birinden tek bir sigara isteyip eve döndüm. giderken kapıyı açık bıraktığım için, direkt salona girdim ve salon boştu.

tuncay'ın odasının kapısı kapalıydı. gene vuruşuyorlar herhalde deyip ses çıkarmadım. sigarayı yaktım ve içmeye başladım, sigara yarıya inmişken banyonun kapısı açıldı ve içerden nilay çıktı. üzerine bir havlu sarmıştı. karşıma oturdu ve “paket nerde?” dedi.

“paket yok vermedi eleman, yoldan geçen birinden tek aldım”, dedim

“bi nefes içeyim o zaman” dedi.

“al geri kalanı iç” dedim.

uyuşturucu kullanılan bir ortamda, gerçekten paylaşım denilen şeyin bokunu çıkartabilir, sonraki döneminizde de, herkesi paylaşımcı zannederek üst üste bir dolu kazık yersiniz. her neyse, sigarayı aldı hatun ve bacak bacak üzerine atarak gerindi, bacakları güzel görünüyordu, ama ben daha çok saçları ile ilgileniyordum. uzun siyah dalgalı saçları ile. her neyse, daha sonra bana

“sen özlem’in sevgilisisin değil mi?” dedi

“bilmiyorum, değiliz galiba” dedim

“nasıl yani?” dedi

“boş ver” dedim “karışık bir konu bu”

“onu seviyor musun?”

“o da beni seviyormuş ama birlikte değiliz”

“neden?”

“bilmiyorum”

“kendisine sormadın mı?”

“bira içelim” dedim ve ayağa kalkıp mutfağa gittim.

biliyordum aslında sorduğu soruların cevaplarını, ama herkesin bir noktaya kadar içlerine girmelerine izin verdikleri insanlar vardır, o noktadan sonrası tehlikeli olabilir, çünkü çok fazla kişisel sır, çok fazla bağlantı ve bir süre sonra, eğer o insan fazlasıyla içinize girmiş, duvarınızı aşmış ve her şeyinizi deşifre etmişse, duygusal bir boku da başlatabiliyor bu, ve ben insanlara soru sormayan biriyim, kimse de benim gibi, bir noktaya kadar saydam olmadığı için, işler tek taraflı yürüyor. o günlerde biraz kapalıydım, pek konuşmuyordum. her neyse, elimde iki şişeye geri döndüm ve iki şişeyi de tuncay kapıp, birini ebru'ya verdi, “eyvallah adamım” diye gülerek. odadan çıkmışlardı. gidip iki şişe daha alıcakken, nilay kalktı yerinden ve “sen otur ben alırım” dedi. bu sırada ebru bana dönüp “seninle de sevişsek fena olmaz ha” dedi bir kahkaha atarak, “neden aramıza katılmadın dün gece?”

“onun bazı sorunları var” dedi tuncay.

“ne o lan, eşcinsel falan mısın” dedi ebru bana.

“aşık olduğu bir kadın da var aynı zamanda” dedi tuncay, “çocuğun üzerine gitme.”

“tamam tamam şaka yapıyordum” dedi ebru.

benden yaşça büyük bir kaç insanın arasında durmuş, benim hakkımdaki konuşmalarını dinliyordum ses çıkarmadan.

“biraz garip bir çocuk ama” dedi ebru içeri girip, “hiç konuşmuyor.”

“zamanla konuşmayı öğrenicek” dedi tuncay “benim gençliğime benziyor.”

“oho ho” dedi ebru, “yaşlanmış gibi konuştu.”

“yaşlandım” tabii dedi tuncay, “baksana şu halime, saçlarım dökülüyor.”

“bu çocuk iyi yazıyor ama” dedi nilay.

“işe yaramaz” dedi tuncay, “o şekilde yazmanın, yaşama pozitif bir etkisi olmaz. bakın, ben bıraktım yazmayı, arada sırada saçmalarsam da, bi köşe de unutuyorum.”

tuncay sürekli konuyu benim üzerimden kendine çekmeye çalışıyor, bu iki hatun da bana odaklanmaya çalışıyordu. o yıllarda, bir idiottan farkım yoktu, gerçi hâlâ yok, ama o zamanlar sessiz bir idiottum, şimdiyse konuşan, tepki veren ve ufak bir underground üne sahip bir idiotum. kısaca değişen bir şey olmadı geçen ona sence içinde. tuncay haklıydı, yazmanın, yaşamıma en küçük bir artısı olmuyordu, yaşamını sürdürmekten ziyade delirmemek ve konuşacak kimse bulamadığın için yazıyordun. sonrasının bir anlamı olmasa da, yayınlıydun üstüne. insanlar gelip tebrik ediyordu, sen de eyvallah deyip geçiyordun, hepsi bu.

sonra dışarı çıktık, ebru ve nilay evlerine gitti. ben de tuncayla beraber, takı tezgahı açmaya. aralık ayı mı neydi. öyle bir şey. iki bin yılı. hava hafiften kapanyordu ve yağmur çiseliyordu, ama paraya ihtiyacımız vardı, gerçekten paraya ihtiyacımız vardı ve böyle kapalı, kasvetli, sıkıcı günlerde, pek satış olmayacağını bilsek de, o tezgahı açmak zorundaydık. anlıyor musunuz? yolda gördüğümüz iki elemandan birer sigara alıp yolumuza devam ettik, tezgâhı açtık, takıları ve bir kaç ilginç aksesuarı sergilenebilecek şekilde dizdikten sonra, beklemeye başladık. bu sırada tuncay, iki hafif ölçekli uyarıcıdan bir kaç tablet verdi, ikisini karıştırınca, kendini üç dört saat kadar enerjik hissediyordun. bunlar, eczaneden reçeteye alabileceğiniz ama almanın da kolay olduğu iki haptı.

tuncay çalmıştı bunları, tezgâh açacağımız yere gelirken girdiğimiz bir eczaneden. ben hatunu, kekemeliğimle oyalarken, o iki dakkada işi bitirmiş ve dışarı çıkmıştı. ardından ben, zaten türkiye’de bulunmadığını bildiğim bir ilacın, türkiye’de bulunmadığını söyleyen hatuna “teşekkür ederim, tamam amerika’ya dönünce tedarik edeceğim o halde.” dedim ve çıktım.

amerika’yla bir bağlantım falan da yoktu, yalan söylüyordum. eğer, ihtiyacınız olan şeylere erişmeniz engelleniyorsa, her türlü yalan dolana başvurmak zorunda kalırsınız ve bu da sizi vicdani olarak pek rahatsız etmez. böyle diyordu tuncay, kapitalizm herkesin birbirini düzmek zorunda olduğu bir sistem, diyordu, eğer olayı vicdan meselesi haline getirir ve emeğinin hakkıyla kazanmaya çalışırsan, aç kalabilirsin. o yüzden, geçimini sağlayabilecek kadarını, geçimini sağlayabileceğinden fazlasını kazananlardan çalmalısın, bu senin en doğal hakkın. ben hırsızlık yapmıyorum, adaletimi sağlıyorum, robin hood gibi düşün meseleyi, eşitlik, ekonomik denge unsuru.

tuncay çok fazla kitap okumuştı ve artık okumuyordu, marx, bakunin, kropotkin, hobbes, adam smith, bir sürü düşünür, her koldan... kendince hayatı çözdüğüne inanıyor ve ideolojik hiçbir şeye inanmıyordu artık, ona göre en doğru yaşam biçimi sosyalizmdi ama sosyalistler vicdanlarına yenik düşüp, kapitalizm karşısında ciddi bir tehdit olamadan sefalet içinde ölüyordu. ben ölmeyeceğim, diyordu bana, ben eroin bağımlısıyım, yani zaten ölmüşüm, diyordu, o yüzden bir daha ölmem, ta ki kendi işimi bitirene dek, ama sen hayatını yaşayacaksın, anladın mı beni?

yol boyunca bunları geveleyip durdu ve sonra sevgi yoluna gelip tezgâhı açtık ve bana iki değişik haptan bi kaç tablet verdi işte. ben istiyordum bunları, çünkü o sıralar ben de eroin dışında ne bok bulursam içiyordum. aslında eroine de başlayacaktım ama tuncay ve refik, böyle bir durumda beni öldüresiye dövceklerini, hatta kordonda denizden aşağı atabileceklerini söylemişlerdi ve çok ciddiydiler bunu söylerken, çok sınırlıydiler. “biz zaten bu boka bi kere bulaştık adamım” demişti bana refik, “bak, şimdi çıkamıyoruz işin içinden, bir de sen başlama, diğer her ne bok istiyorsan iç, onlardan kurtulabilirsin, zamanı geldiğinde.”

ki öyle de oldu. kurtulmadım gerçi ama kontrol ben de, yılda bir iki üç kez geri dönerim. “bir tur daha dönelim - öldür şunu - elimdeki ölü - kaşık nerde? peki ya çakmak?” geçelim.

her neyse işte, tezgâhı açıp beklemeye başladık.. bir satış yaparsak, bir sigara alabilecektik. beklüyordum. kimse geçmiyordu yoldan. sabahın dokuzuydu. hafiften yağmur çiseliyordu, biz de üzerimize iki eski püskü yağmurluk geçirmiş, tezgâhın üzerine de dört çita ve bir poşetten güzel bir kapalı tribün inşa etmiş, beklüyorduk. sefalet.

20 ya da 25 dakika, hiç konuşmadan geçti. tuncay öylece durmuş, yere bakıyordu. ben de öylece durmuş yere bakıyordum. boş bakışlar. sonra,

“moruk, kafayı yiyicem ya” dedi.

“ben yedim bile” dedim.

“anasını sikeyim, kimse geçmiyor arabalar dışında.”

“n’apıcaz?”

“bilmem, beklüyörüz işte, bekleyelim”

“hıhım”

beklemeye devam ettik, hilton oteline yakın bir yerdeydik ve o caddeden arada bir arabalar geçiyor, arada bir insanlar geçiyor, ama kimse dönüp tezgâhı açtığımız sokağa girmiyordu, bizler de öyle çığırktan insanlar değildik, gerçi tuncay, kafası biraz daha iyi olsa, yoldan geçen insanları her türlü tezgâha çeker ver bir şeyler kakalardı da, henüz o seviyeye gelmemişti. hem yoldan geçen insanların çoğu da işe veya okula giden insanlar olduğu için, onun on dakika sürecek olan pazarlama nutkunu dinleyecek zamanları olmazdı.

“tek mi çift mi oynayalım” dedi tuncay.

“anlaştık” dedim.

tek mi çift mi şöyle oynanır; yoldan geçen arabaların son rakamlarına göre, bir kişi tek, diğeri çift der. böyle saçma salak bir oyun, ama can sıkıntısını öldürmeye birebirdir. ve tuncay, tek, dedi, ve ben, çift, dedim, ve arabaları beklemeye başladık. bu kez de araba geçmemeye başlamıştı. her şey ters gidiyordu. ve telefon çaldı, tuncayın telefonu, çünkü o sıralarda benim kendime ait bir telefonum yoktu, olsaydı da çalmazdı gerçi, hâlâ çalmaz...

her neyse, dönelim geçmişe, elimizde bir tek geçmiş güzel günler kaldı. arayan ebru’ydu ve aşk masalları sallıyordu tuncay’a, tuncay da lafi dönüp doluşturıp sekse getiriyordu. sonra kapattılar telefonu ve tuncay bana dönüp, “geçen araba oldu mu moruk” dedi.

“yok olmadı moruk” dedim.

“nilay çok iyi bir kız” dedi “ama bu ebru kaltağı kıskançlık krizine girmiş, salak, geri zekalı kaltak”

“boş ver” dedim, “nilay’ı ben de sevdim, ama ebru gerçekten rahatsız edici”

“neyse, insanlarla sevişmeye başlayınca, onları daha iyi tanıyorsun aslında, en yalın hallerini görünüyorsun yatakta, sadece bedenen çıplak olmuyorlar, ruhsal olarak da çırılçıplak kalıyorlar, her şeylerini görüyorsun, tabii görebilecek göz-
lere sahipsen.”

“ben bilmiyorum abi” dedim.

“öğrenirsin zamanla” dedi, “daha yaşayacağın çok şey var.”

her neyse, sonra zaman geçti işte. bir kaç takı sattık o gün. akşamüstüne doğru, yoldan bi hatun geçiyordu, tuncay önüne geçip, “kulağınız boş görünüyor ve bu size yakışmıyor hanımefendi” dedi. tuncay hatunları nasıl tavlayacağını çok iyi bilir, her anlamda nasıl tavlayacağını. normalde onun asıldığını düşünürsünüz ama onun umurunda bile değildir hatunlar, o kendi içindeki acıyı yatıştırabilmek ve geceyi atlatabilmek ve yalnız kalmamak için hatunlarla beraber olduğunu söyler, ve doğruyu söylüyordur ve gerçekten ağzı da iyi laf yapar. hatun dönüp “şey ben, ne desem bilemedim” dedi.

“bir şey demeniz gerekmiyor” dedi, “deneyin ve görün, yeter.” gülümsedi hatun, ve sonra tuncay eğilip bir kaç küpe gösterdi hatuna, bi kaç da laf çevirdi, ve sattı küpeyi.

bu şekilde geçiyordu günler, kimi zaman yüz kağıt topluyorduk, kimi zaman hiç, kimi zaman bir şeyler çaldık, kimi zaman bir şeyler hediye ettik insanlara, bir keresinde bi lise öğrencisi gelmişti, henüz on altı yaşındaydı, ve bir bilekliği çok sevdi, o gün özlemlerle beraberdik tezgahta. “uf ya bu çok güzelmiş” dedi lise öğrencisi, bana dönerek fiyatını sordu, söyledim, “ya çok pahalıymış ama” dedi “yani aslında pahalı değil de işte, bana pahalı geliyor.”

“al” dedi özlem ona, “ben yaptım onu, hediyelem olsun.”

“a-a, sen mi yaptın?” dedi hatun.

“hıhım” dedi özlem “ama işime yaramıyorlar, senin işine yarar belki, sana şans getirir bakarsın, hediye etmek istiyorum, ama derslerine sıkı çalış oldu mu, ve ne olmak istiyorsan büyüyünce, o olmaya çalış.”

“çok teşekkür ederim abla ya” dedi hatun “şey ben, karşılığında bir şey vermek istiyorum ama, şey, yani.”

“tamam, önemli değil” dedi özlem “al ve git. o, senin, kaybetme, kendini de kaybetmemene yardımcı olur belki.”

3.

sonra zaman geçti işte, ıstık hızıyla hem de.. ve bir kaç gün önce, sabahın altısında, balkonda oturuyordum. hava aydınlanmak üzereydi ve insanlar işe gitmeye hazırlanıyordu yine. evim birinci kat olduğu için, yani sokağın zeminine paralel olduğu için, yoldan geçen herkesle göz göze geliyordum. yan taraftaki evin balkonuna bir hatun çıktı, oturup bir sigara yaktı, bu hatunu ilk kez görüyordum, normalde o evde böyle biri yaşamıyordu. 30 yaşlarındaydı hatun, ama çökmüş görünüyordu, her neyse bir ara göz göze geldik ve “günaydın” dedim, “günaydın” dedi ve şaşırды, “ben seni tanıyor muyum?”

“ben seni ilk kez gördüm ama ben burada yaşıyorum, normalde böyle durumlarda bi günaydın derim insanlara.”

“hmm anlıyorum, sen bana hiç yabancı gelmedin ama”

“nasıl yani?”

“ben seni tanıyorum, diyorum, yani yanılmıyorsam”

“yanılıyorsundur umarım”

yüzünü ekşitip, “bu ne demek” diye sordu

“hiçbir şey demek değil, tanımıyorum seni” dedim, iş koymaya çalışan hatunlardan biri olduğunu düşünüyordum, ve pek insan canlısı biri de değildir. her neyse,

“ya belki karıştırıyorumdur ama girdap mı adın” diye sordu.

“ha siktir, ya sen kimsin?” dedim.

“nilay” dedi.

tekrar “ha siktir” dedim, “şu bizim dokuz sene önceki nilay mı?”

“ta kendisi.”

“çok değişmişsin.”

“sesinden tanıdım aslında seni, sen de değişmişsin.”

“değişiklik iyidir” dedim, “napıyorsun burada.”

balkondan balkona konuşuyorduk. tesadüfün böylesi. sonra bana içeri girmek zorunda olduğunu, burada teyzesinin yaşadığını, kendisinin çevik bire yakın bir yerde bir evi olduğunu ve evini iki öğrenciye kiralayıp, onlarla beraber yaşayarak yaşamını sürdürdüğünden bahsetti, sonra öğlen buluşmak üzere evlerimize geri döndük.

4.

gidip biraz daha uyudum ve öğlene doğru kalkıp balkona çıktım, nilay balkonda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bekliyordu

“ne bekliyorsun bakalım” dedim.

“şşş sessiz ol, içinde eniştem var” dedi.

“tamam, dışarı çıkalım mı” dedim.

“akşamüstü beşte heykelde buluşalım” dedi sessizce.

“anlaştık” dedim ve içeri girip biraz daha uzandım, kitap okuyordum uzandığım yerde, zen üzerine yazılmış bir kitap daha, yani kitabın konusu zenle zerre alakalı değil, ama zen üzerine yazılmış, anlatabiliyor muyum?

her neyse, sonra akşamüstü beş oldu ve heykele çıkıp nilay’ı gördüm, yanına gittim, sarıldık, “ee n’apıyoruz?” dedi.

“bilmem” dedim “açıkçası mekânlar bana dokunuyor.”

“bize gidelim mi?”

“evde başka kim var?”

“şu aralar boş, bizim kızlar ailelerinin yanına gitti.”

“tesadüfler silsilesi devam ediyor” dedim.

“siktir et tesadüfleri, neler yapıyorsun anlat bakalım” dedi.

“hiç” dedim, “bildiğin gibi her şey”

“lan oğlum hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki, hâlâ konuşamıyor musun yoksa?”

“yok yok, o sorunu çözdük, gördüğün gibi.”

“evet, daha rahatlamış görünüyorsun.”

“eskiden içim rahattı, şimdi dışarıdan rahat görünüyorum, ters yüz edildim.” bi kahkaha attım, o da bir kahkaha atıp, “ne içiyoruz” dedi.

“ya şey, bende”

“ya, siktir et parayı şimdi, ne içiyorsun” dedi.

“şarap” dedim, bi markete girdik, üç şişe şarap, iki paket sigara alıp çıktık, iyi görünüyordu hatun, sadece biraz çökmüştü, hepsi bu, hâlâ uyuşturucu kullanıp kullanmadığını merak ediyordum aslında ama sormaya gerek duymadım, onunda sormaya gerek duymadığı ve sormaya çekindiği sorular olduğunu biliyordum, zamanla her şey açığa çıkardı nasılsa. bir apartmana girip beşinci kata tırmanmaya başladık. o önden çıkıyordu ve altındaki eteğin altından bacakları hâlâ enfes görünüyordu açıkçası. etkilendiğimi inkâr edemem, ama gecenin sonunu, akıcağın muhabbet belirleyecekti. sonuçta, iki çift geyik döndürüp, dünya görüşünüz hakkında da iki üç politik saçmalık zırvalayamadıktan sonra, bir hatunla düzüşmenin anlamı yoktu, ön sevişmenin de öncesi ön muhabbeti belki. benim de aklımda, açıkçası hiç, bu hatunun evine gideyim de bir güzelim düzüşelim gibi bir saçmalık barınmıyordu, eski bir dostla tekrar karşılaşmak, moralimi düzeltmişti, hepsi bu.

her neyse eve çıktık ve içeri girdik. müzik açtı,

“ne dinlersin” dedi

“aç bakalım sen bir şeyler” dedim

“o halde biraz nostalji yapacağız” dedi ve cock sparrer açtı bana.

“yapma bunu” dedim.

“yaptım bile” dedi.

“ağlatıcaksın” dedim.

“neden?”

“neler olduğunu bilmiyorsun.”

“anlat o zaman.”

“ne anlatayım?”

“neler olduğunu.”

“ali ayşe’yi sevdi ve ayşe’nin babası ali’yi öldürdü” kahkaha attım, ama acı bir kahkahaydı.

“bu ne lan şimdi?” dedi.

“böyle şeyler de oluyor hayatta güzelim” dedim.

“bırak şimdi geyiği, görüşüyor musun hâlâ bizimkilerle, tuncay n’apıyor?”

“o, öldü” dedim.

“nasıl lan? ne zaman?”

“rotherdam. intihar. ya bu konuyu geçelim mi? şu müziği de kapat lütfen, duygusal bir boka bağlayacaksın beni şimdi”

işin ilginç yanı, o an çalan şey, pek de öyle duygusala bağlanabilecek bir melodi değildi ama bazı şarkıların zihninizde oluşturduğu acısal anı tahribatları vardır. aslında, zamanında o şarkılar güzel zamanlarınıza aittir, ama artık o güzel zamana ait olan anıları paylaştığınız insanlar hayatta olmadığı için, o şarkılarda size acı vermeye başlamıştır, cock sparrer da, bir skin grubu olmasına rağmen, ben de böyle ağlamaklı bir his oluşturabilir. her neyse geçelim...

“geçelim” dedim, o başka bir gruba geçince, “bunu da geçelim” dedim.

“a-a, sokucam ama, kalk kendin ayarla müziğini” dedi. kalkıp kendim ayarladım müziğimi. ve cock sparrer açıp yerime oturdum.

“al işte” dedi “bi çatlak daha, beni az önce bunu kapatmam için kaldırmadın mı yerimden.”

“çalınabilecek en iyi şey bu” dedim ona, “şu an için bu, çok fazla şey çaldırdık insanlara geçmişte, elimizde de kala kala çalınabilecek üç beş şarkı kaldı, onları da çaldırmaya niyetim yok.”

“lan çok şairsel konuştun ha” dedi.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“siktir et şairselliği, sen neler yapıyorsun” dedim.

“ben işte, burada iki öğrenci var, onlar bana toplam dört yüz kâğıt veriyorlar, kira olarak, ben de onla kendimi idare ediyorum.”

“iyi iş” dedim “güzel”

“sen çalışıyor musun bi yer de?”

“çalışıyordum, artık çalışmak istemiyorum, çalışma eylemine eskiden de karşıydım biliyorsun”

“evet, ee? geçim?”

“bir kaç web sitesi yapıyorum isteyene, evden, öyle bir şeyler.”

“ha iyi o zaman” dedi, “özlem n’apıyor?”

“hay sokayım ya, o da öldü.”

“herkes ölmüş lan, seçil”

“ha bak o almanya’da, evlendi”

“refikle mi?”

“yok be güzelim, ne refik’i, babası bi herifle evlendirecekti ya o zamanlar seçil’i”

“ya onu biliyorum, hatırladım şimdi, ee?”

“öyle işte, yılda bir kere türkiye’ye ailesinin yanına geliyor, yazları, yakında gelir, haber veririm sana da, takılırız.”

“anlaştık, şey, bir şey daha sorucam ama, gene öldü diyeceksin diye korkuyorum”

“refik n’apıyor bilmiyorum, son iki yıldır haber alamıyorum, en son 2007 yılında geldi izmir’e, sonra bi daha ses çıkmadı, hayatta mı bilmiyorum”

“kötü ya” dedi

“kötü” dedim, “her şey fazlasıyla kötü ve sıkıcı ve saçma”

“çok haklısın”

“senin şu çatlak karı n’aptı?”

“kim?”

“ya vardı ya bi tane, adını unuttum”

“valla ben de unuttum”

“geçelim o zaman”

sonra işte, iki şişe şarap tükendi, ve bir şişe yarıya inince, gidip iki şişe daha aldım, geldim, geldiğimimde, uzandığımı gördüm, ışığı kapatıcakken, kalktı ve

“n’apıyorsun?” dedi

“sızdın sandım” dedim

“bana tecavüz edicektin yani” dedi gülümseyerek, fazlasıyla sarhoştu.

“aklımdan böyle bir şey geçirmediğim değil hani” dedim gülerek.

geçirmemiştim aslında, ama isteseydi de ret etmezdim, ruhuma defalarca tecavüz edildikten sonra. sonra dönüp sikindirik bir grup açtı bilgisayardan, ama çaldıkça sikindirik olmadıklarına karar verdim. bazen bazı şeyleri sonradan seversiniz, ve sonradan sevdiğiniz şeyler, daha kalıcı bir bağ oluşturur. benim this empty flow aşkımda olduğu gibi. geçelim.

gecenin ikisine geliyordu saat. konu tekrar tuncay’a döndü

“çok sevdim onu biliyor musun?” dedi

“yok, hayır” dedim

“ama işte, şu ebru çatlağı yüzünden bi türlü itiraf edemedim, hoş gerçi itiraf etsem de sonuç değişmezdi, tuncay başka bir âlemde yaşıyordu, kendisini kapatmıştı, benimle beraberken araya üçüncü bir hatun almasına uyuz oluyordum”

“o, böyleydi” dedim “duygusal boşluğa bir an bile fırsat vermiyordu, yeni bir acı daha çekmemek için ki ben de artık bunu yapıyorum”

“yani değişim” dedi

“yani dönüşüm” diye düzelttim

“en doğrusu bu aslında” dedi “uyuyalım artık, ben çok sarhoş oldum”

“olur”

ayrı kanepelerde sızdık ve sabahın yedisinde bi baş ağrısı ile uyanıp sağa sola dönerek tekrar uykuya daldım bir süre sonra. tamamen uyandıgımda, saat ona geliyordu. gözlerimi açtım ve nilay’ın dün gece bıraktığı yerde olmadığını gördüm, müzik açıldı ve magenta skycode çalıyordu, this empty crow, aynı şarkı dönüp duruyordu, dün gece müzik üzerine de konuşmuştuk ve sabahına hatunun tavsiyelerimi ciddiye aldığını gördüm.

9 sene önce olduğu gibi, banyodan üzerine bir havlu sarıp çıktı ve karşı koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. elimde yarıya kadarını içtiğim bir sigara vardı. gülümsedi. gülümsedim. hatırlıyorduk geçmişi, tüm detaylarıyla hem de, güzel bir şeydi bu. yani, ortak bir geçmişe sahip olduğunuz insanlarla bazen nostaljiye dalmak güzeldir, geçmişte takılıp kalmadığınız sürece, sorun yok.

“son sigara” dedim, “içer misin?”

“sen onu bana ver, bakkala inip bira ve sigara al” dedi.

“tamam” dedim, hâlâ sağlığınıza önem vermiyor, kahvaltı yerine sigara, çay veya meyve suyu yerine alkol alıyorduk, hiçbir şey değişmemiştii geçen onca

sene içinde. aslına bakarsanız, o gün bir tesadüf daha olmasını istedim, yani şu hatunun evinde kalan öğrencilerden birinin de, yıllar önce özlem'in bileklik hediye ettiği o 16 yaşındaki lise öğrencisi olmasını. ama bu kadarı da fazla olurdu zaten. her neyse işte, bakkala gidip geldim. yıllar içinde değişen bir şey de, artık paramızın, bizi idare edecek kadar olmasıydı ve sefalet içinde yaşıyor sayılmazdık, biraz sınıf atlamıştık belki de, ve hiç değilse artık birilerinden bir şeyler yürütmemize gerek kalmıyordu, artık çok fazla uyarıcı veya türevlerini de kullanmıyorduk. ve eve geldiğimde, hatunun, bir sehpanın üzerindeki iki tutam cigara ile oynadığını gördüm

“bulmuşsun” dedim, dün iki saat, o otu aramış ama bulamamıştı.

“buldum, aradıklarımı aramadığım zaman buluyorum.”

“arayan belasını bulur derler” dedim.

“o zaman bu şey bir bela değil” dedi cigarayı kast ederek

“değil tabiyki de” dedim.

“çok sık içiyor musun hâlâ?”

“artık, yılda bir kaç kez sadece”

“ben de. sarmayı öğrenebildin mi?”

“yok, hâlâ iyi saramam, sana bırakıyorum.”

sonra bir üçlü sardı ve tükettik, sonra sevişmeye başladık. nasıl oldu bilmiyorum. bir anda öpüşmeye başlamıştık. sonra üzerime çıktı, sonra üzerine çıktım. her şey bir anda olup bitti. tüm acımı boşalmışım gibi hissettim boşalırken. acı çektim yani gerçekten. ruhumu, filtreli bir vakum gibi emiyor ve sadece zehri alıyormuş gibi hissettim, beni emerken. crack'in, ağızda bıraktığı o tuhaf tadı hissettim, onu yalarken de. sonra işte, her şey bir anda olup bitti ve perdeler hâlâ örtük, ışıklar da hâlâ sönük olduğu için, loş bir ortamda, biraz beraber olup, öğlene doğru da sıkı bir kahvaltı yaptık. sonra bana

“ee, başka neler yapıyorsun oğlum anlatsana” dedi

“sen kaç yaşındaydın ya” dedim

“ohoo, âşık mı oldunuz efendim” dedi

“sıkmişim aşkı” dedim

“ha iyi o zaman, otuzu geçeli üç yıl oldu”

“otuza üç yılın kaldı”

“tehlikeli”

“ney?”

“otuza yaklaşmak”

“yaşlanıyoruz kızım”

“hâlâ hayattayız hiç değilse” dedi ve bir pot kırdığını fark ederek özür diledi,

“siktir et ya” dedim, biz de ölücez zaten, şunun şurasında kaç senemiz kaldı ki?”

“ee başka?”

“başka bişi yok” dedim

“yazmıyor musun artık”

“ya bırak o hikâyeyi, internette var işte, girer bakarsın, siktir et”

“tamam, peki”

sonra tutup, bok varmış gibi, akşama doğru, kafalarımız iyice demlenmişken, fonumuza melankolik bir şeyler açtı ve bu bana hiç iyi gelmedi.. bu, o’na da hiç iyi gelmedi. hepimizin, geçmişte, benzer acıları vardı, tüm insanların, ama acınızı acısına ekleyip sizle beraber ağlamak yerine, teselli etmeye çalışan, ya da abarttığımızı vurgulayan, ya da “herkes aynı şeyleri yaşıyor” diyerek acınızı normalleştirmeye çalışan herkese kin besliyorduk. hepimizin benzer sorunları vardı sonuçta, paraya ihtiyacımız vardı, yalnız kalmamaya ihtiyacımız vardı, yalnız kalmaya da ihtiyacımız vardı, bazen sevişmeye, bazen de âşık olmaya ihtiyacımız vardı, ve yaşadıklarını abartan herkese de kin besliyorduk.

“bazen” dedi bana “şu televizyon dizilerini izliyorum da, işte yalnızım bu aralar, bizim kızlar memleketinde, canım sıkılıyor, izliyorum, ve ‘ne yaşadınız ki ne yazıyorsunuz’ diyesim geliyor o fotokopi senaristlere” dedi “kimse, gerçek hayatı anlatmıyor” dedi “kimse, gerçek hayatını da anlatmıyor” dedi “o yüzden ben de böyle kendi kendime, evimde yaşayan öğrencilerle, dönem dönem değişen öğrencilerle oyalanıyorum.” dedi

“güzel bence” dedim, “geçmişte yaşanan her şey, artık bana çok fazla geliyor” dedim, “o yüzden, pek evden çıkmıyorum” dedim, “insanlarla pek iletişim de kurmak istemiyorum” dedim, “insanlar çok saldırgan” dedim, “çok benciller, seni ya dönüştürmek ya da sindirmek istiyorlar” dedim, “ve sürekli yardım istiyorlar, kimse kendi işini kendisi göremiyor, hep birilerinin üzerine yıkmak istiyorlar” dedim.

“haklısın” dedi “neyse ki işte, bi evim var, idare ediyorum bu şekilde, kira falan.”

“öyle” dedim “ben de ailem ölünce n’apıcam bilmiyorum.”

“sen onlardan önce ölürsün” dedi gülerek, “şey kızma, şaka yapıyorum”

“haklı olabilirsin” dedim gülerek “ama ölmem ben, büyüyünce çok zengin olacam.”

“büyük adam olucaksın ha” dedi, gülüyorduk.

“büyük adam olacam evet, ülkeyi kurtarırım.”

“dünyayı kurtaran adam” bi kakhaha attı.

“dünyası kurtadam, madam” dedim, bi kakhaha daha attı, benzetmemi anladığına sevindim. çoğu zaman insanlarla konuşurken beni anlamadıklarını düşünüp irkiliyordum, dünyası kurt adam, gece ve gündüz, gündüz ve gece. dön dolaş. dolunay. pisagor teoremi. crack’in, ayrışmadan önceki o saf hali. ve ruhun acıya bulanmadan önceki, umutlu hali. ve gecenin, üzerimizdeki dinginlik ve melankolik hali. ve gündüz insan kalabalığı olan sokakların, mide bulandırıcı yan etkisi. sonra işte, o gece de orda takılıp, sabahın beşinde, pederin emekli maaşını çekmek için çıktım evden, sabahın beşinde çıktım, çünkü daha sonra güneş doğucak ve çok fazla sıra olucak ve çok fazla insanla muhatap olmak zorunda kalıcaktım. çevik bir’den, heykele doğru sapıp, oradan da sürücü kursuna doğru dönüp ilerledim.

bizim buralar geceleri hareketlidir, üç beş tane çorbacı ve lokanta var, sabaha dek açık, onların önünden geçtim, üçü kapatmıştı, ikisinde hâlâ müşteri vardı, masaları toplayan ve yerleri süpüren garsonlara kolay gelsin ve günaydın deyip bir tanıdık daha çıkmaması için dua ettim. nilay, bir tanıdık olarak iyiydi ama kimi eski tanıdıklar, artık görmek istemediğiniz ama sizi görmek için can atan insanlar olabilir. sonra işte bankamatige gittim, parayı çekip eve gelip, sıfırladım parayı. faturalar ağzımıza sıçarken, hâlâ bir kaç insanın o sihirli kakhahâlarını ve hüznü neşelerini, hüznün neşesini, bizden esirgemedikleri için, -ve hiç olmazsa hâlâ bizi kamufle edicek bir evimiz olduğu için, kendimi şanslı hissedip, şarap kokan nefesimle uykuya daldım.

zihnimin içinde dönüp duran film şeritlerinin canı cehenneme, yaşandı ve bitti ve artık yaşanabilecek bir hayat yok önümde.. uzatma dakikaları. ve yenik durumda olduğumuzu söylüyorlar durmadan, oyuna dahil olmadığımız halde. ve skoru değiştirebilecek bir atağa kalkmak konusunda hevesimiz yok, sahayı terk etmeye hazırız. hepsi bu. bir üstünlük savaşı gütmenden süren ve berabere biten bir kaç iyi gece daha yaşamak, kâfi.

başlık, magenta skycode’un bir şarkısının adıdır

21 mayıs 2009

Zack – 2

bir kaç sene sonraydı. zack bir mektup aldı. şöyle yazıyordu mektupta:

“selam abi.

biriyle tanıştım, sana çok benziyor, aradığın o olabilir.

spaceboy”

zack, mektubun kimden geldiğini bilmiyordu, ama aldırış da etmedi. zihni o sırada, onüçüncü dünyada dolanıyordu. konstre olmuştu. uçmuştu. bir kaç sanyelik dönüşler dışında, bu zamanda yaşamıyordu. gördükleri hayal olabilirdi, zihni ona oyun oynuyor da olabilirdi, doktorların söylediği kimin umrunda ki, ya da psikoloji zırvaları, hastalıklar, ilaçlar, delilik ve sağlık, kimin umrunda?

zack, seyahatini tamamladı ve bir duş aldı ardından. neye inanacağını bilmiyordu. tek istediği akıl sağlığını korumak ve insanlara bir şey belli etmemekti. tekrar tedavi edilmeye çalışılabilirdi, üzerinde bir takım deneyler de yapabilirlerdi. kendini toplumdaki korumaya çalışıyordu sadece, o yüzden kimseyle konuşmuyordu. “bırak ne hali varsa görsünler” demişti, zamanın birinde yazdığı bir şiirde. “bırak ne hali varsa görsünler.” ama yazmıyordu artık zack, okuyordu sadece, hem de her şeyi. bir kaç sene sonrasındaydı ve herkesin beklediği o değişim yaşanmamıştı, zack biliyordu neler olup bittiğini. geçmişten gelen kalıntıları çözmüştü, ama konuşması gerekmiyordu, çünkü insanlara yardım edemezdi. yardıma ihtiyacı olan biri, bir başkasına nasıl yardım edebilirdi ki zaten. ama hayır, zack bir yardıma ihtiyacı olduğunu da inanmıyordu, yaşıyordu işte öylesine, tabii buna yaşamak demiyordu çevresindekiler ama çevre kimin umrunda ki?

zack mektubu inceledi. ve adrese baktı, polanya'dan geliyordu mektup ve türkçe yazılmıştı. underground bir üne sahip olduğu dönemde bir adresi vardı ve hala en son bilinen adresinde oturuyordu zack. ama öldüğünü ilan etmiş ve çevresindeki herkesi öldürmüştü. eskiden tanıdığı kimseyle konuşmuyor, keşfedilmek de istemiyordu, tek istediği hayatta kalmak ve biraz daha beklemektir.

evden çıkıp, kırtasiyeye gitti, boş bir kağıt ve zarf aldı. zarfın içine boş kağıdı koydu ve mektubun üzerindeki adresi yazıp postaladı. bir kaç gün geçti aradan. zack bu süreç içerisinde, konu hakkında hiçbir şey düşünmedi. daha önemli sorunları vardı. bir iş bulması gerekiyordu, acilen bir iş bulması gerekiyordu, yoksa açlıktan ölücekti, nerdeyse. ama onu daha çok, sigarasızlık korkutuyordu, bir eroin bağımlısı gibi krize giriyordu ki eskiden eroin dışında her bir bok do-laşmıştı vücudunda.

sigara sigara sigara dedi. aynen figaro figaro figaro gibi söylüyordu bunu. bir iş bulmalıyım, ya da intihar etmeliyim. iki seçenek kaldı geriye, çalış ya da öl.

kapitalizm, insanlara taktığı tasmayı biraz daha sıkıyı başarmıştı o yıllarda, her yere yayılmıştı çok uluslu şirketler, her yere ama, dünyanın içine ediyorlardı. ve ufak muhalif gruplar da aptal yöntemlerle karşı koymaya çalışıyor ama ne-dense tek bir ortak düşmana karşı, bir kaç -kendi içinde birbirine de düşman olan- grup savaşıyordu. herkesin tek amacı devrim veya reformdu ama bunu kendi istedikleri biçimde yapmaya uğraştıkları için, tek yapabildikleri kapitaliz-min ekmeğine yağ sürmektir. başka hiçbir şey değil.

bir kaç gün sonra bir mektup daha geldi. bu kez, “abell” imzasını taşıyordu ve adres ve yazı farklıydı, başka biri de yazmış olabilirdi. zack bunu düşünmüyordu, insanların ufak oyunlarına kafa yormayı bırakalı seneler olmuştu. insanlarla uğraşmıyordu zack, onları anlamaya çalışmayı bırak, dinlemiyordu bile, izliyordu sadece, ve duyuyordu ve bazen bazı insanlara karşı tatsızlaşıyordu bazılarında da yardım ediyordu.

mektupta şunlar yazmaktaydı:

“merhaba
bir kaç gün sonra izmir’de olacak
mutlaka karşılaşacaksınız
dikkatli ol”

zack mektubu yaktı ve yeni bir boş mektup gönderdi. sonra da bir bara gidip, içti içti içti, sonra hesabı ödemededen ortadan sıvışıp kayboldu. sızdı o gece bir parkta. sabah kuş sesleri ile uyandı ve eve geldi. duvarları izleyip müzik dinledi, hepsi bu.

bir kaç gün sonra bir mektup daha. üzerinde adres yoktu, kendi adresi bile yoktu. ve içi de boştu. sadece zarf. kapısının altından içeri atılmıştı. hepsi bu.

zack o gün bir iş buldu. deliliğim için bir metot bulmalıyım diye düşündü, çok fazla insan var bu barda. iş, bir barda garsonluk yapmak üzerineydi ve evine bırakılan ilanlardan biriydi. şu, işe ihtiyacınız varsa yazılı olanlardan. zack hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. mektuplar, sonra bir ilan, hemen işe alınması. umurunda bile değildi. düşünmeyi de bırakalı uzun zaman olmuştu. düşündüğü tek şey, eski ve kapanmayan yaralarıydı.

o gün, akşam, barda, aynı onun gibi tek başına içip insanları izleyen bir hatun gördü. gözgöze geldiler, sadece bir saniye, ve zack, ilk kez, bir insanın gözlerine bakmaktan korktu, içi titredi ve hemen işine döndü. kadının o an ne yaptığını bilmiyordu.

o gece boyunca, zack, kadından uzak durmaya çalıştı. o masa boşmuş gibi davranmaya çalışıyor, oradan gelmesi muhtemel bir siparişi görmezden geliyor, gördüklerini başka bir garsona havale ediyordu ve o gece, bardaki hemen hemen her erkek ve tüm garsonlar, bu gizemli kadına salça olmaya çalışıyor. zack hariç.

barın kapanmasına yakın, kadın aşırı sarhoş bir halde bir adamla bardan dışarı çıktı. hayır sarmaş dolaş değillerdi, hayır elele tutuşmuyorlardı, beraber yürüyorlardı sadece ve zack neler döndüğünü anlamıştı çünkü bunu o da yapıyordu. evine bazı insanları getirirdi zack arada sırada, kadın ya da erkek, getirir ve konuşurdu onlarla. dinlerdi daha çok ve konuşurdu ve eğer evine gelen kadınsa, ve onu öpmeye çalışırsa, evden kovardı.

kadın bardan çıkarken zack ortalığı topluyordu. kadının arkasından bakmaya bile cesaret edememişti.

sonra, ertesi gün. kadın epey geç bir saatte, bir hatunla beraber geldi bu kez. hatun 40'lı yaşlarda, sarışın, kısa boylu ve güzel bir kızdı. ve zack hatuna da bakamıyordu. korkuyordu ve korktuğu şeyi de adı gibi biliyordu.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

gecenin ilerleyen saatlerinde kadın ve hatun ve iki adam bardan çıktılar. o iki adam da bara sonradan gelmişti ve zack onlara da bakmaya korkmuştu.

zack işi bıraktı. üçüncü gün. ne o bara gitti ne de evden çıktı. yeni bir mektup daha bekliyordu ve mektupların kadından geldiğinden adı gibi emindi. ve kadın da korkuyordu, emindi bundan. tekrar aşk-imbansız

zack yine acıya gömülmüş ve zihnine bir tünel daha kazıp, bu kez de 3. çağ'a gitmişti. geri döndüğünde, bir duş aldı, ve yatıp uyudu.

sabah uyandığında, kapısında bir mektup buldu. adres yok, üzeri boş bir zarf. içinden çıkan kağıda, sigara yanıkları ile, "her insan, doğarken acı çeker" yazıyordu.

işi bıraktığı bara gitti, "çalışamayacağım" dedi, boş bir masaya oturup bir bira istedi. ve bu sırada kadın içeri girip boş bir masaya oturdu ve göz göze geldiler. bir saniye. zack ölümüne sigara içiyordu, ölümüne, kalbinin can çektiğini hissediyordu resmen, ve hiçbir şey hissetmemek için çabalıyordu. bir şarkı bestelemiştir kendine, sözleri şöyleydi:

ben bir bitkiyim ben bir bitkiyim
lala lala la
kessen acımaz etim
lala lala la
nefes almaya ihtiyacım yok - sigara verin
la la la
bedenim ölmeden önce ruhumun sesini kestim
tralala

ben bir bitkiyim solgun ve kederli
lala lala la
ne tek eşliyim ne çok eşli
lala lala la
yalnızlık mahsustur - ben ise eşsizim
la la la
ne havlarım ne ısıtırırım - ama beni hapsedin
tralalaa

şarkıyı söylüyordu içinden zack, uzun bir şarkıydı, devam ediyordu daha, ve korkudan titriyordu gerçekten. kadın ayağa kalktı, yanından geçti, tuvalete gitti, geri geldi, yanından geçerken, “sessizliğim çılgımdır” dedi ve yerine oturdu. zack ona baktı. çok dikkatlice. kadın bakmıyordu ama zack öfkelenmişti gerçekten. zack’ın bir şiirinin adıydı bu ve bu şiiri hiçbir zaman yayınlamamıştı, yayınlamadığı binlerce şey gibi onu da çöpe atmıştı zack zamanın birinde. bu kadın o kağıt parçalarını bulmuş olabilir miydi? bunu bilmiyordu. ama bulmuş olsa bile, onların çoğu yakılıp kül halinde çöpe konmuştu, kimisi de bir defter olarak karalanıp, iyice deforma edilip, sokağa bırakılmıştı. dönem dönem sokağa defterler atıyordu zack. o kadar çok şey yazmıştı ki sıkılmıştı artık yazmaktan. yeter demişti. yazmama gerek yok, insanlara bir şey anlatmak zorunda değilim.

kadınla gözgöze geldiler ve zack sesli olarak “içinden imdat diye bağıryorsun” dedi, kadın ona bakmadan, “korkuyorum” dedi, zack “sen mi ben mi” dedi, kadın, “oyun oynamaktan sıkıldım” dedi, zack “o halde game over mı” dedi, kadın “tek canım kaldı” dedi, zack “bundan asla emin olamazsın” dedi ve bardaki insanların onları dinliyor olduğunu farkettileri için her ikisi birden aynı anda “kesin sesinizi be” diye bağırdılar ve sonra ayağa kalkıp bardan çıktılar.

“nereye” dedi zack

“hiçbir yerden geliyorum ve hiçbir yere gidiyorum” dedi kadın

“deli olacam” dedi zack

“delilik iyileşmektir” dedi kadın

“bana bak” dedi zack, “sıkıldım bu oyundan, gerçek misin?” kadın cevap vermedi, irkilmişti bu soru karşısında.

yoldan geçen insanlara döndü zack, “hey! bakın, yanımda bir kadın var, görüyor musunuz” diyordu yanından geçenlere, “siz de onu görüyor musunuz? yanımda şu an bir kadın var mı?”. kimse cevap vermedi ve herkes bir deliye nasıl bakarsa, zack’e de öyle bakıp yanından geçip gitti.

zack yere çöküp ağlamaya başladı ve bu esnada kadın, zack’ın sırtını okşayıp “hadi kalk sahile gidelim” dedi.

hiç konuşmadılar. kilise sokağından geçerken bir kaç bira aldılar ve sahil kenarına oturup, bacaklarını denize doğru sarkıtıp içmeye başladılar.

kadın lafa girdi:

“iyi düşün, dört bira aldık, birini sen içiyorsun, birini ben, gerçek olup olmadığımı anlamana yardımcı olabilir bu”

“hıhı eminim öyledir” dedi zack umarsamaz bir şekilde,

“peki ya sen gerçek misin” dedi kadın zack’e

“bilmiyorum” dedi zack, “bunları düşünmeyi bırakalı çok oldu”

“düşünce insanı bırakmaz” dedi kadın

“düşünce, organize edilebilir mi?” dedi zack

“umut etmekten korkuyorsun” dedi kadın

“kesinlikle” dedi zack, “kesinlikle korkuyorum, düşünmekten korkuyorum, hissetmekten korkuyorum, var olmaktan korkuyorum, yok olmaktan korkuyorum”

“o halde bir sigara”

“kesinlikle” dedi zack, “kesinlikle bir sigara. sigara sigara sigara”.

birer sigara yakıp denizi seyrettiler. “ne kadarını biliyorsun” dedi zack

“anlattığın kadarını” dedi kadın

“yayınlamadıklarım dahil mi?”

“hayır”

“o halde yanımdan geçerken söylediğin şeyi nerden buldun?”

“sessizlik çılgılımdır mı?”

“evet o”

“ilk onu okumuştum ben, unuttun mu?”

“nerden buldun dedim sana”

“sen verdin bana, Tartarus’da geziyordun, karşılaşmıştık, unuttun mu?”

“bak ben buna inanmıyorum tamam mı, onlar gerçek değil, o görüntüler benim bilinçaltımın bana oynadığı oyun ve ben deliyim ve iyileşmeye de hiç ama hiç niyetim yok, anlaştık mı, şimdi defol git burdan”

“zack” dedi kadın, “şu bileğime bak, sana bir şey hatırlatıyor mu?”

“acaba seni öldürsem, gerçekliğini ispatlamış olur muyum? ne dersin, seni bu denizden atayım, eğer biri gelip kurtarırsa, gerçek olduğuna inanırım”

kadın kahkahayla gülmeye başladı

“kendine gel, şaka yapıyordum, 17 yaşındayken eski kitap satıyordun, bir kitap almıştım senden, ne kadar unutkanısın. son sekiz yıldır sana sürekli ipuç-

ları bırakıyorum ama o kadar körleştirmişsinki kendini, geçmişinle ilgili hiç bir ipucunu takip etmiyorsun”

“bilinçaltım bana oyun oynuyordu, o ipuçlarını ben bırakıp..”

“zack, saçmasapan konuşma” dedi kadın ve bu sırada kendini denize atıp imdaat diye bağırılmaya başladı. o sırada oldu ne olduysa. üç insan aynı anda denize atlayıp kadını kurtardılar ve bu sırada zack tüm olan biteni izlemekle yetindi, kadın kurtuldu, kalabalık dağıldı ve olay durulunca kadın zack’in yanına gelip üzerindeki ıslak elbiselerle, “hadi bana gidelim” dedi,

“gerçeksın” dedi zack

“elbette gerçeğim ve sen de delirmedin, bütün olan biteni anlatacım sana, gel”

“öğrenmek istemiyorum” dedi zack, “gerçekten çok yorgunum ben”

“hadi ama inatlaşma” dedi kadın “gel”

“hala senin gerçek olduğuna inanmıyorum” dedi zack ve hala kadının gözlerine bakamıyordu aslında.

“sıkıldım” dedi zack “seni öldürebilirim”

“gözlerime bak” dedi kadın, “kollarıma bak, hala benim ben olduğuma inanmıyor musun?”

“bak! sen, 17 yaşındayken ortaya çıkan ve sonra bristola kaçıp, orada gebe-rip giden bir kaltaksın tamam mı? öldürdüm ben seni, anlaştık mı? öldün sen, senin hakkında yazmayı bıraktım, sen öldün, anlaştık mı? ölüsün yani, kurguma uymak zorundasın, heteronym’larım bana karşı gelmemeli”

“abim sana yalan söylemiş olamaz mı?”

“ölüsün sen”

“kollarıma bak zack”

“sen ölüsün” dedi zack ve titriyordu, gerçekten titriyordu ve gözleri doldu, korkuyordu. yine, yeni bir psikoza girmiş olabilirdi ve korkuyordu. nedeni yalnızlıktı. psikozun nedeni. insanlar ve yalnızlıktı. tutarsız bir şekilde hareket eden insanlardı. önce inanıyordun insanlara, sonra senin inancını ve güvenini yerle bir ediyorlardı. zack hiçbir şeye inanmıyordu artık. hiçbir şey hissetmemeye zor-luyordu kendini. ve kadına dönüp

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“özlem” dedi, “ölmüş olman lazımdı”

“beni geri çağırdın”

“hayır çağırmadım”

“o halde açıkla, neden burdayım”

“bilmiyorum, tamam mı? yalnızlıktan olabilir, sıkıldım, yorgunum, uyumak istiyorum, gerçekten uyumaya ihtiyacım var benim, iki saat uyuyup uyanıyorum, uyamak zorundayım, uyumam gerekiyor”

“gitmemi istemediğin sürece gitmem” dedi kadın

“ama gittin” dedi zack, “geçmişte, gittin”

“sen istedin bunu”

“farkında değilim”

“iyileşmek istiyordun”

“ama iyileşmek istemiyorum artık, tamam mı? mantıklı düşünmek istemiyorum, gerçeğe dönmek istemiyorum, insanlarla iletişim kurmak istemiyorum, sevişmek istemiyorum, aşık olmak istemiyorum, arkadaş olmak, dost olmak, çoğul olmak, hiçbir şey istemiyorum”

“bunlarını hepsini biliyorum zack” dedi kadın

“iyi o halde” dedi zack, “sesini kes. bir duble sessizlik lütfen”

“peki. bir iki üç tıp”

kadın, zack’in hayallerinde yarattığı ve aşık olduğu ve tamamen aradığı gibi biriydi. o yaratmıştı kadını, yıllar önce, yaratmış ve öldürmüştü. tamamen kendine göre dekore ettiği bir dünyası vardı zack’in, bir değil, bir çok. zack zihninin içinde yaşıyordu, başka bir dünyada, ve gerçek dünyada iken, kesinlikle ama kesinlikle hiçbir şey hissetmemeye zorluyordu kendini.

“düşünce organize edilir mi” dedi zack tekrar, sessizliği bozup.

eve geldiğinde, başı çok ağrıyordu, bir duş alıp, yatağa uzandı.

10 kasım 2011

geriyeye dönüşler
ikinci bölüm

sonuç

kukuleta.

ardından bir sigara yaktım. ardından, bir sigara daha. ve hemen ardından. böylece devam etti. ne kadar bilmiyorum. sigara üstüne sigara. hemen hemen aralıksız diyebileceğimiz bir hızda. peş peşe. ardından. yani, sigaranın ardından sigara derken, aynı zamanda, ilk sigarada, bir şeyin ardındanı.

ardından sigara yaktım. belki de, verilmiş bir sözü bozmak, sözünde durmamış olmak, söylenilmiş olan yalanlardan, inanılmış olan yalanlardan, inandırılmış olan yalanlardan, intikam almak içindi.

ciğerlerine yazık ediyorsun dedi, seçil. az önce dedi bunu. birkaç saat kadar önce. ben size anlatmaya başlamadan önce, o günü ve o geceyi, ve onun öncesini, ve sonrasını, anlatmaya, başlamadan, bi kaç saat önce. geldi. pencereyi çaldı. yerinden söktü camı. alıp götürdü. geliyorum diyerek. ve beş ya da oniki salise içinde, tekrar belirdi. bu kez odanın içinde.

naptın sen dedim. bu soruda zaman eksik diye verdi karşılığı. neyin zamanı anlamadım dedim. soruda zaman eksik dedi, ben de anlamadım, ve daha bir kaç şey daha. ne zaman naptım, neyi naptım, belirsiz ifadelerden hazetmem bilirsin, biraz gerizekalıyım ben.

böyle bir durumda, genellikle, karşı tarafın sözü, estrafurullah olurdu, ama benim, hiçbir zaman, nezaketen dahi olsa, uydurulmuş laflarla, işim olmadı galiba. boşver dedim, hepimiz zaman zaman gerizekalı olmak zorundayız, başka türlü, kaldıramazdık, onca yükü. camıma naptın?

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

senin cama ihtiyacın yok dedi, dışardan gelen sesleri, zaten duyamayacak kadar sağırsın, ve dışarıdan kimsenin de odana bakıyor olma ihtimalinden rahatsızlık duymayacak kadar körsün, napıcaksın cam ve perdeyi.

peki ya soğuk dedim, soğuk hava dalgasının oluşturduğu etkenler?

onu da geç diye karşılık verdi, sen üşüyor olma halinden hoşlanırsın.

peki dedim, sen bilirsin. neden burdasın?

bunu biliyorsun dedi, zaman zaman çağırılıyorsun bizi, özlem öldü, tuncay öldü, refik kayboldu, geriye bıraka bıraka en işe yaramaz heteronym kaldı. ben.

özlem ölmemiş dedim ona, abisi yalan söylemiş.

ha ha ha şeklinde güldü, gülmedi, dalga geçerçesine yapmacık bir gülüş koydu ortaya, kendini kandırma oğlum dedi, sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki, yaşadığın gerçekliği ortadan kaldırmak için, oyun oynuyorsun kendi kafanın içinde, siktiret özlem'i, başka bir isim de başka bir şey olur ya da, onu da siktiret, beni de, herşeyi, gördüğün tüm yanlısamları veya gözardı etmekten yorulduğun gerçekliği, siktiret! açık ve net, kelime bu: sik.tir.et!

si ile başlayan bir kelime duyunca sigara içme isteği duyuyorum dedim

yak o zaman bitane dedi

elimdeki yanıyor zaten

bitane daha yak, biri bitmeden diğerini ateşle, on parmağında on sigara olsun, buna ne dersin? on parmağında on marifet gibi ha?

sekiz parmak arası boşluğunda sekiz zehir dedim, bu daha iyi değil mi?

neyi değiştirir?

bu soruda bi çok şey eksik diye karşılık verdim, anlamadım.

bok anlamadın dedi, domuz gibi biliyorsun neyden bahsettiğimi

onu ilk kez bu kadar sert görüyordum, yo hayır, onu geçmişte bir çok kez, sert, öfkeli, kendinden emin bir öfke halinde, yalın, dolaysız ve yalpalamadan konuşur şekillerde görmüştüm, ama konuştuğu kişi, bu koşullarda, daima refikti, ve ilk kez, bana karşı, bu kadar öfke dolu, ve acımasızlık içeren gözlerle bakıyordu. o gözler bana aitti, ona değil. kendi gözlerimden kendime bakıyor, az önce bakkaldan aldığım, yani az önce derken, yine bir kaç saat öncesi demek istiyorum, salise diye geçtiğim zaman dilimi de, size göre saat olabilir, ve sadece gerçeklik değil, zamansal anlamda da, algımı yitirdiğim için, günler ve haftaları, farklı alanlarda değerlendiriyorum. aynı zamanda, benim birkaç yıl önce dediğim şeye, siz gayet pek tabii, iki saat sonra olacak birşeymiş ya da hiç olmamış veya olmayacak birşeymiş gibi düşünebilirsiniz, anlatırken, anlamlandırırken, demek istiyorum.

sürekli olarak, “yani, demek istediğim” deme ihtiyacı hissediyorsanız, ve bununla bağlayarak anlatmak istediğinizi tekrar açıklıyorsanız, ve tekrar, sonrasında, “aslında şöyle dersek” diyerek, tekrar, siz anlaşılammak noktasında, derin bir kaygı içersindesinizdir, demektir bu. anlatabiliyor muyum?

ben, bunu çok sık kullanırım bu arada, “anlatabiliyor muyum?”, “anlıyorsun ya?”, “anlatabildim mi?”. ve gelen cevap, hayır ise, ki genellikle “hayırdır”, es geçiyorum, “boşver” gibi, “neyse siktiret” gibi. çünkü biliyorumki, zihnimdeki fotoğrafı, hangi açıdan çekersem çekeyim, var olan akış, gayet net aksayacak, aksanıma. ilk izleyişinde anlamadığım için, tekrar izleme ihtiyacı hissedeceğin, ve bu şekilde farklı keşiflerle, zihnini doyurabileceğin, boktan bir film değil bu. işte tam da bu yüzden moruk, eğer anlamıyorsan, kendini zorlama, zihnine kapalı olabilir, içinde bulunduğun koridorumun, tüm odaları. göremezsin, görmek istemediğin için değil, ben görmeni istemediğim için. devam edelim.

seçil geldi. pencereyi çaldı, söktü. gitti. tekrar geldi. bana, bir konferans, ardından bir zılgıt çekip, sonra koltuğa oturdu.

anlat.

ben de anlatmaya başladım sonra. odada kendi kendine konuşan, ya da sarıldığı yastığa, uyuması için, yastığın büründürüldüğü karakterin uyuması için, masal anlatan, anlatırken uyuyakalan, bir adam düşünün. mesele gayet basit, öyle değil mi? do you understand me?

ardından bir sigara yaktım işte, senin ardından, hemen o gece, senin eve sa-
bahın köründe geldiğin, ve geldiğin evde benim olmadığım, hiç olmadığım, ve
hiç bir zaman senin de olmadığın kendi evimde, bir sigara yaktım. hayır işte de-
ğildim. hayır evde de değildim. cehennemim dibindeydim. bu ne demek biliyor
musun? cehennemim dibi?

birak şimdi oğlum dedi seçil, seni duymaz, duymuyor, duymayacak, benimle
konuşur musun?

bu sırada ellerini kollarını gözlerime, göz izama, baktığım kör noktaya, denk
getirmek için çaba sarferek sallarken, “heey sana diyorum” diyordu. bağırıyordu
gerçekten ve onu bi tek ben duyabiliyordum, anlayabiliyor musunuz? şöyle
anlatayım: ah! kendimle çelişkiye düştüm. anlatıyorum. evin içindeki hiç kim-
senin, kendisini öldürseniz, ve bu esnada imdat diye, avazının çıktığı kadar ve
sesi kısılana kadar, bağırmasına izin verecek olsanız dahi, sizin dışınızda hiç
kimsenin, çığılıklarını duyamayacak olması. çünkü, o andan, bir kaç an öncesin-
de, ben, eczaneye gidip geldim. hepsi bu. kadın vardı bitane, orada, tezgahın
arkasında, ona bana içersinde iyi bir miktarda bir takım şeyler bulunan, bazı
ufak haplar satıp satamayacağını sordum. bu şekilde değil ama. ona, hangi has-
talığa iyi geldiğini bile söyleyebileceğim kadar, iyi bildiğim, bir hapın, adını ve
soyadını söyleyerek, bir kutu istedim. hepsi bu. reçetesiz. aynı novalgin gibi, ya
da panalgin. ya da aspirin. ya da başka sikriboktan bir şey gibi. ve bence, yani
bana kalırsa, bu arada hiçbirşey bana kalmaz, kalsaydı kararsız kalıp size zaman
kaybettirmez, hemen ne yapmanız gerektiğini söyledim, net olarak ve duraksa-
madan, ama karar anında daima görmezden geldiği halde tüm kararlardan en
çok etkilenen bir karakter olarak, genellikle hiçbirşey bana kalmaz. bana kalsa,
ne diyordum amına koyayım? diyeceğim şeyi unuttum. herneyse. seçil?

anlat!

sert, tavizsiz, ve aynen tipik bir sorgu memuru kıvamında, konuşuyordu. an-
latmazsan ölüceksin der gibiydi ama, bunu da “seni öldürürüm” şeklinde bir
tehditle yanılmıyordu, bu, daha çok, nefes alıp vermekle ilgiliydi: nefes ver-
mezsen ölürsün, anlatmazsan ölürsün, aynı şey.

aşırı şekilde yemek yiyip, sürekli olarak da kusan biri, kilo almaz. bunun gibi:
anlat yoksa, ruhuna karışıp seni zehirleyebilir. kus yoksa, sindirip kanına karış-
tırıcaksın o maddeyi.

'susayım yoksa ölürem'e zorlarlar oysa bizi, daima. ve burada ki, "ölürüm" de, az önceki "ölürsün"den tamamen tümleşik yapıda tersi bir anlama sahip. anlamıyorsanız, anlamsız kalsın. herşeyi anlamlandırmak zorunda değiliz ve aslına bakarsanız, "beni kimse anlamıyor" diyen insan, öznelde, kendini anlamıyordur. anlatamıyor demiyorum, anlamıyordur. ve kendini anlayamayan insanlardan, uzak durmaya çalıştığımı, anlatabilmek için, net olmayan insanlardan, kuracağı bir cümle için otuz sefer düşünen insanlardan, çekimser insanlardan, kararsız insanlardan, müşkülpesent insanlardan, hazetmediğimi, edemediğimi, ve yeni biriyle tanıştırılmanın bana o kadar da ilgi çekici gelmediğini, izah etmek için, kurduğum kırk farklı denklemde de, 'bilinilmek istemeyen' olarak anılan, x , gene karşıma çıkardı. y eşittir x ise. ve birbirlerine çarpılmalarının sonucu da, x ve y 'ye eşit değerdeyse, yani bir bütünlük varsa aralarında, bunları birbirinden çıkarıp sıfırlanmaya ya da toplayarak ayrılık yaratmaya, zorlamanın, gereği yok diye düşünüyorum. ama mutlaka, o x eşittir y denklemindeki, x 'in iki yanında bulunan mutlak değer çizgilerini, görmezden geliyorum. ve yıkılan duvarlar sonrasında, toplamlar da, çıkarımlar da, çarpımlar da, çarpılmalar da, bölünmeler de, mutasyona uğrayarak, beni irrasyonel anılara, geri götürüyor.

birinin karışık şekilde konuşuyor olması, kafasının karışık olduğu anlamına gelebilir mi dedi seçil. hayır, bunu ona ben söylettim, ve ekledim ardından:

kafamın karışık olduğu falan yok güzelim, ayrıca kafası karışık insanlardan da hazetmiyorum. birşey yapıyorsan, yapmışsındır, yapmadan önce tasarlanan ve her türlü "neden yaptım" sorusunu kapsayacak olan o kılıflar, yapıları görmezden gelmemizi, veya es geçmemizi sağlamaz. en azından benim için, bu böyledir. olası, gerçekleşme ihtimali olan, her türlü hamleyi, gerçekleştirmeyi düşlediğin anda, olay bitmiştir. sonrasında, buna engel olan, her türlü "ama" itkisi, karşılıklı güveni zamanla zehirleyecek olan, maddeyi, solumanıza neden olur. birinin sana güvenmesi için, senin kendine güvenmen gerekir. ve bu bile, kendine güvenmeyen birinin, sana güvenmesi için, önkoşul olmaktan çıkabilir, çünkü günün birinde, zayıf düşerek, teslim olarak, gerçekleştirebilme ihtimali olduğunu bildiği her türlü hamleye karşılık, şimdilik kendisini frenleyebildiği düşüncesi, ona, "günün birinde.." şüphesine bağlı şekilde bir savunma mekanizması armağan eder. daha fazla devam edemicem buna. geçelim. yumuşatalım.

bi sigara daha yaksana dedi seçil, elindeki ölü.

tamam dedim, öyle yaparım. sen yapıyorsun?

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

görüyorsun naptığımı, ister misin?

kaşığla çakmağı uzattı bana, sanki başka bir çıkış kapısı kalmamış gibi bakıyordu yüzüme, “özlem öldü, tuncay öldü, refik de kayıp, tamam mı? anladın mı? ve sen de tartarus’dan kaçmaya bile yeltenmiyorsun.

ama biliyorsun dedim ona, eurydice..

sikmişim eurydice’i dedi. onlar başaramadı tamam mı. onbin yıl önceydi o. bitti gitti. gerçekliğinden bile insanların artık şüphe ettiği zamanlar üzerine, kurgulanmış, binlerce olasılık. şuan.biz.burdayız. ya bir tünel kaz, ya da tüm kolanları havaya uçur, içerdeyken. girişler onarılamayacak durumda zaten, bir üst kata, yeni bir kat, çıkamazsın, taşımaz seni, aşağıda olup bitenler.

aynı fikirde olduğumu söyledim ona.

aynı fikirde falan değilsin dedi, amcık gibi konuşmayı bırak, sen burda oturmuş, sigara üstüne sigara yakıyor, uyuşturucuya dönmenin eşliğinde, hergün alkol alıp, bekliyorsun. hala beklediğine inanmıyorum. garip kuramlarını, kimsenin anlamak için çaba sarfetmeyeği, saçma matematik argümanlarıyla besliyorsun. biri sana, “beni kimse anlamıyor” dediğinde, itici buluyorsun, ama senin durumun daha vahim bana kalırsa, çünkü sen kendin dışında kimseyi anlamıyorsun. ve kendini onaylıyor olman, onandığın anlamına gelmiyor, hatta tam tersine, onaylamadığın herşey, çoktan onanmış, onere edilmiş, onarılmış, paketlenmiş, ve kullanıma hazır formatta, servise sunulmuş, satılıyor herkese.

yalnız değilim dedim ona, yanlıyım ben. yalınım. yalınım. bu kez ben de, sert bir ifadeye bürünmüştüm. kendimden yanayım!

bana kalırsa yana yatıyorsun artık, batmana az kaldı, hu huu, gemi devriliyor.

uyuz oluyordum gerçekten, ama karşı koyamıyordum işnelemelerine, haklılık payı da olabileceği için değil, beni kurtarmaya çalışmadığı, aksine, tamamen dibe itecek şekilde, karanlığı yaktığı için.

umrumda bile değil dedim ona, burda bu şekilde ölmeye razıyım

ama ölmüyorsun canım dedi, tatlı bir sırıtışla birlikte, yaşama ihtimalin de kalmadı, yaşam destek cihazını fişten çekmemi ister misin?

bununla ne kast ettiğini biliyordum. haklıydı, domuz gibi anlıyordum onu, ve kendimi bile anlamazdan gelmekten başka, yapabileceğim bir şey kalmamıştı, bu odadan çıkmak ya da zemini çökertmemek için. yere sağlam basmamak adına, özen gösteriyordum adeta, çünkü aksi durumda, altımdaki boşluğun farkına varacak ve yere kapaklanıyordum.

cambaz ipinde dengede durmaya çalışıyorsun ama ben ip falan göremiyorum ortada, nabeeer? dedi.

üff hatırlatıp durma şunu dedim, biliyorum ben kendimi. bira alıp geleyim dolaptan, ister misin?

yedinci biran.

birşeyleri sayıp durma olur mu? sigarayı, birayı, saati, günleri, yaşı, parayı, yolumdan geçen karıncaları, sayıp durmaktan vazgeç.

ben hatırlatıyorum sadece, unutma diye yani, şu ipi boynuna dolayalım mı?

tavan taşımaz beni.

yere çakılırsın, zemin de çürük hem, biliyorsun. bir alt katta, aradığın. yukardakiler taşınmış.

en tepedekini sikeyim.

kim o? başbakan mı?

tanrı

başın belaya girebilir

tanrının görmezden geldiği insanları, ona inananlar ciddiye almaz.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

dürülülü. mantık hatası! onlar kendileri dışında hiçbirşeye inanmıyorlar yavrum.

onlar, bu hikayede, bizi kabil, kendilerini de habil sanıyorlar. oysa onlar onan, bizde er'iz. tanrı her iki gruptan da nefret ediyor dedim.

konuyu değıştirme dedi, anlat, dinliyorum.

“ardından bir sigara yaktım işte” dedim ona. hepsi bu.

toprak'a noldu?

hiç doğmadı o. hayal kurduk sadece.

hayal kurmakla hayat kurmak arasında kalın bir çizgi vardır, çocuk değilsin

biliyorum dedim ona, siktiret, uyuyalım mı artık?

bi sigara daha içmiyecekmissin?

bitti

yoksa uyumazdın.

uyumuyorum ben, yatıyorum öyle, ölü gibi.

e öl o zaman işte, uyanmazsın bir daha.

üstkattan birilerinin düşmesini bekliyorum ben.

ben de, bir alt katı denemelisin diyorum.

birinci kattayım yahu, ne altı.

toprak?

yuh artık seçil, kendi başına intihar edemiyorsun diye, yanına arkadaş arıyorsun resmen, uyuyalım mı?

ölelim! çantasından bir paket sigara çıkardı, bunu söylerken. ve paketi açarken, gülümsüyordu, kapalı paket, jeletini açtı, kutuyu açtı, ve “ta tam” dedi, “süpriz”.

içi boştu paketin. “anladın mı” dedi, herşey bu noktada kitli, senin umrunda değil mavran da böyle birşey işte, işine gelmeyince, uyucam ben deyip, susuyorsun. ama tek yaptığın, karanlıkta, sırt üstü uzanıp, tavanı dikizlemek.

kes artık dedim ona, oyun oynama benle, olur mu? birileri takmış, “ben de emir kuluyum abi” lafına, herkes emir kulu anasını satayım, herkes masum, herkes yapmak zorunda kaldığı şeyleri itiraf edip af dilenme peşinde, biri de çıkıp, zorunluluk dediğiniz boklar, tercih edilebilir daha zor birşeye götüneüz yemediği için, seçtiğiniz bir şık sadece, diyemiyor. ışık görmüyorum ben, hiçbirşey de hiç bir şekilde, o yüzden sigarayı fener yaptım, yolumu aydınlatısın diye değil üstelik, gözümü karartıyor sadece, ki gözüme tuttuğunuz fenerin etkisini, hiç sayabileyim.

büyük konuşma dedi bana

sikmişim tevazuyu dedim. ben haklıyım tamam mı? daldan dala atlayan maymunların ağaçlarından biri olmayı red etmeye de devam edeceğim, bir üst kata çıkmıyorum, bir alt kata itilmiyorum, hiçkimsenin de hiçbir yere itildiği, sürüklendiği, yol aldığı veya yapmak zorunda olduğu hiçbirşey yok. kılıfların içine girip, çalacak zurnaya değil çalan kişiye göre, delikten çıkan yılanı oynamaktan başka hiçbirşey yapmıyoruz. önem verdiğimiz hiçbirşey yok, kendimiz dışında. ve bu yüzden iş yerinde, kullandığım vantilatörü, biri istedi ve isteyen kişi hatun diye, “oğlum hatuna yamanma” diyorlar, “ne veriyorsun salak mısın” diyorlar, ve ben hatuna onu verirken, birer saat dönüşümlü kullanak diyorum, çünkü o da sıcaktan bunalmış, ve hepimizin zorunda bırakıldığı tek şey çalışmak belkide çünkü toplu ve eşlenik düzeyde bir isyanı sürdürebilecek bağıl fonksiyonları mekanize edecek frekanslarımız sansürleniyor. ve bir vantilatörü bile paylaşmaktan uzak olan bencil kimyamız nedeniyle, kendi kazdığımız çukura gömülüüp duruyoruz sürekli.

hatuna noldu dedi, söylediğim şeylerin hepsini heba edercesine

bilmiyorum dedim, ardından bi sigara yaktığımı söylemişim

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

sen herşeyin ardından bir sigara yakıyorsun zaten

öncesinden de yakıyorum, kendimi sağlama alıyorum, sigara dumanından mütevellit sisim içinde kamufle ediyorum kendimi. anladın mı bayan?

gülüyordu, gülüyordum. alıngan değildik. hiçbir konuda hiçbir şekilde hiçbir-şeye. kimsenin bize aldırış etmiyor oluşu, kendimize aldırılmamıza yol açmıştı, ve seçil'in bana, oniki sene önce, bir takı tezgahında söylediği, şey geldi aklıma, kendinden vazgeçtiğin anda, sistemin olursun, ve dahası kendin dışında hiçbirşeyi önemsemediğin zaman da sisteme uygun açıklar bulursun, ihanetlerini, açıklayabilmek için, bir vicdan rahatlatması değildir bu, iyi görünme çabasından öteye geçen hiçbirşey değildir. ve herkes yeterince iyi görünmeye, iyileşmeye, birşeyleri de iyileştirmeye çabalar. oysa, birşeylerin, iyiye veya kötüye gittiği yanlışlığını, herşeyin yerinde saydığı ve bundan hoşnut oldukları gerçeğini örtbas etmek için dizerler önümüze.

hatun noldu diye sordu tekrar seçil.

bi sigara içelim dedim ben de.

sigara bitti dedi.

küllahıtan sigara yapalım mı dedim

kukuleta yapalım dedi. hala beni hayatta tutmaya çalıştığını biliyordum. hepsi bu. sonra pencereyi yerine takıp, sıkıcı kapadı. gitti. gelir gene.

14.06.2012 – 01:35

bir sinekten gelen şiir

ekranın üzerinde yavru bir sinek dolaşiyor
ve ben de onun hakkında yazıyorum
aslında
bana sorarsanız
sinir bozucu bir durum bu
ve birkaç kez kovdum onu
gitmedi
gitmeyecek
yapabileceğim hiçbir şey yok

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

arada sırada biramı yudumluyor
ve birkaç resme bakıyorum
izlandaya ait
sinek dolaşıp duruyor
sinek izlandaya ait değil elbette
resim
resimler izlanda
sinek yavru
ve dolanıp duruyor
can sıkıcı
can sıkıcı olan bir çok şey var bu hayatta
ve hiç bi konuda yapabileceğim hiçbir şey yok
beklemek dışında
inanın bana
ne babamın öksürüklerini dindirebilirim
ne de
bu kahrolası sineği öldürebilirim
bekliyorum sadece
geçip gitmesini
ya da kendine gelmesini bir hatunun
ama gelmeyecek anlaşılan
ve sinek de gitmeyecek
ve izlanda da donmuş çalılıkların resmine bakıyorum şu an
sinek dolanıp duruyor
bira azalıyor
hava da aydınlanmak üzere üstelik
ve sinek
ve sustuğum tüm o geceler
(hey bakın burada kafiye yapmaya çalışmıyorum ama)
ve kustuğum tüm o geceler
asla geri gelmeyecek
ve bu konuda yapabileceğim
hiçbir şey yok
üzgünüm

[31.10.2005 – 04:33]

girdo ve halüsinasyonetik arkadaşları:

2000 yılı sonbaharındayız. hava oldukça soğuk ve hafiften yağmur çiseliyor. yer, alsancak izmir. çimlerde bağdaş kurmuş, bir daire oluşturmuş, içiyor ve tartışıyoruz. beş kişiyiz. tuncay, refik, seçil, özlem ve ben. her şeye karşı yabancıyız. kendimizi yalnız ve yabancı hissediyoruz. ve çaresiz. tuncay'ın üç adet kitabı var. hazır. bitmiş. kimse basmıyor ama. birçok yayınevi ile görüşmüş, reddedilmiş. kötü bulunmuş. şu. bu.

“olmayacak bu iş” diyor bize, “artık yazmıcam”,

“hayır” diyorum, “okuduğum en iyi şeyleri yazıyorsun moruk, fikirlerin harika, sadece alışkın değil insanlar bu kadar çıplak bırakılmaya, hepsi bu. tüm safsatalarını, gerçek yaşam biçimlerini yüzlerine vuruyorsun, ve korkuyorlar” diyorum.

“hayır” diyor, “kötü yazıyorum. beş para etmeyen bir hiçim ben.”

hepimiz bir şekilde, bir şeyler yazan, bir şeyler üretebilen insanlarız. dünyayı havaya uçurabilecek kadar tehlikeli fikirleri var tuncay ve refik'in. ve beş yıldır beraber yaşayan iki sıkı dostlar, her ikisi de uyuşturucu bağımlısı. her ikisi de güç belâ yaşama devam ediyor. seçil, aile kavramını ve burdan yola çıkarak tüm toplumsal değerleri yerle bir edebilecek bir deneyime ve birikime sahip. özlem, sadece bireysel dışavurumlar ile içindeki acıyı kağıda döküyor. ben bi bok parçası olarak yanlarında değer görmüşüm. hiç bi sikim yazabildiğim söylenemez, kayda değer

“tamam” diyor seçil. “sikmişim yayınevlerini, kendi kendimizi basıcaz.” [kendimiz, kendi 'kendi'mizi basıcaz-lilith noir] gülüyor tuncay, ama alaycı bir gülüş değil bu, çaresizlik ve umutsuzluk dolu bir gülüş.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“tüm paramızı sarhoş kalmamızı sağlamak için harcarken, nasıl yapıcaz bunu canım?” diyor özlem.

“bilmiyorum” diyor seçil, “ama başka şansımız var mı?”

“zor” diyor, refik, “çok zor, resmi kurumlar, devlet daireleri, biraz resmiyet, ıvır zıvır”

tartışmanın başından beri susan ben, “abi denemek lâzım” diyorum, “olur belki ha?” ben onlardan epey küçüğüm, eğitiliyorum o sıralar, yanlarında pek konuşmuyor, sürekli onları dinliyorum, ve bana çok büyük bir saygı duyuyorlar, hak etmediğim kadar çok, ben anlam veremiyorum buna, ben kimim ki diyorum, ne yapabilirim, onlara inanıyorum, onlara tutunuyorum, hepsi bu.

27 ocak 2007

şiiiri öldüren bir ses

eskiden deli diye bağırırıldardı arkamdan
8 sene önceydi bu
halüsinasyondan bir hatunla birlikte yaşıyordum o sıralar
fanzinler yapıyor
ama dağıtmıyordum
elimde görüp isteyene veriyordum sadece
ve sunmuyordum hiçbir şeyi
ne kendimi ne fanzinleri ne de başka bir şey
kendimden bile bahsetmiyordum
o on sekiz yaşının verdiği heyecanla yazılmış
salak şiirlerimde

bir sitem vardı ve adını
“sokak edebiyatı” koymuştum
yeraltı edebiyatı denen zırvadan
zerre haberim yokken
ismi buydu ve
bir blog tarzında inşa edilmişti
kişisel zırvalar

sonra
yıllar geçti ve değişen bişi olmadı
yıllar geçti
çoğalan tek şey
deli diye bağıranların sayısı iken
araya birkaç tane de
“delirmek istiyorum” diyenler eklendi

deliydim deli olmasına
hayatım boyunca çalışmayacak olmanın
düşünü kurabilecek kadar deli

üç kuruş geri döndürmeyen
takı tezgahları ile
günümü geçirip
sadece alkol parası kafi diyecektim

yani öyle sanıyordum
öyle süreceğini ya da
iki birayla sarhoş oluyor
ve kızıyordum kendime
daha çok içmelisin evlat diyordum
ve daha sıkı
iki birayla sarhoş olmanın
maddi açıdan
çok daha sağlıklı olacağını bilmezken

ki işin aslı
hiç bir şey bilmiyordum
öğrenme safhasındaydım daha çok
öğreniyordum
ve öğrendikçe yazıyor
yenileri yazdıkça
eskileri yok ediyordum
sonra
yıllar geçti ve
artık yazılan şeyler
yok edilmeye bile değer görülmeyen bir hale geldi

kendimi bile
yok etmeye ya da
var olma savaşı vermeye
değer görmüyordum

yıllar geçti ve
aşk işe yaramamaya başladı
yazmak işe yaramamaya başladı
bira işe yaramamaya başladı
votka ya da
daha sert bir şeye
ihtiyacımız var artık

yıllar geçti
ışık hızıyla yol olan zaman
ve alkol parası yeter diyen
o küçük şaşal genç
hiçbir çıkış yolunun kalmadığını biliyor artık

faturalar ağzına sığarken
son ödeme tarihleri
elektrik
su
kira
fidye
gecikme faizleri
ve giymek için alınan bir bez parçası bile yok
buna gerek de yok
ya da şaşalı bir yemek faslı

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

ve yaşamak zor
ve çalışmak yerine
bok yemeyi tercih eden
o küçük şapşal genci düşünüyorum
sekiz sene önce
nerden geldiği belli olmayan parayla
üç beş meşe
üç beş şişe
üç beş hap

güzeldi sanırım
ve gelecek güzel olucak diyorduk hep birlikte

güzel bir hatun olabilir
bir erkeğe geleceği güzel gösteren
bilemiyorum ama
onunla nerdeyse birlikte yaşıyor ve
sevgili olmadığımızı iddia ediyorduk

her gelen güneşi
birlikte selamlaşsak da
hayır sevgili değiliz
ama aşığız köpek gibi

ve sonra bir gün sabah
odada uyandığımda
yan odadan gelen sesleri duydum
sevgilim olan hatun
sevgilim olmayan hatun
köpek gibi aşık olduğum hatun
abisinin sevgilisi ile sevişiyordu
yani lezbiyen faktoring
biseksüel mecralar

ve benim kusmam gerekiyordu
yaşanan olaydan değil hayır
aldatılmıyordum
aldatıldığımı düşünmüyordum

nedeni onun
bir kadınla sevişmesi değil
bir erkek de olabilirdi üstündeki
aldatılmış sayılmazdım
aldatmak daha çok
kelimelerle vuku bulan bir eylemdi
fiziksel dokunuşlarla değil

ve her neyse
bulantı
kusmak
sabahın körü
nedeni aşırı alkol
cigara ve hap

camdan aşığı mı kussam
yada iki kadının seviştikleri odadan geçilen banyoya mı?

bilemedim
kaldım öylece
bekledim
bekledim
bekledim
bulantı geçti
iyi hissediyordum kendimi
yeniden iyi

sonra hatunlardan biri
aşık olmadığım
yani diğeri
adı seçildi hatunun
odaya girdi ve uyandın mı dedi
uyandırdınız dedim
güldü sadece
elindeki birayı uzatırken

sonra yıllar geçti
yıllar geçti ve
ben o çemberden çıkamadım

“hep aynı şeyleri yazıyorsun girdo”

çünkü zihnim
dönüp dolaşıp
aynı yere geliyor
artık ölü olan bir kadının
cehennemden gelen çılgınları

“alo”

“girdap yardım et ölüyorum”
evden koşarak çıkar
ve evine gelirdim
hayır ölmüyordu
birkaç yerini kesmişti ve halıda oturuyordu öylece
yeşil bir halı
halı saha gibi yeşil
üzerinde kan lekeleri olan

orada öylece oturur ve
“geldin mi” derdi
“seni özlemiştim
denemek ister misin?”
jileti mi derdim?
“hayır bu yeni bir şey
çok güçlü
abimden çaldım
doktorlar kullanıyormuş
adı neşe kökünden geliyor sanırım”

neşterle yaptığı
acı nakli ameliyatına son verir ve
kolunu sarardım

sonra
dediğim gibi
yıllar geçti
“ben ölüyorum” diyecek kimse kalmadı etrafta
ya da “ben ölüyorum” dediğimde
koşup gelicek biri
bekliyorum öylece
odada oturmuş
çalan müzik eşliğinde
sigara içip bekliyorum

9.ağustos.2008

“bazen gerçek”

bir keresinde. ama uzun zaman önce... oturuyorduk özlemlerle. şu, daha önce defalarca anlattığım, yeşil halılı odada. şarap vardı, ve gazoz, beyaz şarap ve gazoz. şargoz yapıyorduk yani. sadece o ve ben. ilk zamanlar. ilk zamanlarımız. oturuyorduk. durdu ve. bana dönüp, “çakmağı atsana” dedi, “çok sıkıldım biliyor musun?”

çok sıkılmış olma hali... ve intihara meyilli biri size bunu söylüyorsa. onu, tuvalette bile yalnız bırakamazsınız. öyle de oldu. kalktı ayağa, tuvalet için olduğunu düşünerek, ondan az biraz sonra, peşinden gittim. yolda karşılaştık, kordorda. elinde tuttuğu iki adet mandalınayla, özlem, “bırak artık peşimi” diyerek, yanımdan geçip gitti, oturma odasına doğru. bir şey söylemedim. mutfığa gidip, geri döndüm sadece. oturdum. karşısına. karşısındaki koltuğa. attı bi tanesini, soyarak, mandalınanın. sonrasında, “ya sobayı kapatalım ya da üzerimdekini çıkartıcam” dedi. sevişmeyi geç, hiç öpüşmemiştik bile, henüz, ama sevgilimdi. o. benim. ve hiç, giysilerinin örttüğü kısımları dışında, görmemişim onu. ve arzuluyor olsam da, deli gibi, ona bırakmıştım, gidişatı, her konuda olduğu gibi, bu konuda da. “sen bilirsin” dedim. sıcak sevmediğim halde, sobayı kapatmayı tercih etmeyerek. ve biliyordu, sıcak bir odanın, yarattığı mayışma halini, sevmediğimi, buna rağmen, üzerindeki çıkartarak, verdiği kararı belli etti.

“seni seviyorum” dedi ardından “ama farkındasın de mi, yürümücek”

“sen istersen yürür” dedim

“istediğim her şey olsaydı, şu an burda olmazdım”

“burda olsaydım derken” dedim “kast ettiğin ev mi ben miyim”

“şapşal” dedi gülerken “ülkeyi kast ettim ben, hatta dünyayı”

“hayatta olmamaktan bahsetmiyorsun umarım” dedim.

bi sigara daha istedi. paketi attım ona. çakmağı paketin içine koyup sigarasını yaktıktan sonra, paketi önüme attı.

“yaksana sen de” dedi ve, yanıma oturdu. oturduğum koltuğun önüne doğru bir yere daha doğrusu. halıya. yeşil halıya. “sen” dedi “beni anlıyorsun ama, bu yetmiyor bana, benimle beraber ölmeye hazır değilsin.”

onunla, beraber yaşıyor sayılırdık. istisnasız her gün görüşüyorduk ve, bazı zamanlar, anneme, arkadaşta kalıcım ben deyip, onda kalıyordum, haftanın en az dört günü. aynı yatakta yatıyor olmamıza rağmen, sadece sarılıp uyurduk. o derece sarhoş bi halde girerdik ki yatağa, sevişmek istesek bile, başaramazdık bunu. her neyse dostlar, o gün bana, “benimle beraber” dedi “ölmeye hazır değilsin sen, kuyruğumda dolanıyorsun evin içinde, son bir hafta içinde iki kez intihar teşebbüsünde bulunduğum için, ama öncesini bilseydin, sadece kuyruğumda dolaşmakla kalmaz, içime bile girerdin”, kafasını bana doğru çevirdi işte o an, yukarıya, oturduğum koltuğun önünde yerde oturuyorken, ve üstelik bir eşofman altı ve sutyenle, ve harikulade ötesi gözlerini, gözlerime kitleyerek “sahi” dedi “beni arzuluyor musun?”

“ölmeni istemiyorum” şeklinde verdim cevabımı

“ama” dedi, “bi gün ölücem sonuçta, bi gün ölücez, beraber ya da değil, ölücez be abi”

“biliyorum” dedim “sorun bu değil”

“sorun kimin önce öleceği ise, bencilsin demektir bu”

“senden sonra ölmek istemiyorum” dedim

“benden önce ölmeni istemiyorum” dedi

“ölmek istiyorsan ölüürüz” dedim “sorun bu değil özlem, nasıl olsa bi gün ölücez, bize çarpması kaçınılmaz olan bir treni, ray hattı üzerinde beklemenin de anlamı yok ama”

“trenin gittiği yöne kaçmanın da anlamı yok o zaman, hat dışına çıkmamız da imkansızsa...”

“imkansız” dedim, “hakkınsın, bi gün ölücez, ama trenin geldiği istikamete doğru sürmek ne kadar anlamlı ki?”

ve bana, hâlâ aklımdan çıkmayan o cümleyi kurdu, “tamam abi” dedi “sigarayı söndür, kalan paketi çöpe atalım, artık alkol almayalım, uyuşturucu da kullanmayalım. olur mu? akciğerinle ilgili iki operasyon geçirmişsin ve ben hâlâ sigarana karışmıyorum, sen ise, bi keresinde ege üniversitesinde otururken, tuvalete gidip, ölmek için bi kaç hap attım diye, evdeyken bile tuvaletin önünde bekliyorsun her gidişimde”

“haklısın” dedim “ama seni kaybetmek istemiyorum”

“çağırseydım gelir miydin?” dedi

“ne” dedim, nereye demedim ama, gelirdim çünkü, cehennemın en alt katına da çağırsey ve sonrasında orada ki zebanımın onun aşık olma ihtimali bile olsa, tüm olasılıkları es geçey, ve sonrasında hesaba katmadan, çağırdığı her yere gidebilirdim. “sana ihtiyacım var” dediği için bir keresinde, sadece bu yüzden değil, hatta sebeplerimin onun ihtiyaçları ile alakası bile olmayabilirdi, giderdim sadece. ve biliyordu, bunun bencilikten öte bir şeyle, onun adını koyduğu bir “bizcilik” ile alakalı olduğunu.

ve o gün, yani o gece, daha doğrusu o sabah, tuvaletin klozeti üzerinde buldum onu. gözümü açtığımda. tuvaletin taşına oturup kalmıştım en son. uyanmamıştı. o gece tuvalete beşinci gidişiydi, ve bu muhabbetin üzerine peşinden gitmediğim, ilk seferiydi. uzun süre geri gelmediği ilk seferi. beş kutu hapın bana bırakıldığı ilk seferi. kutuların bir lastikle bir arada tutulduğu, ve en üstündekine, ‘kalanı senin’ şeklinde bir not yazılı ilk seferi. tuvaletin kapısını açtım. kapağı kapalı bir klozetin üzerinde oturmuş, kendinden geçmişti. ve sabah, onun kahkahalarına uyandım. öldürmeyecek bir hapi almıştı. ben de almıştım. adına bile bakmadan hapların. ve sabah. onun kahkahasına uyanıp gözümü açtığımda, “şapşal” dedi “ambülansı arasaydın senden ayrılırdım” ve bir kahkaha daha. ben de güldüm, içinde bulunduğumuz, içine uyandıığımız, içine uyandırıldığım, duruma. “işicem” dedi “çıkarmısın”

odaya geri dönüp bir şarkı açtım. ve yaklaşık bir saat sonra gelip, o bir saat içinde ölüp ölmediğini kontrol etmediğim için, “işte benim adamım” dedi “artık ‘biz’ değiliz, birbirimize karşı bencil de değiliz ama, iki ayrı ‘ben’iz”

“amına koyim” dedim.

“koyan koymuş” dedi “her ikimize de...” sarılıp uyumaya devam ettik. ta ki güneş batana dek. sonrasında bakkala yollandım, şarap ve sigara.

*başlık, “ben tek siz hepiniz” adlı grubunun bir şarkısından.22 aralık 2013

impermeabl

ekim ayıydı. oturuyorduk özlem’le. bir kaç sene önce. on küsur filan. tam olarak oniki sene önce. onun evinde, yere bağdaç kurmuş, biliyorum evet bağdaş diye yazılıyor, bağlaç ya da hangi kelimeyle ne demek istendiğine göre değişir yanlış yazdığım herbişeyi nasıl düzeltme nezaketini göstereceğiniz, (khaine sana demiyorum bunu, alınmazsın da biliyorum, olsun ama, ne diyordum? yanlış yazdığımı düşündüğü her şeyi, düzeltme nezaketini gösteren insanlar, yanlış yaptığım her şeyi, “bak o öle değil böyle diyen”, bana yeni bir şeyler öğretme hevesinden çok, şu anki gidişatımın yanlış olduğu kanısı ile, bir şeylerimi düzeltme kaygısı, sadece yardımcı olmak adına ama, yani bir iyi niyetle, edinilen tavsiyeler, yok hayır edilen demek istemedim, edinilen dedim, bir şeyi yanlış yazarsam size haber veririm, düzeltiriz hep beraber, olmaz mı? mesela çevreyi koruma adına, sokağa çöp atmamız, ama ben çöpçülere iş çıkmasın diye atmam o çöpü, çevreyi korumam yani, anlayabiliyor musunuz? hayvanları koruyabilirim, ama çevreyi korumam, çimlere basabilirim rahatlıkla mesela, doğayı koruma adına yapmanız gereken şey çimlere basmamak değildir çünkü, çünkü doğa, sonuna bir L harfi konursa, anlamını taşıyabilir, yapay doğadan banane, apartmanların önlerindeki bahçelerden mesela, ormandan şehre nasıl geldik biz bilmiyorum, ne güzel ağaca işiyorduk, ağaca mı işiyorduk onu da bilmiyorum bak, boş bulduğumuz uygun bir yere diyelim, köpekler gibi yani, olabilir mi? bundan onbin sene öncesi için uygun mu örnek gösterdiğim davranış tarzı? yüzbin mi demeliyim? iyice uzaklaştık kendimizden, hatırlamadığımız zamanlarda demek daha doğru, hayvanlar gibi yaşıyorduk bizler de, bir varmış bir yokmuşla başlayalım bundan sonra, eski toplumlardan bahsederken, olur mu? daha inandırıcı olur böylesi. çünkü artık kimseye inandıramayız, bir zamanlar konuşan ve koşan ağaçların var olduğuna, ve insan denilen tür nedeni ile küstüklerine her şeye, öyle sabit stabil, bir şekilde, devam edip, evrimleşerek -sahi evrim var mı? insanın kendi

türü içindeki toplumsal evrimleşmesi, bulgular arasında geçerli? ne diyordum? özlem'e dönücez, öncelikle parantezimi kapatmam lazım, bir okuyucum, okuyucu mu? yazıcı, tarayıcı gibi bir elektronik alet mi bu da? sıkılmışım okuyucuyu, üzerine alınma, şahşa değil o kavrama lafım, aynen sanatçı gibi, boktan bir hitap sözcüğü, okuyucu. ama başına sayın getirirsek, kendimizi daha bir tevazu adamı haline dönüştürebiliyoruz, öyle değil mi? ne diyordum diyorum? çok anlaşılmaz yazıyormuşum, -yaşıyormuşum?- biraz çeki düzen verilmesi gerekiyormuş, o kadar uzun cümleler kurmamalıymışım. -cümle kurmadığımı söylemişim- bir şeyden bahsederken kesip başka bir şeye geçmemeliymişim, karıştıyormuş her şey, sonra hiçbir şey anlatamıyormuşum, en azından başka bir konuya -komuta?- dönerken yeni bir paragrafa filan geçmeliymişim, falan filan, dikkate aldım seni silvia, ama paragraf değil parantezle örücem artık iç anlamsızlığımı, öyle de olur değil mi? olmazsa söyle, başka bir formül bulalım. ne diyordum? özlem'e dönücez, yani yazının içinde döneceğim, o günlere, gerçekte dönülebilecek hiçbir rotamız yok artık, dümen kıramam, dümenimi kırdım, dümen yapıyorum evet, ne diyordum diyorum? çevreyi korumuyorum ben, içine ediyorum, ama yere çöp atmam, ama içinde insanın olmadığı bir gökdelen -isme bak, gökdelen- dinamit yerleştirmeyi çok isterdim, gerçi içinde insan olsa da farketmez, üçüncü dünya savaşı çıksaydı, sadece ölecek olan hayvanlara canım sıkılırdı. masum insanlar da mı ölücekti diyorsunuz? bana kendisinin masum olmadığını söyleyen bir insan gösterin, hayır kendi aramızdan değil, gökdelenin içinde de mi masum insanlar olucaktı? nassı yani? gökdelen de oturmayı tercih etmeselermiş arzu hanım. arzu da mı kim? bir okuyucum. du bi alt paragrafa geçeyim.

sorun ne moruk biliyor musun? “ben de emir kuluyum” diyen herkesi öldürmemiz gerekiyor, üzerimize bir azrail kostümü giyerek hem de. ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? bunu masustan sorduğumu anlamıyor musun? bok gibi biliyorum ben anlatıp anlatamadığımı. zaten sıkıntı da o noktada başlıyor benim adıma. çünkü kimseye bir şey anlatabilmek, yani öğretmek gibi, bir kaygı taşıyor olsan da, kendinden, yani doğru olanı yaptığından, yani kendi doğruluğundan, bok gibi emin olduğun için, kendinden emin olduğun için yani, ve bunu da, tavizsiz ve binlerce argümanla ortaya koyduğun için, tutup sonrasında, biri sana, masum insanlardan bahsediyor. afrikada açlıktan ölen çocuk masumdur, tamam mı abi? alsancaktaki hiltonun süitinde kalan herif, beton yığınlarına düşman bir herif yüzünden ölünce, masum olmaz. masumiyet, senin içinde bulunduğun konumla ve olayla ne kadar ilgin olduğuna göre şekillenmez yani, o olayın veya benzer başka şeylerin, geçmişte veya içinde bulunduğun yaşantı içinde, ne kadar karşısında durduğuna göre şekillenir. bana gelip eğer sen,

işyerinde sigara içiyorum diye ben, yasak olduğu halde yasak olmaması gereken bir alanda, yani gerçekten dumanının kimseye bir zararının olmadığı ya da oradaki başka başka bin tane daha zararlı şeylerin yanında içerken, senin gelip bana, üstelik sen de içiyorken sigara, sana hesap sorucaklar diye ben sigara içtiğim için, ve aramız bozulmasın diye sana verilen görevi yerine getirirken, yani aslında inanmadığın bir değere sahip çıkarken iş icabı veya üniformanla veya hangi boktan sebeple olursa olsun, bir görev verdiler diye sana para ya da herhangi bir sık karşılığında, bana gelip, “abi ben de emir kuluyum” dersen, senin de öldürülmen caizdir kıldığın namaz esnasında alnın secdedeyken dinine göre. çünkü “haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır” der peygamber. ve “ben de emir kuluyum” diyen herkesin tanrısıdır emirler. peygamberleri kimdir allah bilir. iyice çeliştik öyle değil mi arzu hanım? o zaman bi paragraf daha yapalım, sonra söz parantezi kapatıcaz. daha özlem var yazımız da. onla başladım onla bitiricem. daima öyle yaptım.

ne diyordum? yanlış yaptığım ve aslında şöyle yapsaydım, şu an bulunduğum noktadan çok daha iyi bir yerde olacağım savına, gülmekten katılma şansından başka bir şey gelmiyor elimden diyordum, çoğu zaman. en başında bunu söylemeye çalışmışım ve o kısa giriş faslında saptığım tüm açmazları, aşağı doğru inerken yazı, geriye doğru giderek açıkladım sanırım. ve ne yaptığını, bir de tutup açıklayan adam rolüne düşürülmemin nedeni, ne yapmaya çalıştığım konusunda düşünülmesi. ben hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum, yapacağımı yapıyorum ben, yapmaya çalışmıyorum, yaptım, hala yapıyorum. gene olsa gene yaparım değil, yapmaya devam ediyorum, gelişen süreç içerisinde, tavrımı değiştirmiyorum, dalga geçiyorum sadece değiştirir gibi yaparken de, en çok da kendimizle geçiyoruz dalgamızı, çünkü o kadar çok köşeye sıkıştırıldık ki, birden çok defa köşeye sıkıştırılmak ya da birden çok köşeye farklı zamanlarda sıkıştırılmak değil, bir köşeye aşırı şekilde bir basınç ile sıkıştırılmak, evet bakın o ifadede benim anlattığım şey bu iken, bir de böyle açıklayınca, tadı kaçırılmış öyle değil mi? yaptırmanın bunu bana. yeterince açık herşey. o ifadenin, anlama açık üç hali de, meseleye uyabilecek vaziyette çünkü, “matruşka” değilim ben yani, daha çok “heat mermisi” gibiyim. özlem’e geçelim)

ekim ayıydı. oturuyorduk özlem’le. yere bağdaç kurmuş, laflıyorduk. bana, benimle tanışmadan önce başına gelen bir olaydan bahsetti. şöyle dedi bana, “biliyor musun, iyi ki varsın, güç veriyorsun bana”

“sen güçlü bi kızsın” dedim, “bana ihtiyacın yok”

“biliyorum, sana ihtiyacım yok, hayır var aslında ama, sen olmadan da yaşayabilirdim, biliyorsun, sensiz yaşayamam gibi şeyler diyemem sana, inandırıcı olmaz bu, ama benim için, hayatta ki her şeyden daha önemlisin, kendimden bile”

yeni tanışmıştık o zamanlar, ve ben sürekli onun evine giderdim, sabah, akşam, öğlen, gece, sürekli, onda sabahlar, ya da akşama kadar onda kalırdım, o odayı, evi, evin tüm duvarlarını, insan geçirmez bir madde ile kaplamayı düşünmüştük bir keresinde, ses geçirmez bir şeylerle de, ya da, impermeabl ile. bu nerden aklına geldi bilmiyordum ama, aynen böyle söyledi bana, o ne ya dedim, biyoloji dersinden aklımda kalan tek kelime dedi, çok sevmiştim. iki hücreli bir canlı gibi hissediyorum kendimi, seninle. hayır bak, bi armudun iki yarısı demek değil bu, sevmiyorum o geyiği, tamamen saçmalık, bu farklı bir şey, anlıyor musun?

o günden sonra bana, hiçbir konuda, bunu sormadı, anlıyor musun, anlatabildim mi, ya da bir sürü açıklamalar falan, bak o öyle değil şöyle deyip, elimden tutup, kullanmasını bilmediğim bir aleti nasıl kullanabileceğimi bile söylemedi, ya da karşıma, onun yaptığı ve nasıl yenileceğini bilmediğim bir şey gelince, getirince o, ben yanlış bir şey yapınca, bunu ima eder gibi bile bakmadı yüzüme, güldü belki bazen, ama gülüşü, komik geldiği içindi sadece, fazlasıyla salaktım ve bunun o da farkındaydı, fazlasıyla hem de, o kadar cahildim ki, toplum içinde nasıl davranılır zerre haberdar değildim, haberdar edilmemiştim demek istemiyorum, ailemi suçlayamam yetiştirilme tarzıma vurgu yaparak, sadece haberdar değildim, büyüklerin elimi öpülür bizden küçüklere nasıl davranılır ya da bir eve misafir gidince, nasıl bir nezaket kuralı işler, bilmiyordum, bunlar salaklık göstergesi de değildi bana göre ama, bakışlardan anlayabiliyordum neyi yanlış yaptığımı, bilmediğim şey doğrusunun ne olduğu idi, ilkokulda, hoca sınıfa girince, ayağa kalkmamıştım, bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum, hâlâ, “olması gereken” diye adlandırılan, veya çoğunluğun uyum sağladığı için aykırı bir durumu yadırgadığı çoğu şeyi bilmiyorum, soğuk ve kaba görünürüm bu yüzden genellikle, ya da bir idiot, ve ne zaman bu, dışa vurulsa, o gün özlem’in bana söyledikleri geliyor aklıma: impermeabl.

“aslında ne var biliyor musun girdo”. adım bile ona aitti, herşeyimle ona aittim, 18 yaşındaydım, ve hayata devam edebilmek için, aldığım uyuşturucular sonrası, onu yaratmam kaçınılmazdı. bu durum, aynen, çocukların hayali bir ar-

kadaş yaratmasına benziyordu. bilirsiniz. hayali dört arkadaş yaratmama neden oldu, amfetamin ve bazı adını anmak istemediğim şeyler. uyuşturucu maddeler veya maddeleri olan insanlar.

“aslında ne var biliyor musun girdo” bağdaş kurmuş oturuyorduk kendi halimizde, sonra kendi aramıza bağlaç kurduk. ardından “bazı insanların” dedi bana, “maddeleri vardır, yaşam maddeleri, kalıpları, ve onların bazılarını, onlardan daha güçlü olan bir takım insanlar kurmuşlardır, emir eridir onlar, ve olasılıklar dahilinde olabilecek en kolay yaşantıyı seçmişlerdir, bir meslek, bir iş, aile, bunları sürdürmek için gerekirse kendilerini değiştirirler, her şeylerini satabilirler, işini kaybetmemek uğruna çocuğunu kesemez tamam ama, sesini kesebilir veya asla kuramayacağı cümlelerin profesyoneli kesilebilir”

ben pek konuşmazdım onunlayken, kısa şeyler belki, konuşmayı bilmiyordum, hâlâ bilmiyorum, hep aynı şeylerden bahsedirdim mesela, ve o bana bir kere bile, “bunu daha önce anlattın” demedi, hep ben “aa dur daha önce anlatmıştım demi” deyip kestim hatırlayınca, o zaman da o, umarsamaz bir şekilde bunu, ama anlattığım şeyi değil tekrar anlatıyor oluşumu, “boşver” derdi, “her gün birbirinin aynı şekilde geçiyor, sabah uyan tezgah aç, akşam olunca eve gelip takı yap, sen en azından farklı sırada anlatıyorsun her seferinde aynı şeyleri, seninleyken güneş ikinci vaktinden öğlene doğru gidip, sonra birden ortadan kayboluyor, sonra batıdan doğup tekrar batıdan batıyor gibi hissediyorum ben. eğlenceli yani. siktiret.”

pek de eğlenceli değildim oysa, onu güldüren şey, esprilerim olmadı hiçbir zaman, espri nedir bilmezdim, bazen aldığımız bir yiyeceğin paketini açmak için mücadele verirken görüp beni, o halime kahrkaha atardı daha çok, gelip de nasıl açıldığını göstermezdi ama, dalga geçtiği için değil, başkası gülseydi üzüleceğimi bildiği hal de üstelik, onun yaptığım herhangi bir şeye kahrkaha atmasının anlamını bildiğimden rahat davranıyordu.

bir keresinde, durduk yere öle, kafamızın ayık olduğu ender zamanların birinde, yine yere bağdaş kurmuş otururken onun evinde, çünkü pek eşyamız yoktu, çünkü gerek yoktu, çünkü ev küçüktü, çünkü büyük eve gerek yoktu, aslında eve de gerek yoktu ama ormanda nasıl yaşanır bilmiyorduk, çok uzaklaşmıştık kendi doğamızdan yüzyıllar sonrasında ve olabildiğince az bir hayat ile yetiniyorduk biz ikimiz, onunla birlikte, ve bir gün, durdu

“bi daha minik etek giydiğini görmücem tamam mı” diye bağırdı bana, ama gerçekten bağırdı yani, çok sert bir tonda bağırdı, öfkeli iki göz ile baktı gözlerimin içine, “tamam mı” diye yineledi, şaşırđım ve afalladım ve

“ben etek bile giymem ki” dedim,

“ben etek giyerim ama mini etek giymem, kadın olan benim sonuçta ve toplumsal cinsiyet algımıza göre konuşursak eğer erkek olan da sen olduğuna göre”. bir kahkaha daha patlattı, ardından ben de gülmeye başladım.

“eğlendin mi” diye sordu, gülmemi durduramıyordum gerçekten onun yanında bazen, “ben etek bile giymem ki” deyişimi tekrar edip duruyordu sürekli, “çok komikti ya, bi daha desene, ay dur deme, ölücem yoksa, ben etek bile giymem ki”

açık birşeyler giyiyor olsaydı ses çıkarmayacağımı biliyordu veya açık giyinen hatunlar hakkında saçma şeyler düşünmediğimi, ama onun herhangi bir parçasını, göz bebeklerini bile başka bir gözün içine odaklamasını kaldıramayacağımı da biliyordu, ama o her zaman kendi yaptığı giysileri giyerdi ve hiçbir zaman da, şunu giysen kızar mısın diye sormadı bana, herhangi bir şey yaparken asla danışmadı bana, ufak tefek kararsız kaldığı şeyler ve bana danışmak istediği durumlar dışında, hiçbir zaman, şunu şöyle yapsam ne dersin diye sormadı ve doğru olanın bu olduğunun her ikimiz de biliyorduk ve hiçbir hareketi bana batmadığı için istiyordu, o odayı üzerimize kapatmayı, beni eve attığı yetmiyormuş gibi. beni eve atmıştı evet, ama hiçbir zaman üzerime çıkmaya çalışmadı ya da üzerine çıkmam için bir harekette bulunmadı, hiç sevişemedik onunla, sevişebirdik belki ama daha önemli meseleler yüzünden akıl edemedik galiba. geleceği bekliyorduk. ve gelicektik. tutkulu bir şekilde sevişebilmenin zamanlarına.

ekim ayıydı. oturuyorduk özlem’le. yere bağdaç kurmuş, laflıyorduk. bana, benimle tanışmadan önce başına gelen bir olaydan bahsetti.

“bi keresinde. iki sene önce falan. şu sol kolumdaki kesiklerin birini daha yaparken, babam odaya daldı. öyle pat diye daldı ama odaya. kapıyı sertçe açıp, girdi. telaşlı bir şekilde. kolum kanıyordu. çarşaf kan olmuştu. ağlıyordum ben. ama bilirsin göz yaşlarım çok akıyor öle, hafif, silik bir şekilde, ağlarken, ama çok içten böle, kendi halimde, balkona çıkıp odamdaki, çünkü evin diğer cephesindeki balkona çıkan tek kapı benim odamdaydı, her neyse, aşağıdaki bir

adama, işle ilgili bir şeyler anlattı, arabayla gelen adama, sahibi olduğu şirketten gelen adama, sonra çıktı gitti öyle.”

kötü dedim. ama sen bunun arkasına sığınmıyorsun, başına gelen olumsuzlukların arkasına yani. bu iyi bir şey

herkesin başına gelen şeyler ya. abartmaya gerek yok, bunu anlattım çünkü, hani derler ya bazı olaylarda, bu bütünü küçük bir parçası diye. aslında bütünü küçük bir parçası diye bir şey yok, benim babam, ya da amerika’da para için askere yazılıp oraya buraya giden adam, ya da evine gelince ilk işi bahçesini sulamak olup da çalıştığı işyeri bir kağıt fabrikası olan adam, ya da eğitim sisteminin değişmesini isteyen ama okulu bitirmek için yerine getirmek zorunda olduğu her şeyi harfiyen yerine getiren öğrenci, bunların hepsi bir bütün aslında, parçalar yok. hepsi bütün anladın mı? sonra bana soruyor geçen, şu kız, adı neydi onun

hatırlamıyorum, hangisi

hani amerikadan arkadaşım olan, arkadaşım mı o da meçhul gerçi, tatile gelince uğramıştı ya,

hatırlamıyorum

neyse. o dedi ki, baban sana para gönderiyor durmadan, sen o yüzden böylesin, nasılım dedim, takı yapıp tezgah açıyorsun, sağlamsın nasıl olsa, oyun oynuyorsun, eğlenceli de mi dedi, sustum öyle ben de, açıklama yapma ihtiyacı bile hissetmedim, hoş sana da açıklama yapma ihtiyacı hissetmiyorum hiç ama, sen anlıyorsun diye bu, anladığını bildiğim için, anlamadığın zaman anlamış gibi yapmayacağını ya da, ona ise anlatsam da anlamayacağı için sustum, susmak iyi bir şey mi sence, herkese ve her şeye karşı susunca, kendinle daha çok konuşuyorsun, yiyip bitiriyorsun kendini, senden önce öyleydi yani, işte o yüzden güç veriyorsun bana demiştim demin, birinin anlıyor olması insana güç vermeyebilir, o insan kendinden emin değilse, onaylanma ihtiyacını gidermekten başka bir halta yaramaz o durum. şimdi de seni yiyip bitiriyorum işte, durmadan. hadi kalk, geç kaldık, çalışmaya.

bankada milyarları vardı, bi kez bile elini atmadı onlara, hiçbir zaman elini atmadı, babası para gönderip durdu, o hiç çekmedi, birikir diye düşünmedi bile,

bir kez olsun, dokunmadı hiç, sadece bir keresinde, o intihar ettiğinde, ve sonrasında oluşan ek bir başka birşeyin tedavisi için hastaneye ödemem gereken bir para lazım olunca, borç buldum, ödeyemeyeceğim kadar çok hem de, ve o gün sadece, gereken kadarını alıp, daha sonra bankaya geri yatıracağına dair kendi kendine binbir tane söz vererek, çekti. ben çekmemesi için binbir tane ikna yolu denerken. borcumuzu ödedik. kendi kendimize borçlandık. kendi ruhumuza. ve ilk kez o gün kavga ettik onunla, fena tartıştık, çekmiyeceksin ben öderim borcumuzu deyip durdum sürekli,

“hayır çekicem sonra geri yatırcam ben. bu şekilde yaşayacaksak beraber intihar edelim daha iyi.” dedi, dedi ve ardından sustum ben, haklıydı çünkü, ve istediğin gibi yaşayamıyorsan, ve emir eri olmak zorunda olduğunu düşünüyorsan, ya da içine sinmeyen işlemleri yapman gereken bir işin varsa, ve mücadele etme gücüm yok diyorsan, senin o gücü hiçbir zaman bulamadığını söylemek isterim sana, çocukluğundan beri bunun üzerine kafan yorman gerekirdi senin, hayır şu an özlem’le konuşmuyorum, hayır kendimle de konuşmuyorum, doğrudan seninle konuşuyorum, sizlerle, istesem daha iyi bir konumda olabileceğim yönünde edinilen tavsiyecilerle, okulu bitirseydin böyle olmazdı, şu noktayı buraya alırsak böyle olmaz, o adamla samimi olursan sana yardım eder, peki ya sonra angelica?

işyerinde çalışan seksen kişiyi, aynı anda işten çıkardıkları için, bir ton borca rağmen, pat diye işi bıraktığın zaman, tereddüt bile etmeden bu konuda, tekrar konuşalım, bir parçası olduğun ve bir gün gerçekleşeceğine inandığın devrim hareketi hakkında. ben kendi içimde bile evrimleşmedim son otuz senedir, hayatta kalmak için. ama kaldım. ve kalacağımdan da şüphelen olmasın. batmamak için, yüzme öğrenip, sonra yorulunca yılanı sarıldıysan, bu senin sorunun.

19.06.2012 – 04:00

cold

“sana kendini kötü hissettiren şarkılar dinlersen, kendini kötü hissedersin tabii” dedi, “mutlu şarkılar dinlesene, en azından bu aralar.”

2004 yılındaydık, ve onun evinde.

evi bucada bir yerdeydi ve adı yelizdi. ben o zamanlar izmir'in kuruçay adı verilen bir çingene mahallesine 2-3 ev komşuydum. çocukluğumdan ilk gençlik yıllarıma kadar arkadaşlarımdan yarısından çoğu çingeneydi ve kitaplardan ya da 4 yıl boyunca sınıfı geçemeyip sonunda atıldığım üniversite deneyimden asla öğrenemeyeceğim şeyler öğrenmiştim onlardan. ama konumuz bu değil, en azından şimdilik. konumuz demişken, elim yandı abi, geçen hafta, yaklaşık 240 derecede eriyebilen beyaz ppt adında bir plastik maddenin, enjeksiyon makinesinden akan erimiş haldeki 40 gramlık kısmı, yazarlığıma ara vermeme yol açtı dersem, hakkımda ne düşüneceğiniz üzerine sizinle tartışmak isterim. ama eski okuyucularımdan yakından bildiği gibi, yazarlık üzerine tartışmaya kapalı biriyim, daha çok dalga geçmeyi severim, yazabiliyor olunulduğu için takınılmış olan o büyük ve boş pozlarla. ama elim yandı abi. gerçekten. bunun 2004'de olanlarla ne ilgisi mi var? konumuz demiştik. ne anlattığım ve ne hissettiğimden hayatım boyunca emin olmuşumdur. ve bu bazen, hatta çoğu zaman, insanı zora sokar. yapmak istemediğiniz şeyleri ya da yapmanızı istedikleri şeyleri yapmanıza veya yapmak istediklerinizi yapamamanıza mesela. çünkü yeterince dik başlı bir şekilde, ve sonucunda bir çok şeyi yitirebileceğinizin bilincinde olarak, ve yine de bir inatla, istediğiniz şeylerin peşinden giderseniz, çantanıza şans ve talihin konmadığını fark ettiğinizde, iş işten geçmiştir. denemişsinizdir. ve birileri sizin başarılı olmadığınızı veya başarısız olduğunuzu ya da daha genel bir tanımla, tümünden yanlış yaptığınızı, yani bile isteye yanlış ata bahis yattığınızı düşünse

de, biliyorsunuzdur, sorunun nerede olduğunu, başarılı olmak ya da kılınmak için, yapılması gerekenleri yapmak, içinize sinmemiştir, hepsi bu. ve yine de, her ne yaparsanız yapın, skora etki edemezsiniz, ben bu mesleği yapmam çünkü nefret ediyorum bu işten deyip, o mesleki eğitimi tamamlamazsınız mesela, ve yıllar sonra yine başka bir nefret ettiğiniz iş mesleğiniz haline dönüşmüş olur. ve o fabrikadaki risklerin en büyüklerinden birini (mengeneyle elini kaptırmak) bir ara saliselik farkla atlatmışsınızdır, birkaç yanık parmağın lafı olmaz burada. ama 2004 yılında, yıllar sonra böyle bir gidişata gebe bir öyküyü yazacağımı bilseydim, yeliz'e o gün şunu söylemiş olmak isterdim: "ben bir kahinim, parmaklarımı çakmakla yakabilir miyim diye deneme yaparken, geleceğe antrenman yapıyorum aslında, ısıya karşı bağışıklık kazanıyorum ben" ama hayır, o gün yeliz'e dediğim şey, "birkaç yanık parmağın lafı olmaz" oldu, ki yakmıyorum, yakabilir miyim diye deniyorum, o da bana şöyle demişti, "aynen falçatayı tenine kaşıyor-muş gibi sürtüşün gibi, neden hayatını yakmak konusunda master yapıyorsunuz?"

"sana kendini kötü hissettiren şarkılar dinlersen, kendini kötü hissedersin tabii" dedi, "mutlu şarkılar dinlesene, en azından bu aralar." ve müziği değiştirdi, yani this empty flow'umu. yani bu melodiler, ona göre, karamsarlığa kapı açıyordu, depresifliğe, ruhani güçsüzlüğe, sağlıklı düşünememeye, oysa ben huzur buluyordum, ne kendimi kötü hissettirdi bana jori'nin sesi, ne de çok iyi. sadece, dengede durmamı sağlıyordu. hâlâ yaptığı şey bu. aşırı sarhoşsunuzdur, ve evin yolunu bulamayacaksınız, yürürsünüz yine de, ve kaybolursunuz bir süre sonra, ve enerjiniz tükenmiştir, ve aynı sizin durumunuzda olan biri gelir karşıdan, hatun ya da herif, cinsiyetinin bir önemi yok, aynı durumda herhangi bir hayvan da olabilir bu, ya da bir uzaylı, sadece o da, aynı koşullar altındayken en azından güneşin doğmasını bekliyordur, ve bir yere düşüp yığılmamak için birbirinizden destek alıp yürürsünüz. ve bir süre sonra, bir ihtiyaç üzerine gelişen bu hâl, ihtiyaç olmaktan çıkıp, herhangi bir zorunluluğun getireceği baskı ve stresten uzak bir bütünleşmeye döner. onsuz da var olabilirsiniz, bir süre sonra bunun eksikliğini hissetmeyecek kadar tek başına olmaya alışabilirsiniz hatta, ve bu, farkında olduğunuz halde, tercih etmediğiniz bir şeydir. hatta onun hayatınızda ki varlığının yüzde çoğu zararlı da olsa. sigara gibi mesela. bırakmayacağım, çünkü seviyorum. hepsi bu. gibi bir şey. anlatabiliyor muyum? ve burada aşktan bahsettiğimi anlayabilir musunuz? ve söz konusu öznenin 2004'de ki yeliz olmadığını açıklayabilir miyim? her ne kadar o, bunu çok istemiş olsa da. sigaraya aşığım dediğimi anımsıyorum, aşırı sarhoş gecelerimden birinde, kilise sokağında, kendi kendime konuşurken, yanımda ki insanların dahil olmadığım muhabbetlerini sabotaj edebilecek bir tonda, sigaraya aşığım ben. özellikle de

kısa kırmızı pall mall'a. mavi chesterfield'e. öncel'in sardığı tütüne. ve ağzıma sürmem diyemeyecek kadar asla olamayacaksam da, nefret ettiğim tadı bana acı gelen, bazı markalar. ve sigara ile aşk arasında kurduğum bağıntıyı, özneyi, konuyu anlatan bir erkek olduğu için, kadına indirgediğimi düşünerek feministlerle aramda ufak bir tartışma başlatabilirsiniz çok sevgili olmayan eleştirmenlerim. son ifadede sorun yaşayabiliriz. çok sevgili olmayan, eleştirmenler mi. yoksa, olmayan eleştirmenlerim, çok mu sevgili. bu arada, yelize ve 2004'e ve bucada olanlara ve empty flow'a geri döneceğiz. ama az önceki sorunu, daha da karmaşıkları için, aslında orada söylemeye çalıştığım şeyin, çok sevgili olmayanların, gerçekten en iyi eleştirmenlerim olan eski sevgililerim olduğunu, ama çok sevgili olmadığımızı, yani kalamadığımızı, bu yüzden onlara gönderme yaptığımı, açıklayarak, yalan içinde yalan düzmeliyim. ve herhangi bir feministisyenle aramda herhangi bir ifademden doğabilecek tartışmadan, en çok sevgili olmayan en iyi eleştirmenime bir yardım çağrısında bulunarak, sıyrılabirim. ona göre ben, pro-feministim çünkü. öyle diyordu. haklı da olabilir. belki. neyse. geyiğe bir son verip, bucaya dönüyorum, umarım bu uzun ve sorunlu girizgah, okuduktan sonra hiç bi bok anlamayıp bu durumdan ben sorumluyum gibi bir ok fırlatacak olanları uzaklaştırmıştır. anti-girdap timinin 4-5 elçisini hakladıktan sonra, ortalık pek bi sessizleşti gerçi. artık yazamıyorsun girdap. artık yazma girdap. hiç bi zaman yazamadın. yazdıklarında ruh ve duygu yok. yazdıklarını yayınlamak konusunda aptalca bir cesaretin var. yazdıkların beş para etmez. evet evet evet, çok haklısınız, ama hâlâ ringdeyim anlaşılın, üçü yanık olan on parmağımla beraber. ne diyordum jessicka? buca. 2004. yeliz'in evi.

jessicka fodera'ya aşık olduğumda, 25 yaşındaydı. ve bana, robert smith'in "bu şarkıyı yaptığımız için pişmanım, çünkü herkes sadece bu şarkımızı biliyor" dediği bir şarkıyı, bağıra çağıra söylüyordu. ve robert'in 'herkes'ine dahil değildim. ve atilla ilhan'ın bahsettiği hiçkimse gibi birim henüz olmamıştı. halüsinasyonların eşliğinde kurulan düşlerin bir yankısıydı belki, daima var olan, ve aslında hiç olmayan. sonra öyküler anlatmaya başladığımda, kül tablosundan tavşan çıkartabilecek hatunlar geldi. yeliz gibi. iyi olmama hali, ya da pas tutmaya ramak kalmış bir hayatın içinde akıyor olmak. hayır dediğimi o kadar çok kez hayır dediğimi o kadar çok kez anımsadım ki, evet demek istediğim anlarda. eskişehirdeydi pınar, ve maddi durumu iyiydi, ve benimle beraber yaşamak istemişti, ve evinde kalabilirdim, ve hiçbir şey yapmam gerekmeyecekti, sadece evin odalarında var olmak. cezbedici bir çok seçeneği sadece istemediğiniz için göz ardı ettiğiniz taktirde, geriye, istediğiniz şeylerin cezbedici olmayan yanlarını görmezden gelmek kalır. ve aslında, olan, bir şey de yoktur ortada. olmayan

bir şeye, oluyormuş yanılması ile sarılırsınız. ve gecenin yarısı patlar hikaye. sigaranızı sutyeninine içine sakladığı aklınıza gelmediği için aranıp taranmaktan vazgeçtiğiniz anda, onu uyandırmışta olursunuz, o sese uyanır, ne aradığınızı sorar, “sigaramı” dersiniz, “yatarken bıraktığım yerde yok, yanlış hatırlamıyorum ama”, ve yüzünüze atılan bir tokatın ses tonu ile “al” der, “ölmeni istemiyorum sadece”. ve o an, o da sizinle beraber bir tane yakmış olsaydı, son sigaranızı içmiş olacağınızı, bırakmaya sizi, sonunda ikna etmiş olacağını, biliyorsunuzdur. yapmaz ama. yatar sadece. ve o an, sırtı size dönük olan sevgilinizin, artık eski sevgili olan ve olmayan eleştirmeninizin, feminist olan ve sizin pro-feminist olduğunuzu iddia eden, bu noktada yazılarınızla ilgili sizinle tartışabilen ve sırtı size dönük olan sevgilinizin, kapalı olan gözleri, amfetaminin damağınıza değdiği andaki tadı anımsatır. olanın, anımsananla bir ilgisi yoktur oysa. duygu karmaşası sadece. karmaşık bir duygu değil. duyguların karmaşası. çakmağın alevi. yakarken alınan ilk firt dışında, hiç içmeden, dumanı ve külü izleyerek bitirilen bir sigara. bi insan gecenin üçünde aniden uyanıp, neden bir sigara içer ki? hatırlıyorsanız eğer, ki okuduysanız yani, çünkü ben anlatmıştım, daha önce, bu öyküyü, ve kalanını, ve öncesini, ve sonrasını, yelizin ağzındaki sigarayı çekip aldığını, ve “hem çok içiyormuşsun artık, yapma” dedikten sonra, paketten yeni bir tane çıkardığımı biliyorsunuzdur. ve yelizle hiçbir zaman sevgili olmadık. ama bana, çok daha ağır yaptırımlarla geldiği halde, sevgili olduğumuz, masaldaki, uyuyan güzelin, bunu yapması, paketimden yeni bir tane daha çıkarma periyodumu uzatıyordu. ama kül tablosundan bir şapka bile çıkartmazdı o. değil ki tavşan. işin özeti de buydu. hile yoksa, orda ben olabiliyordum, ve ben varsam, bu, tamamen demek anlamına geliyordu, hayır senin için sigarayı bırakamam, ama benim sigarayı bırakmayı istememe yol açabilirsin, ve istiyorsam bırakabilirim, ama bu hareket bir “için” barındırmaz, bir nedene dayalı olmak bana kendimi iyi hissettirmiyor. mesnetsiz bir şekilde bulunuyorum bu alanda. havada asılı. ama rüzgarın estiği yöne terfi etmeyecek kadar da dayanıklı. senden önce neysem, seninleyken de oyum, belki biraz daha fazla, o. ama senden sonra, daha az olacağımın farkında olarak. ama buna rağmen, bir hoş görünme çabası taşımadan. ne diyordum anneke? buca. 2004. yeliz’in evi.

anneke van giersbergen’e aşık olduğumda, 28 yaşındaydı. ve bana, içinde “buharlaşıyorum, olduğum şey bir duman örtüsü” dediği bir şarkıyı, söylüyordu. sert bir melodinin içinden geçen sakın bir ses. denge. ve niyeyse, 2004 yılında, yelizin bucadaki evinde, gecenin ikisinde, oturmuş, bir sonraki hamlemin the gathering’in hangi kurşunu olmalı diye düşünüyorken, this empty flow’dan sonra. kendimi iyi hissetmem için neşeli şeyler dinlemem gerektiğini söyledi.

müziği değiştirdi. ve ben “sigaramı da değiştirmeli miyim” diye gösterdim tepki mi. parliament falan içsem, olur mu? ki nefret ederim. biliyorsun. şu an açtığın şeyden ettiğim gibi. lerle devam eden. süreç. sonrasında. bir şey, her şeyi değiştirebilir dedim ona, bardağı taşırmayabilir son damla bazen, birkaç saniye öncesinde içinde buz gibi bir su olduğu için sıcak bir tek damla o boş bardağı, boşluğu, çatlatabilir de, şu an yaptığın şeyin, tanımını bu, ama ben, ruhuma, yeni sondajlar eklemek istemiyorum. kalkıp, cold’u açtım, cure tabii ki. duruma uyan. bazen hiçbir şeyin değiştirmeyeceği şeyler de vardır dedim sonra. kalıtsal ve epidemik olan her türlü algıdan izoleyim. boşuna deneme.

kalkıp bir bira daha aldı dolaptan. benim elimdeki de bitmek üzereydi ve normal şartlar altında, bana da getirirdi. ama yapmadı. sigarasını yaktı. ve odanın bulunmadığım tarafına çevirdi yüzünü. mutlu olmak istemiyorsun diyerek.

inanmadığım şeyleri olamıyorum dedim.

karamsarsın

gerçekçiyim desek

içmek için bir nedene ihtiyacın yok

bir neden için içmeye de

neden yaşıyorsun o zaman, dedi, kafasını tekrar bana çevirerek, konuştuğumuz konunun altında yatan sebep, bir süredir, onun benimle beraber olmak istemesi, benimse kendimle bile beraber olmadığımı düşünmesiydi.

neden yaşıyorsun?

bi nedeni yok, henüz ölmedim sadece, hepsi bu.

ooo, büyük cevap, neden ölmüyorsun o zaman?

onun da bir nedeni yok, hâlâ yaşıyorum sadece, hepsi bu.

siktir. büyük büyük büyük palavralar. bu şarkı kaç dakika ya?

bilmem, bittikçe başa dönüyor o, tek onu bıraktım listede.

söz konusu olan, cold’du, ve robert, “another past time”i fısıldadığında, az önce, şarkının içinde, ister istemez, dokuz yıl öncesine, aktı zihnim, dediğim gibi, o zamanlar çingenelerle beraber yaşıyordum, ve o gece için bucadaydım. dokuz yıl sonra da buca da olucam muhtemelen, ve yine aynı şarkıları dinliyorum, 2013’ün sanrılarından kesitler sunucam. değişen bir şey olmayacak, isimler ve mekanlar dışında. şarkının girişinde gelen davul ritimleri, kafamı yıllar sonra duvara vuracağımı söyleyenlerden daha etkili olmuş. hâlâ aynı ritimlere vuruyorum. kafamı. sert bir düşüş olduğu söylenemez. hah, hatırladım.

dibe çekiyorlar seni demişti yeliz, t.e.f için.

onlar benim paraşütüm dedim. ben uçaktan atlamışım zaten. yerçekimi. kaçılmaz. ama sen, zinciri kopmuş bir asansöre binme konusunda ısrarlısın. anlamıyorum dedi.

sonra uyuduk. sonra. dün. eve gelirken. gecenin üçünde. yolda. karşılaştık onunla. dokuz yıl ve o gecedен sonra. yolda karşılaştık. ve bir yudum bira daha kaldıramayacak kadar sarhoştı. otobüse bindi. beni gördü. en arkadaydım. otobüs zaten ağzına kadar boştu. yanıma geldi. kulaklığımı çıkardım. tanımıştım çünkü. ve yaşlanmıştım. yaşlanmıştı. şaşkınlık faslını ve merhabalaşmayı ve neler yaptığımızı, hayatımızın nasıl olduğu faslını tamamladıktan sonra, “ne dinliyordun” diye sordu, kinayeli bir şekilde sormadı ama, eski defter açılmayınca, kendimi rahat hissettim. ne diyordum marissa? buca. 2004. yeliz’in evi.

marissa nadler’e aşık olduğumda, benimle aynı yaşıydı. ve bana, henüz pek az kişi tarafından dinleniyorken, şarkı söylüyordu. yüzü yoktu. hikayesi yoktu. seslendirdiği dizelerin, bildiğim dile bir çevirisi yoktu. anlam, bir neden barındırır bu yüzden. duygular anlam ihtiyacından bağımsız olduğu için, nedenlerle açıklanamaz. anlam, somut bir şeydir, varoluşunda nedenlere ihtiyaç duyabilir. ama herhangi bir duygu, nedenden bağımsız olarak ortaya çıkar. neden, duygudan sonra gelir. gelmese de olur hatta. o yüzden, “seni sevmediğimi anladım” dünyanın en aptal cümlesi olmaya aday olabilir. olsaydı, oyumu kullanırdım. ve “seni neden sevmediğimi şimdi anlıyorum” daha tutarlı olurdu. bu noktada, ‘neden beni sevmiyorsun’un bir yanıtı olmamıştı, yeliz için, o anlamak istiyordu, ben anlam aramıyordum, o jemi mi sevmedin, saçlarımın rengi, ses tonum, yürüyüş tarzım, boynum. liste devam edebilir, ve hiçbir, gerçeğe teğet bile geçmez.

yeliz’den nefret ettiğimde, benden bir yaş büyüktü. ve bana, hiçbir zaman kaydedemedikleri ve sonrasında dağıldıkları grubuyla beraber, bir şarkı söylüyordu, çimlerde. grunge yapmaya çalışıyorlardı. ama yapamayacaklardı. yapmış olsalardı da durum değişmeyecekti. dünyanın en harika işini çıkarmış olsalar da değişmeyecekti. yaptıkları müziği sevmiş olsaydım da değişmeyecekti. ondan nefret ediyordum. ve arayıp, kendini iyi hissetmediğini söylediği zamanlarda, yanına gidiyordum. hepsi bu. ve hiçbir zaman, ona kendini kötü hissettiren, sonra geçer dediği şeyin, ne olduğunu, açık açık, söylemedi. gün içinde bir şeyler olmuş gibi bir hava belki. olmamıştı. o hafta başına saçma sapan bir şey gelmiş gibi belki. gelmemişti. bir arkadaşı kötü davranmış gibi de olabilir. davranmamıştı. gelir ve geçer derdi sadece, boş ver. ama, ben gelince geçen bir şey oldu-

ğunu biliyordum, o kötü ruh halinin. beni iyileştirirse, kendisinin de iyileşeceğini dair olan saf inanç.

otobüste karşılaştık sonra işte. sarhoştuk. değildim. ve ertesi sabah yedide kalkıp gitmem gereken bir işim vardı. ekebilirdim. ama ekmeyecektim. evlenip boşanmıştı ve bir çocuğu vardı. kız. hâlâ aynı işte çalışıyordu. çok iş değiştirmiştik. aynı eve geri dönmüştü. evimden hiç uzaklaşmadım. artık annesi ve çocuğu ile yaşıyordu. hâlâ babamın kirasını ödediği bi evin odasında idim. benden epey sonra inecekti. evime birkaç durak kalmıştı sadece. söylemişim nerede indiğimi. ve şu, eskiden aramızda olan, kasvetli diyalogların, asla tekrar etmeyeceği sinyalini almıştım. bu, ondan nefret ettiğim zamanlardaki durumumu değiştirdi. bana, ben inmeden önce, “aslında o zamanlar seni sevmediğimi fark ettim daha sonradan biliyor musun” dedi. “sadece, boşluk ve ihtiyaç meselesiymiş galiba” dedi. indim sonra. söylediği şeyi ona söylediğim zamanlar yaptığımız tartışmayı hatırlayarak indim otobüsten. kulaklığımı da tekrar takarak tabii ki, ezberlediğim sokakların gürültüsü ve ezberlediğim insan sesleri yerine, ezberlediğim tınları tercih ediyordum, daima. onları duymadan da görebiliyordum sonuçta. ama genellikle, yukarıda bahsi geçen sesleri duymadan, bu yaşıma kadar gelemezdim. sonra fark ettim, eve kadar yürürken, bir daha biri daha sorarsa, neden yaşıyorsun diye, müzik dinlemek için diye cevap verebilirim, yukarıdaki palavraya göre, daha tutarlı olacaktır. hayır tanrıdan bahsetmiyorum, yazının yukarısında, ki tanrı da yukarda değilmiş gibi davranıyor bana zaten. sonra, aslında yelizden değil, kendisinden değil, baskıdan nefret ettiğimi de fark ettim, baskı kalkınca nefrette silinip gitmişti. ve gecenin üçünde uyanıp sigara içmek istediğimde, çok sevgili eski eleştirimenimin, paketi göğüslerinin arasına sakladığını bilseydim, onu uyandıracak kadar ses çıkarmazdım odada. bu bana, baskıdan çok, çaresizlik olarak görüleceği için. ve galiba yelize de, çaresiz hissettiğini bildiğim için, eşlik ettim, bazı birkaç gece. bazen olur. ellerimi yakmayı sonunda başardığımı söylediğimde ona, o gün otobüste parmaklarımı göstererek, acıyarak güldü bana, çünkü söylediğim şey kötü bir durumu anlatıyordu ve üç parmağında berbat görünüyordu ama geçmişten gelen mizah, durumu dengelemişti. otobüsten indim. kat'i açtım sonra. kulaklığı takıp. katherine bjelland. ona aşık olduğum zamanı hatırlamıyorum. sonra da. eve gelip. uyuyup uyandım işte. iş için. arada bir şeyi atlardım ama, galiba, onu da sonra anlatırım.

*başlık the cure'un bir şarkısının adıdır.

geriyeye dönüşler – part2

revisited

1.

bir anda belirdi bu kez. ne pencereyi söktü daha önceki gibi, ne de kapıyı çaldı. karanlığın ortasında belli belirsiz parlayan bir ışık gibiydi. başlangıçta anlamamıştım. o olduğunu bilseydim, tedirgin bir şekilde kalkıp ışığı yakmazdım. ilk halüsinasyonlarım, ışık oyunları ve gölgelerden ibaretti, kabul ediyorum, var olmayan ve asla var olamamış insan silüetleri sonradan belirdi. bu kısımda, ‘hastalık ilerleyince’ diyebilirdim ama ne yazık ki hasta değilim. kendi hayatım üstüne yalanlar uyduruyorum, sonra bunlara inanıp zihnimde birer anı haline dönüştürüyorum, sonrasında biten bir öyküden arda kalanı merak ettiklerinde, hiç yaşanmamış şeyleri başıma gelmiş gibi anlatabiliyorum.

ve dediğim gibi işte, bu kez bir anda belirdi. kalkıp ışığı yakınca, gelenin seçil olduğunu anladım. öylece durmuş bana bakıyordu ve elinde bir paket sigara yerine, bir ekmek arası vardı sadece. “karnın aç mı?” diye sordu. elinde tuttuğu ekmek ile, sorduğu soruya vereceğim klasik ilk tepki mi ekarte etmişti, iyi tanıyordu beni, “sen açsan bir şeyler ayarlayalım?”, bunu diyemezdim, ve sustum, öylece, elim masanın üzerindeki pakete doğru giderken. “bırak onu” dedi, “silahını yere at” tonunda. sessizlik.

“sana bi şey sordum?”

“saat gecenin üçü be kızım” dedim, “uyuycam ben”

“uyumuyordun”

“ışığı kapatmıştım ama”

“evet, tam üç saat önce, ve üç saatir gözünü bile kırpmadın. uyuyacmış.”

kişinin, bir halüsinasyon ile konuşması, bilinçdışı bir deneyim olabilir, ama daha da kötüsü, kendi kendinizle konuşuyor olduğunuz gerçeğidir. kendi zihninizin içinde.

“neden geldiğimi biliyor olmalısın bu kez, sormadığına göre.”

“ben hiçbirşey bilmiyorum”

“bildiklerinden kaçırıyorsun daha çok adamım”

“bi siga...” sözümü kesti,

“ekmek?”

bı ısırick aldı, elini uzattı sonra, avcu yukarıya dönük, elimi uzattım, tuttu ve yanına çekti beni, yere, halının üstüne, yanına oturdum. ekmeği yere bıraktı. ağlıyordum. yere bakarken. haliya.

“yeşile boyayalım mı” dedi, “halını. ne dersin?”

ağlamam hıçkırık haline dönüştü. ve nefes darlığına. içime havayı çekiyordum, ama girmiyordu lanet olası, zorluyordu beni.

“zorlama” dedi seçil, “bırak canı ne istiyorsa yapsın ciğerlerin”

“o zaman bi sigar...”

“ne söylemek istediğimi biliyorsun girdo, bunu kast etmediğimi de, sigara sigara sigara, bok var sanki”

“bok var evet” dedim, ama sakince, kısık bir sesle, normalde kızmışken, ya da kızarak, sert bir tonda, ve kinayeli bir şekilde söylenebilecek bir şeyi, ben, “başka çarem yok” der gibi söylemişim, “evet bok var” da demiş olabilirim, ama duygu buydu ve, o dönüp, bir katilin, işlediği cinayetten sonra aynada kendine bakıyormuş gibi bir ifade ile baktı bana, “hepsi bizim hatamız”

“biz kim lan?” dedim, “siz kimsiniz? neden artık yoksunuz, neden artık yokuz, neden artık yokum”

“cümleyi şu şekile sokabilirsin” dedi

“sokmuşum cümlesine” dedim, “doğru kelimeleri asla bulamadım”

“neden artık yoklar’ nasıl?”

“tabii, ikinci çoğuldan birinci çoğula oradan da birinci tekile geçmişken hele”

“neden olmasın, üçüncü çoğul da kurtarmaz gerçi, sorduğın bu soruyu, öyle değil mi?”

“üçüncü tekil de kurtarmaz ama güzelim”

“neden olmasın?” sonra tekrar etmeye başladı, “neden yok, neden yok, neden y...”

aynı kelimeyi üç kez söyleyince peygamber, yedi kez söyleyince tanrı oluyor-muşsun, demiştim ona bir keresinde, tuncay’ın söylevlerinden arda kalanlarla veriyordum vaazımı o zamanlar, çünkü o ölmüştü, yerine beni bırakmamış olsa da, ondan kalanlarla başlıyordum tüm cümlelerime, ve gene söyledim, o tekrarlarken, tekrarladım, “aynı kelimeyi, üç kez söyleyince peygamber, yedi kez söyleyince tanrı oluyormuşsun. 11 kez söyleyince hiçbir şey olmadığını farkına varıp, 27sinde anlamını kaybedebilirsin. otuzbirinde de ne olduğunu unutup, söylemeyi bırakırsın zaten. tekrarladığın şeyin. kendinin”

“ama biri hatırlatabilir” dedi, tekrarlamayı bırakıp

“doğru kelimeleri bilmediğimi söylemişim” dedim ona,

“sen” dedi, “bence, yanlış kişiyle konuşuyorsun, ve o yüzden geçemiyorsun, ikinci tekile, çünkü anlatman gereken kişi ben değilim, ve sen, karşında olmayan birine ‘neden yoksun’ diyemezsin, ama söylemek istediğin bu, ve o karşında olunca da, bunu diyemezsin, var sanırsın çünkü, ve vardır da belki, ama öyle bile olsa, ya da gerçekte var olmasa da, o an karşındayken, ‘yoksun’u kullanmaktan korkarsın, ‘olsana’ya geçemezsin mesela”

“git başımdan” dedim ona, “ölsene sen de, tuncay gibi, özlem gibi, ya da refik gibi ortadan kayboldun ya, neden seni kaybedemiyorum ben?”

“tuncay ölmedi, refik de ortadan kaybolmadı, biliyorsun bunu, çağırمامı ister misin?”

“git” dedim. kapıya bak dedi. kapalı olan kapıya. ve biri geçti oradan. yan odadan tuvalete geçen biri. ama yalnızım evde. kimse yok. var. hayaletlerle yaşıyorum, günlerdir, yıllardır, ve kimseyle konuşmak istemiyorum artık, kimseyle görüşmek, sarılmak, özlemek, beklemek...

sözümü kesti seçil. ama içimden konuşuyordum. ama kesti. düşüncemi. bilinçaltımdan değil, önsezimden çıkıp gelmişti.

“yalan söylüyorsun”

“yalan düşünüyorum”

“ama yalandan yaşayamazsın adamım, bir şeyler hissetmek zorundasın”

“diğerleri nasıl yapıyor o halde” dedim, “işyerimdekiler, otobüstekiler, barlar-

dakiler, ordakiler ve burdakiler, nasıl oluyor da sevmedikleri her şeye katlanıp, üzerine bir de kahkaha ile gülebiliyorlar?”

“sen de gül”

“ama geçmeyeyim de mi?”

“sen hiçbir şeyden geçemezsin zaten” dedi,

“gece iş var” dedim

“gitmezsin olur biter”

“ama dün de gitmedim”

“sahi” dedi, “dün naptınız, eve de gelmedin?”

“bilmiyormuş gibi konuşma” dedim ona

“biliyormuş gibi konuşsana” dedi, “sahi lan, neden biliyormuş gibi konuşmadın”

“biliyordu zaten, yani biliyor olmalı”

“onu demiyorum lan” dedi, “sen biliyor gibi konuşsaydın, biliyorum bilmiyorsun da”

“hiçbirşey bilmiyorum ben”

“hı hı” dedi, umarsamaz bir tonda çıkarılmış bir ses. hıhı, anladım, dinliyorum, peki ya sonra, devam et, gibi değil, çok duyduk bunları, gibi daha çok, “hı hı”

“doğru kelimeleri hiçbir zaman bulamadım”

“sen ne zaman doğru kişi oldun ki oğlum” dedi, “meseleye buradan bakalım, yanlış bir şey yapmadın, zaten yanlışsın sen, hayatın boyunca yanlış oldun

“he he, tabii” dedim, “bingo”

“öyle tabii oğlum” dedi, “kendin gibi de üç dört tane yanlış buldun, bi parkta şarap içip hayatınızdaki doğruları götürüyorsunuz işte”

“nereye götürüyoruz kızım ya” dedim, “hiçbirşeyi bir yere götüremiyorum ben, varamıyorum.”

“vardın bile belki, önceden vardın, bekleme gerekiyordur, erken gelmişsindir, o yüzden.”

“o yüzden ne seçil? o yüzden ne? varmadım. yokum. yoksunuz”

“senin sigaran gelmiş” dedi, “saçmalamaya başladın” bi sigara yaktı kendine. bana vermeyecekti. biliyordum.

“ben hep saçmalıyorum” dedim, “o yüzden bu kadar çok sigara içiyorum”

“he tabii, ve o yüzden bu kadar az yemek yiyorsun, bu kadar çok alkol alıyorsun, bu kadar çok susuyorsun, bu kadar çok yazıyorsun, hepsi saçmaladığın için, hepsi kendini iyi hissetmediğin için de mi? nedenleri sonuç gibi algılamaya devam et sen. x ve y'nin yerini değiştirmek aklına gelmiyor hiç”

“kurduğum denklemlere müdahale etme” dedim ona

“nedenleri sonuç gibi algılamaya devam et işte, bişey demiyorum”

“işe gitçem ben”

“bu saatte?”

“evet bu saatte, nolmuş, istediğim zaman gitmeyebiliyorsam, istediğim zaman da gidebilirim”

“uyuydaktın hani?”

“uyucam evet. diğer odadakiler kim”

“refik ve tuncay. çağırayım mı?”

“git”.

“çağırayım”

“gider misiniz?”

“sınız? hepimiz mi?”

“evet hepiniz. özleminizi de alıp gidin, ki yok zaten”

“var ama şu an burda değil”

“yok” dedim, “hiç olmadı. hiç olmadınız. hem daha önce gitmişsiniz. 2001 yılında. hepiniz birden. bi yerlere. peşpeşe. hatırlıyor musun.”

“unutarak yaşayan sensin” dedi bana, “gün içinde yapman gerekenlerden, geçmişte olan bitenlere kadar, her şeyi.”

“tekrarlamak için unutuyorum ben” dedim ona, “biri tekrar hatırlatsın diye unutmış gibi yapıyorum, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşamak için. aynı taş a tekrar takılıp düşmek için, daha önce yerden kaldıranın yüzünü unutmam gerekiyor”.

“güldüler ama sana”

“o lisedeykendi. evet, taş a takılıp düşmüşüm, ve arkamdan gülmüşlerdi”

“olsun, ha lisedeyken, ha dün gece, ne fark eder?”

“dün gece gülmediler” dedim ona,

“dün gece de mi düştün sen?” dedi,

“ya. bilmiyormuş gibi yapma allah aşkına ya” dedim ona, “zihnimdeki labirentlerden kurtulup, karşıma geçiyorsun, sonra da olan biten hiçbirşeyden haberin yokmuş gibi konuşuyorsun”

“ha evet” dedi, sigaradan bir nefes daha çekip, dumanı havaya, tavana doğru üflerken, “sahi, dün gece de düştün, koşuyordun, otobüse yetişmek için, taş a takılıp düştün, sonra yanından geçenler bir şeyin var mı iyi misin dedi, öncel senin önünde koşuyordu, geri döndü.”

“hikayeyi biliyorum” dedim ona, “anlatman gerekmez”.

“iyi misin peki?”

“siga.”

“önce ekmeğini bitir”.

“benim değil o”

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

“girdap, önce ekmeğini bitir”

“benim değil”

“bi kere de doğruyu söyle olur mu? ve bunu yaparken, açıklamalardan geç, açıklama kısmında içinden konuş, nedenlere ihtiyacı yok insanların”

“o zaman hep susarım. sonuca gelemiyorum.”

“sonuç yok zaten oğlum” dedi, “al iç. başlangıcı da yok. akar gider”

“yazdım ben onu.”

“sen her şeyi yazdın zaten, biri konuşmaya başlayınca, ben yazmıştım ya öyle bir şey diye söze girip muhabbeti sikiyorsun her defasında”.

“yazdım ama.”

“yaşamadın. yazdın sadece.”

“yaşama konusunda yetenekli değilim” dedim, sigarayı yakıyordum, az sonra havaya uçacaktık. hava kaçırın bir akciğere sahiptim.

“saçmalıyorsun” dedi, “anlat hadi. noldu sonra? en son otobüse koşarken düşmüştün.”

“hiç. yanlış kelimeler.”

“doğru zamanda mı bare?”

“bilmem. zamanın doğrusu var mıdır?”

“doğrusu da vardır zamanın.”

“seni anlamıyorum” dedim, hayaletime.

“biri geçiyor” dedi

“çoktan geçti dedim, saat dört oldu”

“yok lan bu kez saat değil, kapıya bak”

kapıyı açma konusunda kararsızdım. olabileceklerden değil, olmayabilecekten korkuyordum. refik ve tuncay diğer odadan, peşpeşe çıkıp salona geçti. kapının buzlu camından görülebilen silüetler. özlem nerdeymiş dedim seçile. bilmediğini söyledi.

“bilmem. bilmiyorum. kalk hadi.” ayağa kalkıp elimden tuttu. “kalk”

“seçil, yapma bunu. daha fazla delirmek istemiyorum ben.” kolumu çekiyordu,

“hasta değilsin sen, evin içinde, kimsenin görmediği, göremediği, bi kaç tiple beraber yaşıyorsun, hepsi bu”

kapıyı açıp, diğer odaya geçtik. yeşil bir halısı olan, kırmızı bir gece lambası olan, her şeyin her yere dağıldığı, ama buna rağmen epey derli toplu görünen, bir odaya. tuncay sehpanın üzerindeki tozu çizgilere bölerken, refik telefonla konuşuyordu. kardeşiyle. “ne zaman gelirsin?”

odaya girip, “naber” dedim

“hiç işte lan” dedi tuncay, “resim yapıyorum ben”

“kapattı” dedi refik, “gelmicekmiş.” ben refik’in dediğine aldırış etmeden, doğrudan bana söylediği halde.

“ne resmi” dedim,

“resim işte” dedi, “amfetaminden resim yapıyorum sehpanın üzerine. sonra resmimi burnumuza çekicez. parça parça. ki beynimize kazınsın, tablom. ama her parçası birimizde olacak, böylece ancak bir araya geldiğimizde tamamlanmış olucuz.

“amına koyuyim senin tuncay” dedim ona, “ben keyfimdenden sormadım demi refik’e kimle konuşuyorsun, neden gelmicekmiş, nolmuş diye, bir araya geldiğimizde tamamlanmış olucakmışız da, amına koyuyim. yok işte.” bağıryordum ve ağlıyordum da.

“tamam lan dedi” tuncay, “resmin bi kısmını çizmedim zaten, onu sana bıraktım, senin çizdiğin kısmı da, özleme saklıcaz.”

“bira var mı” diye sordu seçil, araya girip, en azından konuyu değiştirme ve sakinleştirme adına.

“bilmem” dedim, “vardır herhalde, şarap var galiba, dolaba baksana bi”

“müzik açalım” dedi refik, “bu saat ondan sonra meselesini naptın sen?”

“çözdük onu ya” dedim, on dakika uzaklıkta bi adam var, abi satıyor musun diye sorduğumuzda, ‘satıcam tabii, sıkışım polisi, bi ton borcum var benim’ dedi. şarap var ama şimdilik.”

“güzel demiş” dedi seçil.

“şarabı da güzeldi” dedim.

refik bi sigara attı bana. havada kaptım. tuncay resmine devam ediyordu. seçil şarabı almaya mutfağa geçti. geri dönmüşlerdi. geri dönmüştüm. geri dönmüştük. ve çalan telefon, bristolün alan koduna sahipti. “biletı aldım. ilk uçağa yetişicem, evi tarif edersiniz indiğimde, gelmenize gerek yok, bize bir şeyler de getiriyorum gelirken.”

2.

gecenin sonunda üçü de sızmıştı. refik ve seçil, çekyatın üzerinde, birbirlerine sarılmış, tuncay ise tekli koltukta, ayaklarını sehpaye uzatmış halde kalmıştı. telefonun çalmasını bekliyordum. sarhoştum. şarap sadece. tuncay tablosunu tamamlamış sayılırdı, bana bıraktığı kısım duruyordu sadece, ve çekmemiştik. bekliyorduk. bekletiyordu. ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama, benim de ne yapmak istediğim belirsizdi. her şey belirsizdi aslında. işe mi gitmeliydim.

işe gitmeliydim aslında. dün gece de. ondan öncekisinde de. daha daha önceki seferlerimde de. es geçmişim ama. hemen hemen her şeyi. delirmenin sınırında durduğumu biliyor, buna rağmen kafamı toparlamak için çabalamıyordum. kimse anlamazdı. o yüzden anlatmıyordum. seçile göreyse, kimseye anlatmadığım için, kimsenin anlamayacağını düşünüyordum. bana, bir şeylerin yerini değiştirmemi teklif ettiğinde dün gece, ne kast ettiğini çok iyi biliyordum, odadaki bir eşyanın yeri bile olabilirdi bu, ya da cüzdanı artık sağ yerine sol arka cebe atmak. ya da her şeyin giderek kötüye gittiğini değil de, kötüden geriye geldiğini. iyiye doğru olmasa bile. somut değişiklikler, soyuta aks eder miydi bilmiyorum. kafamı toparlayamadığım için mi odam dağınıktı. önce nerden başlamak gerek diye sormuştu bana dün gece tuncay, ebesini siktiğimin herifi tablosundan bahsediyordu ama onun söylediği her şey, başka herşeyle ilintili olabilirdi. onunla konuşuyorsanız, geniş alanda düşünmeniz gerekiyordu, yaptığı ortalarda top, kendi ceza sahasında ki adama bile gidebilirdi. sol ayağım ağrıyordu, yara olmuştu, düştüğüm için, hem de birkaç yerden, sanırım bi gün önce ki gece kanamıştı, ama hissedememiştim, “merhem sürelim moruk” demişti refik, “sikmişim merhemi” demiştim. üzerine de tuncay, her zaman ki lakayt tavrı ile, “ben de meryemi siktim” demişti, “ardından isa doğmadı ama.” ne demeye çalıştığını anlayamamıştık ama, bakıldığı zaman bazen, aşırı seksist davrandığı söylenebileceği halde, bir kadının incinmemesi için, kendi canını verebilecek kadar, hassasiyetliydi. ve orada öylece sızmıştı işte, gece. son sözü, sızmak üzereyken, ben ona seslendiğimde, “ben iyi biri değilim” oldu.

bi sigara yakıp, balkona çıktım. telefonu da yanıma alarak. yoldan geçen insanlara bakıyordum. işe giden insanlar. okula giden çocuklar. arabalar. bulutlar. hafiften esen rüzgar ve ortaya çıkmamak konusunda inat eden güneş. telefon çaldı ardından. “alo?”

“nerdesin lan sen?”

“hiç abi” dedim, “bilmiyorum”

“telefonun niye kapalıydı gece”

“ben de kapalıydım çünkü”

“gene fazla mı kaçırdın piizi.”

“evet, ama...”

“başka şeylerde var bu kez de mi?”

“hı hı” ve yüzümde patlarcasına bir cümle kurdu vardiya amirim, üstelik bunu laf sokarcasına değil gülererek söylemesi, tokadın şiddetini arttırdı, bu amaçla söylenmemiş olsa da onun tarafından.

“senin yerine ben geçtim makineye oğlum, lan ara ara, saat bir oldu, iki oldu, yok”

ne diyeceğimi bilemedim, sustum sadece, ve o ardından, her zaman ki iyi niyetiyle

“haber verseydin bare” dedi, “akşama gelicen mi?”

“inşallah abi”

telefonu masanın üstüne koyup, yere bağdaş kurdum. sırtımı balkonun demirlerine dayayarak, içeri, odaya, daha doğrusu henüz açılmamış ve belki de hiç açılmayacak olan panjurlara bakıyordum. sigara bitince tazeledim. ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. bir ara yağmur yağmış. ayağa kalkıp yolların ıslak olduğunu görünce fark ettim bunu. uyumamıştım ama. sigara üstüne sigara içmiş, en sonunda biten paketi buruşturup ayağa kalkmıştım. kül tablosunda bir şaheser yarattım mı bilmiyorum ama onu da elimden düşürünce, sağlam bir küfür ettim kendime. sese uyanan seçil balkona koştu. “adamım ben toparlarım, sen git bi kahve yap bize” dedi.

“herkes beni idare ediyor” dedim ona.

“herkes kim lan?” dedi.

“herkes işte” dedim. “işyerindekiler, ailem, arkadaşlarım, siz.”

“bizi karıştırma” dedi, eğer saydığın ve içinde kendini var etmediğin herhangi bir kategoriye bizi de eklersen, külahları değişiriz”

“kukuletaları değişelim” dedim. güldü ve gözleriyle mutfağı işaret ederek, “kahve” dedi. “hadi”

odaya girince, panjurları açtığını gördüm. “biraz ışık girsin kaparız” dedi,

“odayı havalandırmak gibi yani” dedim

“ışıklandırmak diyelim”

“hava kapalı ama”

“onu da açarız, eğer istersen kar bile yağdırabiliriz izmire”

“sigara bitti” dedim.

“ben alırım” dedi, “para kaldı mı?”

“yazdırıyorum yahu”

3.

saat sabahın sekizi olmuştu. ve hâlâ çalmamıştı lanet olası telefon. uçak düşer diye endişe etmiyordum. özlem uçağın tuvaletinde intihar ederse, hastaneye yetiştiremezler diyeydi, endişem. “bu kadar tedirgin olma, gelicek” dediğinde seçil, ne için endişe ettiğimi de biliyordu, hepimiz endişe ediyorduk, sürpriz-

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

lere bayılırdı özlem, özellikle bu sürpriz kendi ölümü üzerine kurgulandıysa, ve onca yıl, neden ölü taklidi yaptığını, sormayacaktım ona. söyleyeceklerinden korkuyordum. ya da ağzıma sızacağından. birkaç cümle içinde. ona gitme dediğimde, ilk seferinde, fena kapışmıştık. kapışmamıştık aslında, o birkaç şey söylemişti, beni yatıştırıran, ben de susmuştum. gelicem, gider gelirim. falan filan. sonrasında, temelli gideceğini söyledi, ve ben o gün, 2 saat boyunca, sustum. biliyor olmalısınız, tabii okuduysanız, en azından ben, ne anlattığımı biliyorum, ne yaşadığımı da.

anlatmadığım çok şey var. anlatırım belki. zamanla. hikayedeki ara boşlukları merak ediyorsanız yani. ki sanmıyorum. bir kişi dışında hiç kimsenin umurunda değil. olan biten.

ayağım ağrıyor dediğimde seçile,
“sikmişim ayağımı” dedi refik, yatakta gerinerek, gözlerini açıp, “sana merhem sürelim demiştin”

“ben de sikmişim merhemi demiştin” dedim.

gülümseyip, kafamızı tuncaya çevirdik. bir şeyleri sikme sırası ona geçmişti ama onun gözlerini açıp bir şey söylemesi için önce bizi duyması gerekiyordu. yoksa kaçırmazdı bu fırsatı. hepimizi gülümsetecek bir küfür sallar, ardından hiçbirinizin anlamayacağı felsefesinden parçalar sunardı.

sahi, herhangi biriniz, şu ana kadar olan bitenle ilgili, herhangi bir mantık hatası, saçmalık, ya da iğretlilik hissettiniz mi? ben çok hissettim. 31 bir yıldır kusamadığım bir cenini taşıyorum zihnimde. ne büyüyor, ne ölüyor.

bi üçlü sarmaya başladı refik, yataktan doğrulup. “akşama doğru anca gelir” dedi, kardeşini kast ederek. “direk uçuş yok, biliyorsun, amsterdam üzerinden geliyor”

“gelirken bize bir şeyler getircem demişti, o yüzdenmiş demekki”

“bilmiyorum da, on dakika içinde fikir değiştirdiğine göre, başka bir şey de olabilir, içicen mi?”

“olur”

yakmam için bana uzattı cigaralığı. yaktım.

4.

yeşil halılı odada oturuyorduk. ya da yeşil odalı halıda. ne fark eder? oturuyorduk işte. tuncay da uyanmıştı. bir ara bi öksürük sesi geldi mutfaktan. ayağa kalkınca ben, nereye gittiğimi sordu tuncay, “babama bakmaya” dedim, “babam mı?” diyince refik, şaşkınlık içerisinde. seçil’in ona uyarır gibi hafifçe vurduğunu ve bana “tamam bak, gelirken de su kapsana ya, susadım” dediğini söylersem, sizin de kafanızda bir soru işareti uyanır mıydı? ben de uyanmadı. en azından o an. ve “neler oluyor” dediğimde de, pas vermediler. ve neler olduğunu, şu an düşününce, o günlerden 44 yıl sonra yani, yetmiş beş yaşımıdayken, babamın benim yüzümden mi öldüğüne ya da benim herhangi birinin yüzünden mi yoksa kendi manyaklıklarım yüzünden mi delirdiğime, hâlâ karar vermiş değilim. iyileştim gerçi. annem öldü ve babam öldü ve abim intihar edip, ablam şeker komasına girip çıkamadı, yiğenim evlenince, ben de bi başıma kalakaldım bu odada, bu evde, bu salak hayatımın içinde bi yerlerde. sıkışıp kaldım. ve ardından, eski halüsinasyonlarıma ya da halüsinasyon olduğuna herkesi inandırdığım kendi gerçekliğime geri döndüm.

“baba” dedim babama, mutfaka gidip, “bir şey lazım mı?”

“arkadaşların mı geldi” dedi

“evet. ama. yani. şey. sen. onları...”

bingo. ama bi saniye. nasıl yani?

kehanetimi daha önce düşleyebilmiş miydiniz?

telaşla, ve hızlıca, odaya dönüp

“defolup gidin” diye bağırdım onlara, “hemen şimdi, hiç vakit kaybetmeden, tüm eşyalarınızı ve yaşanmışlıklarınızı alıp, gidin”

“bizim moruk iyice kafayı yedi” dedi tuncay, çünkü durumu idare etmesi için diğer ikisi, kontrolü ona bırakmıştı, ve bunu da, yaklaşık olarak ben onları kovduktan üç dakika 17 saniye sonrasında söyledi. hazır cevap joe’muz form mu kaybediyordu yoksa durum sandıklarından ve sandığımdan ve sandığınızdan daha mı karıştı. “hâlâ anlamıyorsun de mi?” dedi,

“evet anlamıyorum” dedim, “anlamak istemiyorum, böyle iyiyim ben, tamam mı? bu yaşantı içerisinde, gayet iyiyim, neyin gerçek neyin hayal olduğu umrumda bile değil artık, kayboldum, aramayın, beni bulamazsınız, düştüğüm yerde, kendimi aramaktan vazgeçtim. hem annem gelicek birazdan. sizi burda görme-se iyi olur. uyucam ben. işe gidicem gece. defolup gidin”

“beraber gidelim mi?” dedi tuncay, “ne dersin? senin o aptal kafana gerçek bir kurşun sıkılmamızın zamanı geldi hem. o işyerim dediğin çöplükte de hâlâ kafana dank etmiyorsa gerçek, kafana gerçek bir kurşun sıkarız olur biter”

“harbi mi” dedim, “yapsanıza öyle bir şey?”

“telefon” dedi refik. “sessiz olun bi saniye.” açtı. “alo.”

“nerdeymiş” dedim

“bi saniye” dedi bana ve balkona çıktı sesini parça parça duyuyordum ve ben duymayayım diye de sanıyorum tuncay yüksek seste bir şeyler zıralarken, seçil de balkona çıkamayım diye önümde dikiliyordu. anlam veremediğim o ke-sik cümleleri şöyle tamamlamıştım o gün kendi zihnimde ve yanılmadığımdan emindim.

“gelmek zorundasın. bak. ya anlıyorum tamam! ama. ama, bak, bi saniye. gi-derek verebileceğin en büyük zararı vermişsin zaten adama tamam mı! gelmek zorundasın.”

içeri döndü refik. telefonu elime vererek, “hiçbir şey sorma bana” dedi, “di-lersen kendin ara, ama bana sorma. tamam mı?”

numaraya baktım. hala bristolün kodunu taşıyordu. yere çöküp, sehpadaki resmi tamamlamaya başladım. bir yandan ağlarken. başım döndü galiba. geriye doğru düştüm. sırt üstü. bayılmışım. kendime geldiğimde, odamdaydım ve saat gecenin üçü müydü, ertesi günün üçü mü bilmiyorum ama, duvardaki saatin akrebi için yelkovanı 5’in üzerindeydi. panjurları hiç açmadığım, üzerine örtülü olan kapkalin bir perdeyi de bi gram bile oynatmadığım için, odamın rengi pek değişmiyordu, ışık yanıkça aydınlık, kapalıysa loş veya karanlık.

ayağa kalkıp diğer odaya geçme konusunda kararsızdım. onlarla mı karşıla-şacaktım, yoksa annem ablam yiğenlerim ve abimle mi? hiç ses de gelmiyordu. gerçeklik algınızı tamamiyle yitirdiğinizin farkına varınca, algınızın gerçekle-yebileceği ve başkalarına doğrulama şansınız olan her şeyi ret etmeye de başlaya-bilirdiniz. ben öyle yapmıştım en azından. özlem kendini suya attığında mesela. ve birkaç kişi onu kurtardığında. “adamım bak, ben gerçeğim” dediğinde. şu an ise, neyin gerçek neyin halüsinasyon olduğu konusunda tekrar şüphe etmeye başlamıştım. ve bu durum, öncekine göre daha da kötüye gittiğimi gösterirdi. hastalık ilerlemiş, ve beynimde ki tüm ölü hücreleri de birer zombi haline ge-tirmişti. zihnimin koridorlarında, yaşayan ölülerin otuzsekizbininci versiyonu çekilirken, kimden yana olacağıma ya da kimin ölü olduğuna karar vermekte

zorlanıyordum. dün geceden sonra, emin olabileceğim hiçbirşey kalmamıştı geriye. bir kadın tarafından ret edilmiş, onun öncesindeyse çok berbat bir şekilde yere kapaklanmış ama umursamamıştım yara bereyi. hemen ayağa kalkıp eşofmanımı çıkardım. yaralar hâlâ duruyorsa o gece gerçekten düştüğüm anlamına gelebilirdi. ama. ya da bu hâlâ, halüsinasyondan yaralarımı gördüğüm anlamına da gelebilirdi. olsun. yine de deneyecektim şansımı. kalktım. ve kalkar kalkmaz halıya düşmem bir oldu. başım hâlâ dönüyordu. sese gelen annem, ya da seçil, seçil annem miydi, annemi seçil olarak mı görüyordu zihnim, psikozun yoğun halinden çıkamamış mıydım yoksa gerçekten seçil mi gelmişti odaya, bilmiyorum. geldi işte. biri geldi. ışığı yakıp yanıma yattı. “hepsi geçecek, sakın ol, tamam mı? seni seviyoruz”

“hı hım”

tekrar uykuya daldım.

4.

eski zamanların birinde. ikinci psikozumda. yani 2009 yılında. ablam üzerime çıkmış, omuzlarımdan beni yere bastırıyorken, annem olan bitenlere uflayıp tıkanıyordu. babamsa diğer koltukta kaygılı bir şekilde yüzüme bakıyordu. ve bana göre, annem kurban edilmemi isteyen şeytan, ablamsa boğazımı kesmeye çalışan kabildi. babamsa tanrı.

tabii bunları zihnimin uydurduğunu, olanzapin etkili bir atraksiyonu içtikten sonra fark ettim. ama şu an, ne ilaç almak ne de bir psikoloğa görünmek istiyordum. gerçek dünyaya dönmekten daha çok korkutan hiçbir şey yoktu beni. gerçeği merak etmiyor, öğrenmeyi de arzulamıyordum. üçüncü psikozda mıydım? ya da birincisinden hiç çıkamamış mıydım? ya da sadece başkalarına psikozda olduğumu söylediğim zamanlarda mı gerçeğimi yaşıyor, çıktığıma inandırıldığım vakitlerde mi gerçek psikozu giriyordum. bilmiyorum. yani bilmiyordum. şu an, bu hastane bahçesinde, 75 yaşında bir adam olarak, size her şeyi anlatıyorsam, henüz tüm detaylarıyla olmasa bile, anlatıyorsam, bu, öğrendiğim anlamına gelebilir. gelebilir değil, geliyor, kesin ve net olarak. ama o günlerde, ve daha öncesinde, ve daha sonrasında, seçil’in baştan sona haklı olduğu tavsiyeyi kabul etmeseydim, şu an kardiyoloji bölümü yerine akıl hastanesinde yatıyor olurdu. “x ve y’nin yerini değiştirmek aklına gelmiyor hiç”

reincarnated

1.

soracak olursanız eğer, neden başlıklara, ingilizce isimler verdiğimi, bunun bir açıklaması yok. ama hoşuma gidiyor. matrix'in 're' ile başlayan eklere bölünüp devam ettiği vakitlere nazire yapmıyorum. ama eğer hayatınızda, on dakikalığına bile psikoza girmiş olsaydınız, ve materyalist açıklamalardan bi haber bilginizle, konuya odaklansaydınız, makineye bağlı bir fanusun içinde yaşadığımızı deklare eden felsefeye gıpta ile bakardınız. işin gerçeği ise, makineye bağlı birer fetüs olduğumuz. ah kapitalizm vah kapitalizm.

işe gittim o gün gece. ama size bundan bahsetmeyeceğim. geri sarıcam bandı. epey geri. ama sarmadan önce, şunu söyleyerek, arda kalanı tahmin gücünüze paslamayı düşünüyorum: özlem'le telefonda konuşan refikti. her iki seferinde de. ve ilk konuşmasından sonra, çalan telefon, benim telefonumdu, gelen çağrı değil, mesaj tonunda ötmüştü, açtığımda, "bileti aldım. ilk uçağa yetişicem, evi tarif edersiniz indiğimde..." zırvasını okumuş, ertesi günse refik'in balkonda bana çaktırmadan konuşmasına şahit olmuşum. geriye döner mi? ne dersiniz? biz geriye dönsek? beş yıl öncesine? "5 yıl önce. karşıyaka'da bir evdeyim." hatırladınız mı? yok hayır, düşününce, ve bunları anlatırken içinde bulunduğum zaman dilimini referans alıcaksam, 57 yıl önce şeklinde başlamalıyım. ama ben 13 yıl önceydi diye başlamayı tercih ediyorum. 57 çok uzak görünüyor gözüme. 2001 yılı şubat ayıydı desek? çok susuyorsun sevgili okuyucum, çok.

2.

2001 yılı şubat ayı. karşıyakada bir evdeyim. ev üçüncü katt... ezberleyemediniz mi hâlâ? ben sıkıldım artık, tekrar etmekten. geçelim.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

refik bir üçlü sarıp seçil'e uzattığı sırada, kolumu özlem'in boynuna atıyorum, kendime çekmek için. o ise üfleyip, ayağa kalkıyor. odanın kapısını açıp çıktığında özlem, seçil'le göz göze geliyorum. gözlerini kısıp, dudaklarını birleştirerek içeri çekiyor. tarif edebildim mi o hareketi? yani duyguyu? yeteneksiz bir yazardan ancak bu kadar çıkar. idare edin. devam ediyorum. siz devam etmeyecek olsanız bile, okumaya, buna mecburum. başka çarem yok. şu an yaşadığım hayatı düşünecek olursak, 3 saat uykuyla duran ve bir saat sonra gece vardiyasına gidicek olan yazarınız. şşşt, gerçekliği öldürme. gerçekleşebilecek hiçbir şey kalmadığı, ya da hepsi gerçek.

içeri döndüğünde, boş olan tek koltuğa geçti özlem. refik o sırada, “sikerim böyle hayatı” diyerek kalktı ve çıkıp gitti.

“bişey söylesene be” dedi özlem. iki saattir tek satır konuşmamıştım ve sabahın köründe bristole gidicek olan uçağa bir bileti vardı. bu sefer brüksel üzerinden.

“ben yukarı çıkıyorum” dedi seçil, ve çıktı. ve bugüne kadar kaçtığım gerçeklikle yüzleştim. beni seviyordu. ama istemiyordu. benimle beraber batmak istemiyordu. yani daha doğrusu benim batmamı istemiyordu. ilk sigaramı onunla içmiştim. ilk hapı ondan arakladım. sonra benim, onu hayatta tutmak istemem karşısında, bunu ret edip, kendi kendine batmaya gitti. sonra da bir gün, gecenin köründe, arayıp, “ölmeye ihtiyacım var” dedi ve ardından abisi ile öldüğü haberini gönderdi bana. ve daha sonra, zihnim, bu stresi kaldıramadığı için, onun ölmediğine, çünkü aslında hiç yaşamadığına, ve bir halüsinasyon olduğuna inandırdı beni.

ve şimdi. 2013 yılının eylül ayında. havaalanında. inecek olan uçağı bekliyorum, camekandan aprondaki işçilere bakarken.

o gün ise, yani o sabah, 2001 şubatının sabahı. bana sezdirmediğini düşünerek kalktı yataktan. uyumuyordum. uyumuyordu. konuşmuyorduk. yatıyorduk öylece. sarılmamıştık bile. aynı çekyatta yanyana ve sırtı üstü uzanmış tavanı izliyorduk. sadece kırmızı ve ışığı az olan gece lambası yanıyordu. loş tavan. loş oda. loş hayat. loş aşk. benim uyumadığımı biliyor muydu, ya da uyandırmak istemedi mi, kalksaydım, neler olabilirdi, bilmiyorum. kalktı o. üzerini deşişip, dün gecedan hazırladığı çantasını da alarak. ve evden çıktı.

ve eve girdik. 2013 yılının eylülündeyiz tekrar. mutlu bir tebessüm vardı yüzünde. acı bir tebessüm de olabilirdi aslında, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum, o, uçaktan indiğinde. valizini bekliyordu. göz göze geldik. oraya girmem yasaktı. bekliyordum. şut altında ki elemanlar onun valizini atmamıştı hâlâ. kayan bant dönüyor, ama o valizlere arada bir bakıyor, genellikle yüzü bana dönük bir halde, gülümseyerek ve elini nereye koyacağını şaşkınlığında kendi yanaklarına ve dudaklarına dokunarak, ya da saçını kaşıyarak, zaman öldürüyordu. çocuğu hâlâ. hiç büyümecekti. beklemekten vazgeçip bana doğru gelmeye başladı. “seni çok özledim adamım” diye bağırarak üstelik. herkesin içinde. sarıldı. sarıldım. saçları eski canlılığındaydı. siyah düz uzun. gözaltlarındaki onu ele veren morlukları kaybedememişti hâlâ, ama kolundaki jilet izleri kaybolmuştu, uzun zamandır devam etmiyordu anlaşılın, kendi bedeni üzerine açtığı tünelin inşaatına, ya da o konuda da beni kandırmıştı, şakacıktan.

“gidelim hadi” dedi, “daha çok sarılırsınız”

“valiz” diye sordum.

“yok oğlum” dedi “ne valizi. mahsusçuktan bekledim”.

3.

bir şey söyleyeceğim. ben parçalar halinde anlatırım. onu bütünselleştirecek olan sizsiniz.

anlatmadığım bir şey daha var. geçmişe dair. tuncay’ın geçmişine. onun bana anlattığı.

bir keresinde. 2000 yılının kasımında sanırım. onunla evde yalnızdık. alsancaktaki evde. hani şu refikle beraber kaldıkları. o kadar karışık anlatıyorum ki, bu yüzden ek açıklamalara gerek duyuyorum, anlamanız için. hoş anlayıp anlamamış olmanız umrunuzda mı bilmiyorum. benim umrumda mı, orası tartışılır. nerden ve kime baktığıma göre cevabı değişebilecek bir soru bu. ve bazen, kullandığınız bazı kelimeler, anlatmak istediğiniz şeyin içine edebilir, ‘seni iterdim’ gibi mesela. söylemeye çalıştığınız şeyle söylediğiniz şey arasındaki uçurumu, köprü vaziyeti görebilecek hiçbir açıklama birleştiremez.

ne diyordum? tuncay. 2000 kasımı. alsancaktaki ev. seşil ve refik dışarda bi yerlerdeydi o sıralar. özlem’in ise bristole ilk gidişiydi. ıskalamanızı istemem, sonra tekrar gelip, uzun uzun uzun bir süreliğine ikinci kez gitmişti. daha önce anlattığım şeyleri tekrar etmemi istemiyorsanız, hatırladığınıza inandırın beni.

vakit akşamüstü. hava yağmurlu. evdeyiz. tricky'in maxinquaye'sini döndürüyoruz oda sıcaklığında. türbülans'a yakalanan zihnimi, cigaradan bir öpücük daha alıp sakinleştiriyorum.

“neden böyle” diyor tuncay

“ne neden böyle” diyorum

“sen hep susarsın” diyor “bense çok konuşurum”

“az önce sorduğun neden sorusu bu muydu abi” diye soruyorum, emin olmak için

“hayır” diyor, “yeterince içmiyorsun biliyor musun?”

“yeteri kadar içtiğimi nerden anlayabilirim?”

“neden anlayasın ki, duracak mısın o noktada?”

“durmazsam n olur?” diyorum, basit bir şekilde

“sızarsın işte” diye yanıtıyor, “ama bir süre sonra, tüm toplanmalarda, tüm arkadaş sohbetlerinde, dışarda ya da evde, ya da orda ya da burda en çok içtiği halde en önce çakır keyif olan ama en son sızan sen ve en erken ayılan sen olursun, ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?”

“hayır abi” diye yanıtıyorum, henüz 18'inin sonlarında bir çırağım

“demeye çalıştığım şey şu” diyor ve iki dal sigara daha kırıyor önündeki sehpanın üzerindeki kitabın üzerine. ardından ölümüne doğru koşsa da hâlâ yaşanan dalgadan derin bir nefes alıp bana uzatıyor “öldür”

“dinliyorum abi” diyorum, dumanı ciğerlerime davet etmeden önce.

“sorun şu ki” diyor, “kendi zihnimin içinde dolanan, ve hiç kimseye anlatmaya karar verdiğim yığınla kelime dolanıyor. kemirgen kelimeler. yiyip duruyorlar beni. ve anlattırsan kurtulacağını sanırsın böyle durumlarda. yani insanlar öyle sanır. yarıyor da olabilir belki, kimilerinde, bilemiyorum, ben, kendi üzerimden anlamlandırabilirim hayatı. anlattığım zamanlarda oldu, şüphesiz. ama o aptal bakışlar karşısında, kendimi aptal gibi hissetmeme neden olan sabahlara uyandım. ‘neden anlattım ki’ kaygısı mı, ya da ‘nasıl anlamazlar ki’ şaşkınlığı, bilmiyorum. ve artık, kendimi frenliyorum moruk, hiçkimseye bi sikim anlatmıyorum aslında, çok konuştuğum halde üstelik, refik dışında kimse bilmez içimden geçeni, o iki kancık da dahil buna” burada duraksıyor, çünkü özlem ve seçil'e kancık diye hitap etmesinden rahatsız olduğumu fark ediyor olmalı, o ise rahatsız oluşumdan rahatsız oluşunu hissettirdi bana. elindeki çakmağı duvarda patlatıp, “kime ne anlatıyorum ki” dedi, “refiğe götün teki desem gene mi alınacaksın sen?”

“alınmadım da abi” dedim

“neyse siktiret” dedi. ayağa kalkıp mutfağa giderken, nereye noldu diye sorduğumda gelcem yanıtıyla yere düşmesi bir oldu. sert bir düşüş değildi ama eli

kaniyordu. nerden kesildiğini anlamadık. avcunun işaret parmağına doğru olan kısmı. bir peçete buldu nerden bulduysa darmağınık odada. ve geri dönüp yerine oturdu bi süre yerde kaldıktan sonra. peçeteyi eline bastırmıyor, peçetenin değişik yerine kanayan yeri dokundurup çekiyordu, yirmi yirmibeş kez bunu yaptıktan sonra peçeteyi açtı ve “bayrağımızı beğendin mi?” dedi, “nereye asalım?”

“bilmem” dedim

“beğenmedin mi lan amcık doğru söyle” dedi, “üzerindeki kan benim diye kıskandın mı yoksa, beğenmeyişinin asıl nedenini irdeleyelim hadi”

“abi sen bişi anlatıyordun” dedim

“sen de merak etmiş numarası yapıyordun” dedi

ve size, tuncayla ilgili anlatacağım şey bu işte. daima yaptığı şey. kavga çıkarmak. ben oltasına gelmiyorum diye kızıyor olabilirdi, ama o gün, farklı bir şey oldu, tepkimi ölçmek için söylediğini söyledi, kancık kelimesini, sonra, ardından, bayrağımızı, yani kanlı peçeteyi, buruşturup çöpe attı ve “kadınlarla şu peçeteyi eşleştiren heriflere tecavüz edilen bir film çekesim var” dedi, “müziği değiştirsene”

“ne açayım”

“bilmem, başka bir şey”

kalkıp, sessizliğe boğdum fonumuzu.

odanın içinde sessizce oturmaya başladık. on beş dakikaya yakın, dışarıdan gelen yağmurun ve arada bir gürleyen göğün sesini dinleyip, bekledik öylece. bir şey söylesem ne cevap vereceğini bilmiyordum ama konuşmak istediğim çok şey vardı. konuşmuyordum ama. o zamanlar, hiçkimseyle, ve nerdeyse hiç, konuşmuyordum, bir noktaya kadar, belli bir promile kadar diyelim. sonra,

“abi” dedim, bir şeyler söylemek için, durdum,

“yağmur neden yağar biliyor musun” dedi,

“az çok” dedim

“anlat o zaman”

“nasıl yani” dedim

“anlat lan işte, abi dediğinde söyleyeceğin şeyi anlatmandan daha iyidir”

“ne anlatacağımı biliyor musun” dedim

“sen nasıl anlatacağın biliyor musun” dedi

“neyi” dedim şaşkınlıkla sanki kendi anlatacağım şeyi soruyormuşum gibi

“neyi değil kime diye sorucaksın” dedi ve cüzdanından bi kağıt çıkardı. bi telefon numarası. ama hiçbirimiz telefon kullanmıyorduk.

“numara bu” dedi, “ara, ve bir şeyler saçmala”

“telefon?”

“bakkal?”

kalkıp evden çıkmaya hazırlanırken, gelirken sigara migara da al dedi ve “gel ama olur mu, kafayı duvara filan vurayım deme yani, vuracaksan da bu odadaki duvarlara vur”

hiçbirşey anlamamıştım elbette, ve söz konusu telefon numarasının onunla mı yoksa benimle mi ilgili olduğunu bilmiyordum. ya da telefona kimin çıkacağını. merdivenleri koşar adımlarla indiğimi biliyorum sadece. inerken de iki üç kez kusma tehlikesi yaşadığımı. neyseki merdivenleri kirletmeden, ama sokağın ortasında az biraz öğürürken refik ve seçil’le karşılaştım. elimdeki kağıdı gören refik, “gel oğlum” dedi, “tuncay’ın oyunlarına alet olma”

“ne oyunu abi ya” dedim

“gel anlatırım evde” dedi ama ben yine de

“yok abi epey ciddiymi ya, bi arayayım” dedim.

seçil “bırak gitsin, gitmesi daha iyi” dediyse de refik buna izin vermedi ve hep beraber bakkala gidip ekmek sigara kahve falan alıp, eve çıktık.

4.

taksiyle gidelim dedimse de ikna edemedim özlem’i. bu arada, 2013 yılının eylülündeyiz tekrar. hani özlem’i havaalanından almıştım. hatırladınız mı? öncesinde ne mi olmuştu? ne kadar öncesinde? acele yok.

taksiyle gidelim dedim ona, bir an önce evde olmak mı istiyordum, yoksa o insan kalabalığını tek şoförden ibaret mi kılmak yol boyunca, bilemiyorum.

“ızbanla gidelim” dedi

“olur” dedim, hiç itirazsız, eski günlerdeki gibi.

turnikelerden geçerken elimi bıraktı, ama sadece turnikelere geldiğimizde, ve tek kişinin ittirip döndürerek geçebildiği şu demir çubuklara ikimizi birden girip geçtik, güvenlik görevlisinin şaşkın bakışları eşliğinde bunu yaptık ve ardından tekrar elele tutuşup yürümeye devam ettik. uzun bir yol vardı havaalanından iz-

ban durağına kadar. bilmeyenler için açıklayalım, izban, izmirde ki hızlı trenlere verilen isim.

yol boyunca nerdeyse hiç konuşmadık ve daha en başında aldığım bir karar vardı. ona neden gittin, ya da bunca zaman nerdeydin, ve buna benzer sorular sormayacaktım. cevabını bildiğim soruları bunlar ve bir de ondan dinlemek için sormuş olmak, üstelik bunu, çaktırmamaya çalışarak yapmak, iğrenç bir tavır olucaktı. ama bir tavır, kendinize göre gerçekte ne kadar iğrenç olursa olsun, beyin hücrelerinizi kemirip iliğınızı emen bir şüpheden kurtulmak için takılınabilir de, zaman zaman. ve ben aslında, gerçeğe dair, azın azına dahi vakıf değilim. hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum ve bunu büyük harflerle dile getirmekten kaçınmadım hiçbir zaman, buna rağmen bilgiçlik tasladığım zamanlar, gerçeği dile getirdiğim zamanlara oranla daha fazladır. çünkü etrafımızda, o ukalaca olan küstahlığı takınmamızı hak eden o kadar çok mahlukat var ki, başka türlü uzaklaştıramıyorsunuz onları yanınızdan. ama bunun konumuzla ne alakası var, öyle değil mi? neyin konumuzla alakası var ki allah aşkına, söyler misiniz, konu neydi ki hem? he tamam, güzide bir aşk ilişkisi, siz öyle sanmaya devam edin.

yol boyunca nerdeyse hiç konuşmadık ve o sürekli camdan dışarı bakıyordu, arada bir göz göze geliyorduk, bana işaret ettiği bir şeyler olduğunda. aslında cümleyi şu şekilde de kurabilirdik: yol boyunca nerdeyse hiç konuşmadık ve ben sürekli ona bakıyordum, arada bir göz göze geliyorduk, bana işaret ettiği bir şeyler olduğunda. hatta bu cümleyi özlem kurmuş olsaydı şöyle de diyebilirdi: “yol boyunca nerdeyse hiç konuşmadı, ve sürekli bana bakıyordu, bense camdan dışarı, onunla sadece dışarıda gördüğüm bir şeyleri işaret ettiğimde göz göze geldim.”

tek bir cümlesiyle bile, karakterinizin olay yerine bakış açısını net olarak okuyucuya verebilirsiniz aslında. ve bunu o aptal yazarlık kurslarında öğretilmezler.

evet hiç konuşmadım. izledim sadece. inceğimiz yere gelene kadar, sonra tuşa bastım. sonra kapı açıldı. ve kalan yolu otobüsle mi yoksa yürüyerek mi gitmek istediğini sordum, istasyondan çıktığımızda.

gitmek istemiyordum aslında dedi

ve benim şaşşallığım üzerimdeydi, anlamadığımı söylediğimde

13 yıl önce işte dedi, gitmek istemiyordum aslında, yani herhangi bir yere gitmek isteseydim de yalnız gitmek istemezdim.

Useless and Empty Words - 1 / g.z.u

bunu evde konuşalım mı dedim ona yürüyelim istersen ha?
hayır evde de konuşmayalım yürümeyelim de ilerde bi park vardı demi?
evet şirinyer parkı var
orda oturalım mı biraz
olur

gidip parktaki bir bankta oturduk.

hiç eşya almamışsın dedim ona

yazdığın her şeyi okudum dedi

ne zaman diye sorduğumda ne önemi var şeklinde bir karşılık aldım bilmiyorum bir önemi var mıydı yeni mi okumuştun o yüzden mi gelmişti ya da başından beri takip ettiği için mi gelmek istememişti ki onun hakkında bugüne kadar tek bir kötü satır yazmamıştım hissetmemiştim çünkü onun hakkında tek bir an kötü bir şey hissetmemiştim kendimi kötü hissetmiştim daha çok hepsi bu noktalamaya işaretlerini bile anlamsızlaştıran aşk

eve geldiğimizde. yani 2000 yılının kasımında. seçil ve refik ile. hani tuncay beni bakkala bir numarayı aramam için gönderdiğinde. refik de bana tuncay'ın oyunlarına alet olma dediğinde. ve eve geldiğimizde.

tuncay, “naptın” dedi, “aradın mı?”

“aramadı” dedi refik, “sen arasana.”

“siz neden bahsediyorsunuz ya?” dedim “kimin numarası o?”

“hiçkimsenin değil” dedi seçil, “yanlış numara. hem sen açınca ne demeyi planlıyordun ki?”

“hiç bilmiyorum”

“merdivenleri inerken düşünmedin mi?”

“kimi aradığını düşünüyordun” dedi bana tuncay, o bildik ve emin tavrıyla.

“kimseyi aradığını düşünmüyordu” diye benim yerime konuştu refik, “tuncay da kimseyi aramayı düşünmediğine göre, mesele kapanmıştır, bira aldık, susup bi film izleyelim”

“film izlemiyoruz” dedi tuncay, “ben bu çocukla konuşuyorum, siz de evden gidiyorsunuz”

“hiçbir yere gittiğimiz yok, sen de kimseyle konuşmuyorsun, kendinle konuşmaktan korktuğun şeyleri başkaları üzerinden çözmeye çalışmaktan vazgeç artık”

“kimi aradığını düşünüyordun” diye yineledi tuncay ve işaret parmağını ağzına götürüp diğer ikisine susmaları emrini verdiyse de seçil

“özlemi aramak senin için bu kadar zor mu tuncay, hayatın boyunca bu açmazınla ayda birkaç günümüzü heba etmeden daha mı zor?” dedi

“özlem’in numarası mıydı o, ama o yurtdışında değ...” ve tüm flaşlar bu noktada ardi ardına patladı. söz konusu özlem, bizim özlem, yani benim özlem, yani refik’in kardeşi olan özlem, değildi. bu, tuncay’ın bir zamanlar beraber olduğu, sonra terk ettiği ya da edildiği, -bu kısmını o an anlamadım, siz de şu an anlamayın, her şeyi beraber benim öğrendiğim zamanlarda öğrenelim-, bir hatunun numarasıydı. aslında onun numarası değildi. kafadan salladığı bir numaraydı bu. beni test ediyordu sadece. özlem’in, yani tuncay’ın özlem’inin numarası hafızasına kazanmıştı, belki değişmiş de olabilirdi ama bir numara vardı aklında işte. ama bana verdiği numara ile sadece beni test ediyordu. çünkü benim aklımdan, bir anlığına bile geçmiş olsun, ki geçmedi değil üstelik bir anlığına da değil, merdivenleri bile aklımda bu düşünce ile kat etmiştim, belki de yurtdışına gitmedi, belki de başka bir şehre, ya da yaşadığımız şehir içinde başka bir ilçeye, ya da ya da ya da’ların sonu kapıda seçil ve refikle karşılaşana kadar kesilmemişti. ve ben arayacaktım. deneyecektim en azından. kafamda bu kuruntu ile numaraları tuşlayacaktım. çünkü özlem, giderken, ararım seni demiş ama sonrasında beni bir daha aramasın diye haber göndermişti ve benim sorucak sorularım vardı çünkü giderken dönerim bir aya dönücem diye gitmişti ki gerçi dönmüştü ama sonrasında işte bir kere daha gitti ve şu 13 yıl sonra geldiği zamana kadar dönmedi ve sadece birkaç kez telefon açtı. sarhoş telefon konuşmaları. tartışmalar ve telefonu yüzlere kapatmalar. tuncay’a gelirse, o, hiçbir zaman aramamış, üstelik ilk birkaç seferde onun özlemi onu aradığında telefonu açmamıştı. sonrasında refikle beraber bir daha telefon edinmemek üzere birlikte telefonları körfeze fırlatmışlar –bu tuncayın fikriydi- ardından işte o gün, o sabah okula gittiklerinde, seçille tanışmışlardı. o günlerde özlemde amerikadan türkiyeye, abisinin yanına gelmişti. bunlar, benim onlarla tanışmamdan önceki hikayeleri. o yüzden birinci ağızdan anlattığım şeylere odaklansak iyi olur. şahidi olduğum şeyleri, yarım ve eksik ve kulaktan duyma hikayelere tercih ediyorum. ne diyordum? çok mu karşıştı. özlem’le parkta oturuyorduk en son. ileriye dönelim. geleceğe.

5.

özlemle parkta oturuyoruz ve o bir sigara isteyip, yanıma aldığım tek eşya bu diyerek bir çakmak çıkartıyor cebinden, “çırılçırıl bile gelebilirdim aslında ama buna izin vermezlerdi zannediyorum ki hem senin o an tepkinin nasıl olabileceğini tahmin edebiliyorum, her neyse, bu eşyaları da atıcam. çakmak kal-

sın ama de mi?” güldü ve sarıldı ve bana sarılmış haldeyken başımın yanından elindeki sigarayı dudaklarının arasına götürüp yaktı. ardından çakmağı gördüm.

hasiktir dedim, birkaç kez tekrar ettim bunu, hasiktir hasiktir hasiktir.

sigarayı ağzıma götürdü. bi nefes aldım. manyaksın dedim ona. güldü

“seni o sabah bu yüzden uyandırmadım işte, çakmağını çalmak için” gülüyor muydu ağlıyor muydu, ya da gülmesi az sonra ağlamaya mı dönüşecekti, ya da ağlaması gülmeye mi dönüşmüştü, karar vermek olanaksızdı, ve bahsettiği ‘o sabah’ benim de az önce yukarlarda bi yerlerde bahsettiğim o sabahtı. sırt üstü uzandığımız ve sabaha kadar uyumadığımız. konuşmadan. sonra da gitmişti işte.

çakmağın pek bi özelliği yoktu aslında. sadece o, üzerine, bir şeyler çizmişti, kazınmıştı demek daha doğru olur. hepsi bu. ve beraber kullanıyorduk. her şeyi beraber kullanıyorduk gerçi. hatta her şeyi beraber yapmak için aramızda gizli bir antlaşma varmış gibi davranıyorduk. oysa bu antlaşma, bir zaman sonra, onun gitme üzerine kararsızlıkları baş gösterdiğinde inatlaşmaya dönüşmüştü. şimdiyse. belirsizlikler silikleşmeye başlamıştı.

“seni o sabah bu yüzden uyandırmadım işte, çakmağımızı çalmak için”

“uyumuyordum” dedim

“biliyorum” dedi, “boşver. kafamızda ki geçmişe dair olan soru işaretleri öylece kalsın.”

“benim kafamda bi soru işareti yok” dedim, “virgül var, üçnokta var, ama soru işareti ünlem filan yok”

“sorun yok o zaman”

“sorun da yok”

“gidelim mi?”

“olur”

“önce bi öpücük”

öpüştük, öpüştük, öpüştük ve kalkıp, eve doğru yürümeye başladık, sarmaş dolaş, el ele, birbirimizi öperek arada bir, ve gülümseyerek birbirimize.

18eylül2013

ě-жїл'-ə

bugüne kadar, çıkardığım hemen hemen her fanzine, bir giriş yazısı yazdım. şimdi de, ilk kez, bir çıkış yazısı yazıyorum, nerden çıktıysa bu da.

kitabı, karışık olarak değil de, ilk sayfadan başlayarak sırayla okuduysanız, (ki tavsiye ederim- e şimdi mi söylenir bu- çoğu insan sona bi bakar ilk diye burda söylüyorum- ya da kitabın adına yakışsın diye bir geriye dönüş yapın istiyorum-) ne diyordum?

eğer sırayla okuduysanız, her şeyin birbiri ile ilintili olduğunu anlamışsınızdır. ve aslında, çıkardığım tüm fanzinleri, 10 yılı aşkın süredir, sırasıyla takip ediyorsanız, yine herşeyin birbiri ile ilintili olduğunu anlıyorsunuzdur. hatta daha da genişletecek olursak, dünyayı, ilk var olduğu günden bugüne, sırasıyla takip etme imkanımız olsaydı, elbette yine her şeyin birbiri ile ilintili olduğunu farkedecektik .

sözü şuraya getireceğim aslında: evet pdf karşıtım, adobe ile bir sorunum yok, aslında sadece pdf değil, “gelişim ve ilerleme” adlı safsataya da karşıyım. üzerime eskimedikçe yeni bir pantolon sweet ot bok almayan, kullanılamaz hale gelmedikçe asla teknolojik hiçbir şeyini yeni modeli ile değiştirmeyen, (telefonum on yıllık falan), televizyonla arasında iki odalık bir mesefesi olan, ve o televizyonun bulunduğu odada, nerdeyse hiç oturmayan, çünkü sesinden bile rahatsız olan, ve popüler kültürün veya medyanın, veya hükümetin, önümüze sunduğu, gündem, kültür, söylem, moda, vb. hiçbir şeyden haberi olmayan, kı-sacası, genel manasıyla; ot gibi yaşayıp giden biriyim.

bu hiçbir şeyin farkında olmadığım anlamına gelmiyor elbette. ama eminim, örneğin şu an gündem o olduğu için söylüyorum; mesela kürtaj konusunda, bu kadar çok, internette sokakta orda burda, karşıt çığırtnalık yapan insanların büyük bir çoğunluğu, laf kalabalığından başka hiçbir şey yapmıyorlar. ve ben, örneğin twitter de, “her kadın en az üç çocuk öldürsün” diye bir şey yazmış olsaydım, ki yazıcaktım, vazgeçtim, vazgeçtim çünkü, bunu söylediğimde, kü rtajı cinayet olarak nitelediğim yönündeki bir anlamaya açık olan kısmından anlaşılacaktı. fanzinlerin pdf olmamasını isteyişim de benzer yanlış anlayışlara kurban gidiyor, ya da işte, 20 tl’ye 16 fanzin paketi yapışım, “aa fanzin parayla satılır mı” düşüncesine gebe bırakılıyor.

bu yorumu yapan kaplanlar acaba fotokopi parası için, otobüse binmek yerine yürümüşler mi sormak isterdim ama, onu sorunca da, sorun çıkıyor anasını satayım. sonra siteye iki tane kafenin reklamını alıyorsun, -aa siteye reklam almış- oluyor, evet beleşe yiyip içiyom o mekanlarda bu sayede!

söylemeye çalıştığım şey şu aslında, dört sene üniversitede sınıfta kaldım, ve her sene, yeni gelen tiplerle daha zor iletişim kurmaya başladım. yani daha zor anlaşabilmeye. aynı fikirde olmaktan bahsetmiyorum anlaşmak derken, konuşurken ne söylediğini anlamak, dinlemek, dinlenilmek. bu durum, aslında üniversitelerde sınırlı değilmiş. burada kuşak farkından da bahsetmiyorum. dünya hızla dönüyor, değişiyor. farklılaşıyor mu bunu bilmiyorum ama, giderek daha da kötüye gittiğinden eminim. ve hiçbir şey iyi yönde değişmicek. bu yüzden en azından bazı şeylerin kendi içinde stabil kalmasına çalışıyorum ben sadece. ve bu bakış açım, evet aynen khaine’in dediği gibi: “buradaki ‘pdf karşıtı’ tutumumuz. mısırlıların papirüsü bulmasıyla sümerlilerin ‘yazı dediğin taşa yazılır’ demesine benzememekte.”

primitivistim. ama gidelim ormanda yaşayalım, avcı-toplayıcı olalım demiyorum, diyemem de zaten, bu saatten sonra zor, çok geç oldu. ama en azından, endüstrileşmeye karşı bir tavır olarak doğan d.i.y felsefesine sonuna kadar bağlı kalmaya çalışıyorum ki; d.i.y sadece hiçbir destek kuvveti olmadan kendi albümünü şuyunu buyunu yapmak demek değildir. aynı zamanda kendi tsortunu, çantayı, belki kendi fasulyeni... hatta bozulan şeyleri çöpe atmaktansa tamir etmek ya da başka bir şekilde kullanmak demektir. bozuk sobayı odada masa yaptım mesela. uzun uzun yıllar, masam ve kütüphanem de yoktu mesela. almadım, koliler ihtiyacımı karşılıyordu. koliden masa, koliden kitaplık.

demek istediğim, sorunu hep tüketim çılgınlığı olarak algılıyoruz belki ama, üretim çılgınlığı da bununla eşlenik düzeyde akıyor. sürekli gelişen bir şeyler ve o gelişim ve hıza ayak uydurma çabası. peki bunun gereği var mı?

çok uzattığının farkındayım. kapatıyorum. bir sonraki, kitabım ne zaman çıkar bilinmez, sırada '!'min 6. sayısı, onun hemen ardından “u.a.e.w 2:see nothing” gelecek. tayfayla beraber çıkardığımız diğer fanzinler, ya da tayfanın elemanlarının kendi kendilerine çıkardıkları diğer fanzinler de, zamanı gelince doğar. bu arada, başka başka fanzinler de çıkıyor, memleketin topraklarında, takip edelim.

meyve veren ağacı taşlarırmış. ama ağaç veren meyvenin çekirdeğini de çöpe atarlar.

3 haziran 2012

girdap zack unthatow

başlangıç.

her şeyin sona erdiğini söyledi tuncay. kulağıma fısıldadı bunu. usulca. sessizlik içinde yürütmeliyiz dedi, işlerimizi sessizlik içinde yürütmeliyiz.

yanıbaşına oturup konuşmuyordu. görüntü yoktu, koku yoktu, bana dokunmuyordu. ses vardı sadece. görünmez kahramanımdı kendisi. zor zamanlarda açığa çıkan bir enerji gibi. kendi içimden konuşuyordum kendisi ile. bir ses sadece, vızıldayıp duran. yıllar içinde farklı iç seslere gebe kalmıştım. doğmuyorlardı da. gerçeğe intikal etmediler hiçbir zaman. yıllar önce dağılıp gitmiş bir müzik grubunu dinlemek gibiydi. bu bir band kaydı. ama her çalışında farklı şarkıları duyduğun bir kaset gibi. sürekli sürekli sürekli, beni itekleyen seçil.

sarı ve dalgalıydı saçları seçilin. gözleri çökmüştü yıllar içinde. aşırı uyuşturucu tüketimi sanmıştım. ama hayır, uyuşturucu kullanmıyordu artık. doktoru gibi yaşayan refik'le görüşmüyorlardı artık. benimle görüşüyordu her biri, ama birbirlerini benimle beraber görmüyorlardı. geriye dönüşler'in adı, ileriye ayrılışlar olarak değişmişti.

this empty flow açtım sabah sabah. ve yazmaya başladım. devlet eliyle uyuşturucu kullanıyordum hem üstelik artık. akineton kafası güzeldi. üzerine bir bardak çayla iyi gidiyordu akineton. açıyordu kafamı. ya da kendi üzerine kapıyordu. seçil geldi ve...

seçil geldi ve, elimden hızlıca alıverdi bilgisayarı. biraz da ben yazayım dedim. kendi üzerine yazıp durmaktan vaz geç dedi. kimseye hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin dedi. ve tam bu sırada girdi araya jori, şarkıdan arkadaşım jori, veya şarktan... yeterince doğuya giderseniz, en sonunda garba varırsınız.

jori garbın şarkıcısı dedi seçil. yolu uzattım dedim ona. ve tam bu sırada tekrar araya girdi jori, see nothing, i see nothing. diyerek.

bekliyordum. hiçbir şey yapmak zorunda değilsin dedi seçil. otur oturduğun yerde. relax adamım. ve tam bu sırada geldi iç sessizliğim: her şey sona erdi. ölüsün sen dedim tuncay'a. hayır adamım dedi. her şey sona erdi ve baştan başlaması için çok erken. araftasın. ara bölgedesin. bekle. her şeyin seni düzmesine izin verme. düzen dedi, yani eski düzenin, geçmişinde olan biten her şeyin, seni yeterince düzmesi ile, anısal anı tahribatının şiddedini yeterince artırınca, geri gelecek. bekle şimdi. hiçbir şey yapmadan. seçil haklı dedi, senin dışında herkesin haklı olduğunu düşündüğün bir zaman dilimi yap kendine ve onu atlat. ancak bu şekilde, döngüsel bir deformdan kurtulup, eski gerçeğine varabilirsin. gittiler sonra. gelirler gene. geriye gelirler. geriye dönerler. geriye dönüşlerler... evet dönüşlerler.

jori'ye kulak verdim tekrar. tekrar etmeye devam ediyordu, şarkılarını, son oniki yıldır yaptıkları gibi. Distress [version 0.2] başladı ardından. ruhuma elektroşok uyguluyorlarmış gibi hissettim. hiç olmazsa bir şey hissediyorsun dedi sanki özlem. beni öldürdüğünden beri dedi, yalnızsın. o yüzden lütfen sesini kes, gömdüğün yerde rahat uyuyayım. bir daha çağırma bizi..

sustum. öylece. artık gelmeyeceklerini söylerken, görünmez kahramanlarım.

31.8.2014

GERİYE DÖNÜŞLER

U.S.D
 .S .Sasm-geñletimig tam pısd

01 - 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1
 02 - 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2
 03 - 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3
 04 - 4
 05 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 06 - 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2
 07 - 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3
 08 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 09 - 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1
 10 - 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1
 11 - 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4
 12 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 13 - 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2
 14 - 2
 15 - 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2
 16 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 17 - 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4
 18 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 19 - 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1 4 1
 20 - 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1 3 1
 21 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 22 - 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3 2 1 2 3
 23 - 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4 3 2 4
 24 - 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1 2 1
 25 - 4
 26 - 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3 4 3
 27 - 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2 3 4 3 2
 28 - 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3 4 3 2 1 2 3
 29 - 1
 30 - 1

harfel curum...

"evbeyim . balkonumbd . kağıbd , harfelben , asla son plımsayn dünyv savşınım
 tesmını çışıyortm . ben hepniç , siz tek - siz ben , hepimiz tek . asla , doğın keilmeleri
 tarif etme inceiliğimi kaybedemiyortm " gırbag